

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY
HAPPY
MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

1

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Akumi Agitogi

İllüstrasyon
Tsukiho Tsukioka

Telif Hakkı

MY HAPPY MARRIAGE 1

AKUMI AGITOGI

Çeviri: Kiki Piatkowska Kapak resmi:
Tsukiho Tsukioka

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEKKON Vol.1

©Akumi Agitogi 2019

İlk olarak 2019 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır.

İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI

AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2022 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On
150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpress yenpress.tumblr.com instagram.com/yenpress adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Baskısı: Ocak 2022

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen.

Başlık: Benim mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri. Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021. | Özet: Soylu bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Miyo, istismarcı üvey annesi tarafından büyütölüp kalpsiz asker Kiyoka ile evlendirilince bir evi kalmayan Miyo, kalbini yavaş yavaş soğuk ve solgun nişanlısına açmaya başlar.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335069 (v. 4 ; ticari ciltsiz)

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar. Sınıflandırma:

LCC PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-9753-3500-7 (ciltsiz)

978-1-9753-3501-4 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası Telif
Hakkı

Önsöz

Bölüm 1
Buluşmamız ve Gözyaşlarım

Bölüm 2
İlk Buluşma

Bölüm 3
Nişanlıma Bir Hediye

Bölüm 4
Meydan Okumayı Seçmek

Bölüm 5
Sonlar ve Yeni Başlangıçlar

Epilog

Sonsöz

Yen Haber Bülteni

Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

[Zerobooks SADECE ABD](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Jnovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)

Contents

Prologue

Chapter 1
Of Our Meeting and My Tears

Chapter 2
The First Date

Chapter 3
A Gift for My Fiancé

Chapter 4
Choosing Defiance

Chapter 5
Endings and New Beginnings

Epilogue

Afterword

"Sizinle tanışmak bir zevk. Benim adım Miyo Saimori."

Tatami zemininde diz çökerek, toplayabildiği kadar zarafetle derin bir şekilde eğildi ve evin tanıdık olmayan kokusuyla karışan taze acelelerin tanıdık kokusunu içine çekti. Hoş karşılanmadığını çok iyi biliyordu ama yine de görgülü olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"..."

Kocası olacak adam, sanki onun varlığından habersizmiş gibi, yazı masasının üzerine yayılmış bazı kâğıtlarla ilgilenirken ona bir bakış bile atmadı. Yerde secde halinde kaldı ve adamın cevabını beklerken en ufak bir hareket yapmamaya özen gösterdi. Kabul edilmemek ya da görmezden gelinmek ne yazık ki alışık olduğu bir şeydi ve yeni, yabancı bir yerde ilk kez karşılaştığı bu adamı üzme riskini istemiyordu.

"Daha ne kadar secde etmeye ?"

Alçak, buyurgan sesi sonunda sessizliği bozdu. Miyo başını kaldırdı ve hemen tekrar eğilmeden önce ilk kez onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Lütfen beni affet."

"...Özür dilemeni istememiştim." Yakışıklı nişanlısı, ona dik oturmasını emretmeden önce iç çekti.

Bu kez ona daha iyi bakabilen Miyo, nişanlısı Kiyoka Kudou'nun beklediğinden çok daha çarpıcı olduğunu gördü. Porselen teninde hiçbir kusur yoktu ve soluk mavi gözlerini neredeyse şeffaf denecek kadar ince, kül sarısı uzun saçları çevreliyordu. İnce fiziğiyle birleştiğinde, güzel görünümü ona bir erkekte görülmesi şaşırtıcı olan geçici bir güzellik katıyordu.

Onun merhametsizliğine, rakiplerini tereddüt etmeden kılıçtan geçiren bir asker olarak acımasızlığına dair duyduğu hikâyeler, yüz ifadesi karşısında uyumsuz görünüyordu. *Yine de, görünüş aldatıcı olabilir*, diye düşündü. Miyo, göze hoş gelenlerin bile zehir dolu kalpler barındırabileceğini ilk elden biliyordu. O da bu insanlardan biri olmalıydı. Yoksa neden önceki gelinlerin hepsi evlendikten sonraki üç gün içinde kaçıp gitsinlerdi ki?

Ama Miyo için geri dönüş yoktu. Ne geri dönebileceği bir evi ne de yardım için güvenebileceği kimsesi vardı.

Burada onu ne tür zorluklar bekliyor olursa olsun, kalmaktan başka çaresi yoktu.

✿ BÖLÜM ✿

Buluşmamız ve Gözyaşlarım

Saimori ailesi de diğer soylu aileler gibi güne, başkentteki geniş geleneksel Japon konutlarının oturma odasında sakın bir kahvaltıyla başlıyordu. Ya da en azından sabahın taze havasını delip geçen tiz bir ses olmasaydı, sakın bir kahvaltı olacaktı.

"Bu da ne ?!"

Fokurdayan sıcak sıvı Miyo'nun yüzüne ve göğsüne sıçradı. Yerde sürünürken sızlanmadı bile. Elinde çay fincanı tutan genç ve güzel kadın öfkeli bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken, yırtık pırtık bir hizmetçi kız kıyafeti giymiş olan ablası özür dilemek için eğildi. Her zamanki gibi, odada bulunan ev personeli bakışlarını kaçırdı.

"Çay çok acı, içilemez!" "Çok özür dilerim..."

"Bana hemen yeni bir fincan yap!"

Çayı her zamanki gibi demlemiş olmasına rağmen Miyo, üvey kız kardeşinin isteğini sanki onun hizmetçisiymiş gibi ağırbaşlı bir şekilde kabul etti ve başı öne eğik bir şekilde mutfağa koştu.

"Tanrım, doğru düzgün çay bile yapamıyor. Hiç utanması yok mu?"

"Gerçekten de öyle. Tam bir utanç kaynağı."

Miyo odadan çıkarken üvey kız kardeşi ve üvey annesinin kendisine alaycı bir şekilde kıs kıs güldüklerini duymamış gibi davrandı. Babasının araya girip kızıyla alay etmelerini engelleyeceği düşünülebilirdi ama o hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam etti. Son birkaç yıldır onu bir kez bile savunmamıştı ve Miyo artık savunacağına dair hiçbir umut beslemiyordu.

Esrarengiz yaratıklar çok eski zamanlardan beri bu ülkenin başına bela olmuştu. Bu varlıkların bazıları insanlara ya da hayvanlara benziyordu; birkaçı o kadar çarpıktı ki tanımlanmaya meydan okuyordu; ve diğerleri de sabit bir şekle girmeyi reddederek akışkan bir şekilde şekil değiştiriyordu. Şeytanlar ya da ruhlar olarak da adlandırılan bu dünya dışı varlıklar insanlara karşı kötü niyetliydi.

Onları avlama görevi, doğaüstü güçlere sahip soyların torunları olan Üstün Yeteneklilere düşüyordu. Sadece bu seçkin azınlık Ruh-Görüşü kullanarak Groteskileri görebilir ve tek zayıflıkları olan doğaüstü saldırılarla onları yok edebilirdi. İmparatorluk için vazgeçilmez olan Üstün Yetenekliler yüksek sosyal statüye sahipti.

Saimoriler köklü bir soylu aileydi ve ülkeyi Grotesklerden temizleyerek öne çıkan ailelerden biriydi. Miyo kendi neslinin en büyüğüydü. Ailesinin evliliği tamamen stratejikti. Hem babası hem de annesi Yetenek'e sahipti ve aileleri soylarını geliştirmek için bu evliliği ayarlamıştı. Babası buna karşı çıkmış olsa da, itirazları dikkate alınmamıştı. Sonunda sevgilisiyle ilişkisini kesti ve Miyo'nun annesi olacak kadınla evlenmeye gönülsüzce razı oldu.

Sevgisiz birliktelikleri Miyo'nun doğumuyla sonuçlandı. Görünüşe göre, kızlarını hayatının ilk birkaç yılında el üstünde tutmuşlardı. O döneme anıları çok bulanıktı ama babasının üzerine titrediğini ve annesinin gözbebeği olduğunu duymuştu. Ancak Miyo iki yaşındayken annesi hastalıktan vefat edince ve babası eski sevgilisiyle evlenince her şey değişti.

Miyo'nun üvey annesi, kendisini Miyo'nun babasından ayıran kadının çocuğu olduğu için ondan nefret ediyordu. Bu arada babası, ikinci karısına karşı duyduğu suçluluk duygusuyla öylesine doluydu ki, her konuda ona boyun eğiyordu. Daha da kötüsü, üvey kız kardeşi doğduğunda Miyo'ya olan tüm ilgisini kaybetti, çünkü sevgilisinin kızını tercih ediyordu.

Miyo'nun küçük kız kardeşi Kaya, ikisi arasında sadece daha güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda insanları parmağında oynatma konusunda da yetenekliydi. Üstüne üstlük, Miyo'da olmayan Ruh-Görme yetisine de sahipti. Küçük kızın, tıpkı annesinin yaptığı gibi kız kardeşini küçümsemeye başlaması uzun sürmemiştir.

Sonra Miyo on dokuz yaşına geldi; bu, iyi ailelerden gelen kızların genellikle evlendiğı bir yaşı. Ancak evdeki hizmetçiler bile ondan daha üstün olduğu için tek bir teklif bile almadı. Dahası, ailesi ona hiç maaş vermediğı için beş parasızdı ve bu da taşınmasına engel oluyordu.

"İşte çayınız." Miyo, Kaya'nın tepsisine yeni demlenmiş bir demlik çay koydu. Üvey annesi ofladı ama yorum yapmadı.

Miyo hayatının geri kalanını onların kölesi olarak geçireceğine ikna olmuştu. Umudunu çoktan yitirmişti.

Anne babası ve kız kardeşi kahvaltılarını bitirdi. Miyo hizmetçilerle birlikte masayı topladı ve sonra ön merdivenleri süpürmek için dışarı çıktı. Her zaman bir şeylerden şikayet etmek ve ona ek görevler yüklemek isteyen üvey annesi ve kız kardeşinin yolundan çekilmek için evin içini nadiren temizliyordu. Hizmetçiler bunun farkındaydı ve Miyo'ya sempati duyduklarından şüpheleniyordu, çünkü onun payına düşen işler her zaman çamaşır ve dış işlerdi. Bu da üvey annesi ve kız kardeşinin evden çıkmadığı günlerde Miyo'nun biraz rahatlamasını sağlıyordu.

"Merhaba."

Miyo öğlene doğru bir misafir gelene kadar sessizce temizlik yapıyordu.

"Ah. Merhaba, Kouji." Kendisine nazikçe gülümseyen yeni gelen kişiyi selamladı.

Hoş, yakışıklı bir yüzü olan ve iyi dikilmiş üç parçalı bir takım elbise giymiş olan bu iyi huylu adam, Hediye'ye sahip bir başka seçkin ailenin ikinci oğlu olan Kouji Tatsuishi'ydi. Malikanesi yakınlardaydı, yüzden hem Miyo'yu hem de Kaya'yı çocukluklarından beri tanıyordu.

En önemlisi, Miyo'yu Saimori ailesinin haklı bir kızı olarak görüyordu ve onun için gerçek bir dosttu.

"Güzel bir gün, değil mi? Çok sıcak."

"Kesinlikle. Bu çamaşırların daha çabuk kurumasını sağlayacaktır." Böyle havadan sudan konuşabileceği başka kimsesi yoktu.

Kouji, ailesi ona bir hizmetçi gibi davranmaya başladığında Miyo'nun durumunu iyileştirmek için birçok kez bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Nihayetinde, ailesinin reisi olan babası onunla sert bir şekilde konuşmuş ve başka bir ailenin özel meselelerine karışmasını yasaklamıştı. Kouji o zamandan beri açıkça onun tarafını tutamamış olsa da, onu hala bir müttefik olarak görüyordu.

Kouji ona, "Bu arada, senin için küçük bir şey getirdim," dedi.

"...Bana tatlı mı getirdin?"

Ona güzel bir Japon kâğıdına sarılmış bir kutu uzattı. "Elbette.

Umarım şu son moda kutulardan değildir.

Batı pastaları. Nakliye sırasında parçalanmaya meyilli olduklarını duydum." "Teşekkür . Onları hizmetçilerle paylaşacağım."

"Lütfen yap."

Ancak o zaman Miyo'nun aklına bir şey geldi. "Peki seni bugün buraya getiren nedir?"

Ziyarete geldiğinde şık giyinirdi ama o günkü kıyafeti her zamankinden daha resmiydi ve Batılı kıyafetler giymesi çok nadirdi. Miyo'nun sorusu karşısında Kouji'nin ifadesi bulanıklaştı ve utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

"Şey. Görüyorsun, benim... konuşmam gereken önemli bir konu var. Babanla."

Sözcükler arasında bocalıyordu. Kouji sessiz bir tip olmasına rağmen, normalde bu kadar kaçamak cevaplar vermezdi. Şaşkınlık içindeki Miyo başını yana eğdi ve onun nesi olduğunu merak etti. Ama o sadece "Sonra görüşürüz" diye cevap verdi ve hızla evin içinde kayboldu. Miyo onun babasıyla ne işi olduğunu merak ediyordu ama bunun kendisini ilgilendirmedğini söyleyerek düşüncelerini susturdu ve tekrar süpürgeye uzandı.

Saimori ailesinin en büyük kızıydı ve usulüne uygun olarak aile kütüğüne kaydedilmişti. Ancak pratikte sıradan, fakir bir kızıdan farksızdı; acımasız, eğitimsiz ve sade görünümliydi. Kouji ile artık dünyalar kadar ayrı yaşadıklarını fark etti. Birden kalbi ağırlaştı. Dikkatini dağıtmak için, hizmetçilerden biri onu çağırmak için evden çıkana kadar süpürme işine odaklandı.

"Babanız sizi görmek istiyor, bayan."

"Ha?"

"Hemen gelmenizi istiyor." "Oh, hemen geliyorum..."

Miyo'nun bu konuda kötü hisleri vardı. Ailesi için bir hizmetçiden biraz daha fazlasıydı, bu yüzden babasının bir misafiri kabul ederken onu özellikle çağırması hiç mantıklı değildi. Sıra dışı bir şeyler oluyordu ve bu onu korkuyla dolduruyordu. Bacaklarının titremesini engellemek için mücadele etse de kabul odasına ulaşmayı başardı.

"Affedersiniz. Benim, Miyo," diye seslendi sürgülü kapının arkasından.

"Girin," dedi babasının sert cevabı. Bu komutun sert tonu endişesini daha da artırdı ve parmak uçları sürgülü kapıya bastırırken buz gibi soğuk hissetti.

İçeride sadece babası ve Kouji değil, üvey annesi ve Kaya da oturuyordu. Kendisine kötü haberleri olduğunu hissetmesine rağmen korkusunu ifadesiz bir yüzün ardına gizledi. Yüzünü buruşturan üvey annesi ve üvey kız kardeşinden uzaklaşarak girişe yakın bir yere oturdu. Babası, ona göz ucuyla bile bakmadan mesafeli bir ses tonuyla meseleyi anlatmaya başladı.

"Bu ailenin geleceğiyle ilgili olarak evlilik olasılığını tartışmak istiyorum. Miyo, bu görüşmede senin de hazır bulunmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Evlilik mi? Bu kelimeyi duymak kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Evliliğin hayatını nasıl değiştirebileceğini düşünmek ona hem korku hem de endişe veriyordu, ama aynı zamanda içindeki en zayıf umutları da yeniden canlandırıyordu. Belki de

daha iyiye doğru bir değişim olabilirdi. Ancak bir an sonra böyle fantezilere kapıldığı için kendini azarladı. Mucizeler basitçe gerçekleşmiyordu - en azından onun için. Babasının güçlü sesi sessizliği bir kez daha bozdu.

"Kouji, soyadımızı devam ettirebilmesi için ailemize evlatlık olarak verilecek. Bu nedenle, ona destek olacak bir eőe ihtiyacı olacak. Kaya, sen onun gelini olacaksın."

Elbette o olacaktı. Miyo'nun bunu beklemesi gerekirdi ama yine de sanki altında bir uçurum açılmış gibi hissetti. Korku ya da belki de çaresizlik onu ele geçirirken bir an için her şey karardı. Kaya'nın kendini beğenmiş bakışı fark edilmedi bile. Miyo, babasının Tatsuishi ailesinin ikinci en büyük oğlu Kouji'yi evlat edinme planlarından haberdardı, bu yüzden bir noktada, zayıf bir umut ışığı bilmeden kalbine doğru yol almış olmalıydı.

Güvendiği tek adamla evlenebileceğini umuyordu. Saimori hanesinin sahibi olabileceğini. Kaya'nın evlendirilip gönderileceğini ve böylece Miyo'nun artık onun gölgesinde yaşamak zorunda kalmayacağını. Bir gün babasıyla geçmişte olduğu gibi yeniden özgürce sohbet edebilecekti.

Hepsi çok aptalcaydı. Kaderin onun kartlarında olmadığını bilmeliydi.

"Miyo, Kudou ailesinin varisi Kiyoka Kudou ile niőanlanacaksın."

Başını kaldırıp bakmaya bile cesaret edemedi. Bunun yerine cevabını titreyen bir sesle, başı öne eğik bir şekilde verdi.

"Nasıl isterseniz, Peder."

"Ne yani, Kudou ailesiyle evlendiğin için mutlu değil misin?" Kaya samimiyetsiz bir coőkuyla ekledi.

Kudou ailesi de bu Yeteneğe sahipti. Soylarının çoğu olağanüstü doğaüstü güçlerle kutsanmıştı ve klan, bazıları efsanevi boyutlarda olan sayısız kahramanlıkla kendini göstermişti. Sosyal konumları, őöhretleri ve zenginlikleri akranlarının fersah fersah ötesindeydi.

Öte yandan, Kiyoka kalpsizliğiyle ün salmıştı. Ona gelin olarak teklif edilen varlıklı ailelerin kızlarından hiçbirisi, evine dönmeden önce ona üç günden fazla katlanamamıştı. Miyo hizmetçilerin dedikodularından çok şey duymuştu. Eğer bu hikâyeler doğruysa, adam gerçekten de korkunç olmalıydı.

Ve şimdi babası ona onunla evlenmesini söylüyordu, muhtemelen bir daha bu eve adım atmasına izin vermemek niyetindeydi. Miyo'nun eğitimi yoktu. Babası bu anlaşmanın iyi gitme şansının olmadığını kesinlikle farkındaydı.

"Hiçbir kurtarıcı özelliğiniz olmadığı için size bu harika fırsatı vermek gerçekten büyük bir kayıp. Elbette reddetmek kadar kaba bir şey yapacak durumda değilsiniz."

Üvey annesi, nefret ettiği üvey kızından nihayet kurtulacağı için büyük bir sevinç içindeydi.

"Evet, kabul etmekten başka seçeneğiniz yok. Eşyalarını topla ve işin biter bitmez seni Bay Kudou'nun evine göndereceğiz."

Miyo'nun beti benzi atmış, konuşamaz hale gelmişti. Saimori'lerin evinden ayrılmak için sabırsızlanmasına rağmen, Kudou'ların evine gittiğinde kızartma tavaından çıkıp ateşe olacaktı. O andan itibaren sadece iki olası sonuç hayal edebiliyordu. Ya bu acımasız adam onu oracıkta malikânesinden atacaktı ya da onu kızdıracak ve durduğu yerde kesip biçecekti. Tek umudu, tıpkı ailesinin yaptığı gibi, ona aşağılık bir hizmetçi gibi davranmasıydı.

Müstakbel bir gelinin, ailesinin evlenmesini istediği adamla birlikte kalıp ev kurallarını öğrenmesi ve nişanlarını resmileştirmeden önce uyumlu olup olmadıklarını anlaması çok nadiren olurdu. Kiyoka'nın zor bir damat olduğu yönündeki şöhreti göz önüne alındığında bu önlemler mantıklıydı ama Miyo bunları farklı bir , ailesinin ondan bir an önce kurtulmak istediğinin kanıtı olarak görüyordu. Dünyası karardı.

Karanlık düşünceler içinde resepsiyon odasından çıktıktan sonra Kouji'nin ona seslendiğini duydu.

"Evet, Kouji?"

Ona doğru döndü. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ıstırap ve utanç ifadesi vardı.

"Miyo, özür dilerim. Çok işe yaramazım. Senin için hiçbir şey yapamadım ve şimdi ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Özür dilemene gerek yok, Kouji. Kader böyle. Sadece benim lehime değildi."

Miyo havayı yumuşatmak için sırtıtmaya çalıştı ama sanki yüzü donmuş gibi ifadesini değiştirmekte zorlandı. Düşünsenize, en son ne zaman gülümsemişti?

"Hayır, bunu sadece kadere bağlayamazsınız!"

"Tam tersine. Sorun değil, Kouji. Babamın kararını umursamıyorum."

Kim bilir, belki yeni hayatımda mutluluğu bile bulabilirim."

Aslında buna inanmıyordu ama yine de kendini rahatlatmak istercesine inanarak söyledi.

"...Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

Kouji gözyaşlarının eşiğinde gibiydi. Belli ki, kendisini savunmadığı için hıncını ondan çıkarmak istiyordu. Bunu onun gözlerinden anlayabiliyordu. Ancak Miyo şu anda onun duygusal ihtiyaçlarını karşılayamayacak kadar bitkin durumdaydı, bu yüzden kısa kesmeye karar verdi.

"Hayır, istemiyorum. Kendimi bu tür duygulardan uzun zaman önce uzaklaştırdım." "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni kurtarmak istedim, böylece eskiden olduğu gibi birlikte gülebilirdik. İstedim ki-" "Kouji!"

Kaya onlardan sonra odadan çıkarken onun adını haykırmıştı. Göz kamaştırıcı güzellikteki gülümsemesinin altında korkunç derecede çarpık bir şey gizleniyordu.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" "..."

Müstakbel kocası dudağını ısırdı ve söyleyemediği şeyi yuttu.

"Önemli bir şey değil."

Kouji saygın bir aileden geliyordu, yetenekleri ve yakışıklılığıyla kutsanmıştı ama bir kusuru vardı. Başkalarını üzmekten çok endişe eden bir korkaktı. Taraf tutmak ya Miyo'yu ya da Kaya'yı incitecekti, bu yüzden susuyordu. Miyo, kız kardeşi araya girmeden önce ne söylemeye hazırlandığını bilmiyordu ama bu noktada umurunda değildi. Yine de, sonuçta hiçbir şey ifade etmemiş olsa da, iyi kalpli Kouji'nin geçmişte birçok kez yardımına koştuğu doğrudur.

"Kouji."

"Evet...?"

"Her şey için teşekkür ederim."

Söyleyebildiği tek şey buydu. Tamamen tükenmişti.

Kaya, kız kardeşinin derin bir selam verip arkasına bakmadan uzaklaşmasını izlerken çekici bir şekilde gülümsedi.

O gece uyuyamadı. Miyo'nun toplamda ancak beş metrekarelik bir hizmetli yatak odası olan odası başlangıçta sade bir yerdi. Az sayıdaki kişisel eşyasını da topladığına göre, geriye gerçekten hiçbir şey kalmamıştı. Üvey annesi ve üvey kız kardeşi, ona annesinden miras kalan kimonoları ya atmış ya da çalmışlardı. Aynı şey bir zamanlar sahip olduğu diğer değerli eşyaların da başına gelmişti. Artık bedeni dışında benim diyebileceği tek şey bir hizmetçi kıyafeti, işçilerden verdiği bir takım sivil kıyafet ve bazı kişisel bakım malzemeleriydi.

Ancak aynı günün ilerleyen saatlerinde babası, evlerine paçavralar içinde gelerek Kudus'a utanç getirmesin diye ona bir takım güzel kıyafetler hediye etmişti. Babasının hediyesi sonunda gözlerini açtı ve babasının onun şık kıyafetlere sahip olmadığını farkında olduğunu ama şimdiye kadar bu durumdan rahatsız olmadığını anladı.

Alışmaktan başka çaresi olmayan çürük yorgana sarınmış halde uykuya dalmaya çalışırken, geçmişin anıları bir kaleydoskoptaki görüntüler gibi gözlerinin önünden geçti. Mutlu olanlar

uzak, daha yakın olanlar ise acı ve sefaletle doluydu. Ertesi gün daha iyisi için hiçbir şey değişmeyecekti. Sadece hayatının yakında sona ereceğini umarak uyuyacaktı. Basit bir dilek. Sanki yaşayanların ve ölülerin dünyaları arasındaki eşikte sallanıyormuş gibi hissediyordu. Duygusal olarak tükenmişti, bu düşünceler zihninden geçerken acı acı gülümseyemiyordu bile.

Kudou ailesi, Yeteneğe sahip diğer soylu klanlar arasında bile özellikle ayrıcalıklıydı. Hemen hemen tüm Yetenekli aileler nesiller önce soylular arasında sağlam bir yer edinerek isimlerini duyurmuşlardı, ancak Kudou'lar onların çoğundan üstündü. Bir saray rütbesine ek olarak, kendilerine geniş araziler de verilmişti. Miyo, ülkenin pek çok farklı yerinde bulunan bu kadar çok araziye kiraya vererek istedikleri kadar para kazanabileceklerini duymuştu.

Ailenin şu anki reisi yirmi yedi yaşındaki Kiyoka Kudou'ydu. Üniversiteden mezun olduktan sonra seçkin orduya giriş sınavını geçmişti ve şimdi kendi birliğinde binbaşı olarak görev yapıyordu. Gençliğine, nüfuzuna ve olağanüstü servetine dayanarak, Miyo onun lüks bir yaşam tarzına sahip olduğunu tahmin ediyordu.

Babasının açıklamasından sonraki günün erken saatlerinde Miyo, ince bedenine garip bir şekilde oturan şık kıyafetler giyerek evden çıktı. İçinde eşyalarının bulunduğu mütevazı bir bohçayı kaptığı gibi Kudou'ların evine doğru yola koyuldu. Kendisi için bir yenilik olan birkaç tramvay yolculuğundan sonra, kendisine verilen adresin yakınına vardığını düşündü ama kendini şehrin dış mahallelerinde buldu, görünürde lüks bir malikaneye benzeyen hiçbir şey yoktu.

Kudou ailesinin reisi gerçekten buralarda mı yaşıyor?
merak ettim.

Şehirden sadece bir taş atımı uzaklıkta olmasına rağmen, manzara çoğunlukla ormanlar, tarlalar ve sadece birkaç evle noktalı tarlalardan oluşuyordu. Şehrin aksine buranın geceleri zifiri karanlık olması gerektiği aklına geldi. Onu karşılamak için kimse gönderilmemişti ve

evlilik görüşmelerinde bir çöpçatan ya da aracı olmuştu. Şehrin dış mahallelerine kadar ona eşlik eden Saimori hizmetkârı geri dönmüş ve onu kır yolunda tek başına yürümeye bırakmıştı.

Bir süre sonra ormanın içinde, biraz daha küçük olsa inziva yeri sanılabilecek bir eve vardı. Bu mütevazı konutun doğru yer olduğuna inanmakta güçlük çekse de, dışarıda park halinde duran otomobil, sahibinin zenginliğinin açık bir göstergesiydi. Denizaşırı ülkelerden ithal edilen otomobiller sıradan insanların maddi olanaklarının çok ötesindeydi. Kiyoka Kudou'nun yaşadığı yer burası olmalıydı.

"Merhaba..."

Tereddütle çaldığı kapı hemen açıldı. "Bir dakika... İsminizi öğrenebilir miyim?"

Kibar görünümlü, ufak tefek, yaşlı bir kadın kafasını kapıdan uzattı. Kıyafetine bakılırsa, bir hizmetçi olmalıydı.

"Benim adım Miyo Saimori. Bir evlilik teklifiyle ilgili olarak Bay Kiyoka Kudou'yu görmeye gelmem istendi..."

"Ah evet, Bayan Saimori. Biz de sizi bekliyorduk."

Kiyoka'nın ününe dayanarak, Miyo onun hizmetkârlarının soğuk ve duygusuz, insandan çok oyuncak bebeklere yakın olduklarını hayal etmişti. Bu gülümseyen yaşlı kadının dostane tavrı ve ses tonu onu bir an için şaşırttı.

"Lütfen içeri gelin. Size genç efendinin bulunduğu çalışma odasını göstereyim."

Miyo bu daveti aldıktan sonra evin eşiğinden geçti. Ailesinin eviyle kıyaslandığında burası oldukça sıkışık. Ahşap dış cephesinin ne kadar bozulmamış olduğunu görünce yakın zamanda inşa edildiğini tahmin etti. İçerisi de ilk başta tahmin ettiğinden daha rahat görünüyordu.

Ahşap zeminli kısa bir koridorda yürürlerken kadın kendini Yurie olarak tanıttı. Aslında bir hizmetçiydi ve Kiyoka'nın bakıcılığını yaptığından beri bu evde çalışıyordu.

"Genç usta hakkında etrafta pek çok kötü söylenti dolaştığını biliyorum, ama o aslında iyi huylu bir . Bu yüzden

çok korkma, gerçekten."

Yurie, Miyo'nun sessizliğini korku sanarak onunla güven verici bir tonda konuştu. Ama Miyo başka nedenlerden dolayı konuşkan hissetmiyordu - çok gerekli olmadıkça konuşmamayı öğrenmişti, bu yüzden sessizlik bir alışkanlık haline gelmişti. Kendi evinde ne zaman konuşmaya cüret etse, yüz­süz­lük ettiğ­i, karşılık verdiğ­i için onu cezalandırırlardı.

"Teşekkür , bunu duymak çok sevindirici."

Aslında pek de öyle düşünmüyordu, çünkü adamın iyi biri olup olmaması onun için fark etmiyordu. Ancak önemli olan, reddedildiğ­i anda sokaklarda ölüme terk edilecek olmasıydı. Belki de bu düşünceyle barışmalıydı. Ölüm acı verici olabilirdi ama sonrasında acı çekmeyecekti. Özgür olacaktı.

Yurie, Kiyoka'nın çalışma odasının kapısını onun için açtı. Miyo içeri girdi, yere diz çöktü ve derin bir şekilde eğildi.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Benim adım Miyo Saimori."

"..."

Masasında bir şeylere dalmış olan Kiyoka Kudou dönüp ona bakmadı. Miyo, açık izni veya aksi yönde bir emri olmadan sessiz ve hareketsiz kalmak üzere eğitilmişti, bu yüzden yayı tutarak onun cevabını bekledi.

"Daha ne kadar secde etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu sonunda alçak bir sesle.

Tanrıya şükür, diye düşündü biraz rahatlayarak. *Beni duydu*. Varlığını kabul etmesi bile onun gözünde bir nezaket göstergesiydi. Tekrar eğilmeden önce bir an için başını kaldırdı.

"Lütfen beni affet..."

"Özür dilemeni istemiyordum," dedi iç çekerek.

Sonunda dik oturdu. Pencereden gelen hafif bahar güneşinin aydınlattığı Kiyoka o kadar çarpıcı görünüyordu ki bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

O çok güzel.

Miyo bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu. Hem üvey annesi hem de üvey kız kardeşi çok çekiciydi ve Tatsuishi

Kouji'nin de dahil olduğu ailesi de ortalamanın üzerinde bir görünüşle kutsanmıştı. Ama Kiyoka kendi ligindeydi. Erkeksi bir asaleti ve kadınsı bir zarafeti vardı; zarif yüz hatları ince ve narindi. Genç ya da yaşlı, kadın ya da erkek, herkes onun yalnızca yakışıklı değil, aynı zamanda ışıltılı olduğunu kabul ederdi.

"En son gelin adayı sen misin?"

Onaylarcasına başını salladı. Adam yüzünü buruşturdu.

"O zaman sana şunu söylemeliyim. Her emrime itaat etmelisin. Sana çıkmanı söylersem, çık. Sana ölmeni söylersem, öl. Herhangi bir şikâyet ya da itiraz duymak istemiyorum," diye bağırdı ve ona tekrar sırtını döndü.

Miyo şaşkınlık içinde bakakaldı. Buraya aşağılanmaya ve sözlü tacize hazırlıklı olarak gelmişti. Gerçekten tek istediği bu muydu?

"Anlaşıldı."

"Hmm?"

"Başka bir şey var mı...?" "..."

"Bu durumda, lütfen izin verirsiniz..."

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona doğru döndü. Söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi görünmüyordu, bu yüzden odadan çıktı.

"Gittiler! Hepsi gitmiş! Ne oldu?"

Ağlamaklı sesinin, kendisinin panik içindeki küçük versiyonunun dudaklarından çıktığını duyan Miyo, rüya gördüğünü fark etti. Bu, hayatının en kötü günüyle ilgili bir rüyaydı ve sonsuza kadar hafızasına acı verici bir şekilde kazınmıştı. O zamanlar hala okula gidiyordu. Bir gün, derslerden sonra eve döndüğünde odasını boş bulmuştu.

"Her şey nerede?!"

Annesinden kalan kimonolar, kuşaklar ve aksesuarlar gibi değerli hatıralar da dahil olmak üzere tüm eşyaları gitmişti. Makyaj aynası ve annesinin ruju bile kaybolmuştu. Miyo hemen bunun üvey annesinin işi olduğuna karar verdi.

"Leydi Miyo, sorun nedir?!"

Hizmetçi Hana, Miyo'nun feryadını duyunca koşarak geldi. Doğduğundan beri kıza o bakıyordu, bu yüzden onun için bir anne gibiydi.

"Hepsi gitmiş! Annemin eşyaları bile!"

"Tanrım!" Hana ağladı. "Bu nasıl ?"

Hana alışverişe çıkmıştı ve hiçbir şey fark etmemişti. Gözyaşlarını yutarak bol bol özür dilemeye başladı. Miyo dudağını ısırıldı.

"Üvey annem yaptı, bunu biliyorum."

Miyo annesini kaybettiğinde sadece iki yaşındaydı. Babası yeniden evlenmek için hiç vakit kaybetmemişti ve Miyo'nun üvey annesi Kanoko ilk günden beri kıızı hor görüyordu. Kanoko'nun kıızı Kaya, Miyo'dan üç yaş küçüktü ama şimdiden büyük bir potansiyel gösteriyordu. Annesinin olağanüstü güzelliğini miras almıştı ve çabuk öğreniyordu. Sadece bu da değil, Grotesqueries'i görmesini sağlayan Üstün Yetenekli-Ruh-Görme yeteneğini de çoktan sergilemişti. Bunların hiçbiri Miyo için söylenemezdi.

Miyo'nun anne ve babası sadece doğaüstü güçlerini varislerine aktarmak için evlenmişlerdi ve yine de Yetenek ile doğan Miyo değil Kaya olmuştu. Kaya'nın annesi de özel güçleri olmayan sıradan bir aileden geliyordu. Geriye dönüp bakıldığında, Miyo'nun babasının, Miyo'nun annesiyle evlenmek için sevgilisi Kanoko'dan ayrılmakla elde edeceği hiçbir şey yoktu. Bu keşif Kanoko'nun üvey kızına duyduğu nefreti daha da körükledi.

Miyo o zamanlar henüz küçük bir kızdı ama bunu çok iyi anlamıştı. Üvey annesi sürekli olarak "keşke doğmasaydın, o zaman her şey daha iyi olurdu" ya da "annen hırsız bir fahişeydi" diyerek anlamasını sağlamıştı. Ama birini anlamak, onunla aynı fikirde olmak anlamına gelmiyordu.

"Üvey annemle konuşacağım."

Tüm değerli eşyalarını kaybetmek görmezden gelebileceği bir şey değildi. Düşmanca bir evde akli başında kalabilmek için annesinden kalan hatıralara ihtiyacı vardı.

"Tek başınıza mı gidiyorsunuz? Leydi Miyo, tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum."

"Merak etme, Hana. Eğer beni dinlemezse, onu babama şikayet ederim."

O zamanlar hâlâ babasının onun tarafını tutacağına inanıyordu. Ona karşı giderek mesafeli davranmaya başlamıştı ama ona yalvarır ve kendisine ne kadar kötü davrandıklarını hatırlatırsa, en azından ikinci karısını azarlayacağından emindi. Miyo daha fazla yanılmış olamazdı.

"Hayır! beni! Lütfen çıkarın beni!"

Eşyalarının tuhaf bir şekilde ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini sormak için üvey annesinin odasına gittiğinde, Kanoko öfkeden deliye dönmüş, kendisine hırsız dediği için kızı malikanenin arka tarafındaki bir depoya kapatarak cezalandırmıştı.

"Skandal davranışların hakkında uzun uzun düşünene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. O yuva yıkan adamın kızıdan da bunu beklerdim. *Bana* hırsız diyebileceğini düşünmek! Özüne kadar çürümüşsün. Tanrıya şükür benim kızım senin gibi değil."

"Üvey anne, lütfen! Lütfen çıkar beni!"

Dışarıdan engellenen kapı, Miyo ne kadar iterse itsin ya da yumruklarını ne kadar sıkarsa sıksın yerinden oynamayı reddediyordu. Miyo kendini kapıya dayadı ve korkusundan elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı. Üvey annesi ona zavallı olduğu için sadece güldü ve gitti. Bu olaydan yıllar sonra bile, Miyo hala bunu düşünerek titriyordu.

Karşı duvarda sadece küçük bir pencere vardı ve içeri o kadar az ışık alıyordu ki, güneş tam tepede olmasına rağmen deponun içi yarı karanlıktı. Uzun süredir kullanılmayan bu mekânın soğuk rutubeti ve kaskatı boşluğu burayı daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Orada bilinmeyen bir süre boyunca hapsedilen küçük Miyo kesinlikle dehşete düşmüştü.

"Lütfen... Çıkarın beni... Biri bana yardım etsin..."

Özür diledi, yardım ya da bağışlanma için yalvardı ama kimse gelmedi. Serbest bırakıldığında gece yarısıydı; öğlen saatlerinden beri kilit altındaydı. İhtiyacı olduğunda yardımına koşacağına güvendiği babası da gelmemişti.

kalktı. Ancak o gün yaşanan trajik olaylar burada bitmemiştir. O depoda kapana kısılmışken, aile Hana'yı görevden almış ve uydurma bir nedenle onu derhal malikaneden kovmuştu. Ve son olarak, Miyo'nun evdeki statüsünü elinden almışlardı ve bundan böyle ona bir hizmetçiden daha kötü davranacaklardı.

Miyo her zamanki gibi erkenden uyandı. Yüzündeki gözyaşlarını silerek yataktan kalktı. Önceki gün Kiyoka ona şöyle demiştir: "Her emrime itaat etmek zorundasın. Sana dışarı çıkmayı söylersem, çık. Ölmeni söylersem, öl." Kendisi de büyürken aynı kurallara maruz kaldığından, bu alışılmadık bir istek gibi görünmemiştir, bu yüzden hemen kabul etmiştir.

Miyo çalışma odasından rahatsız olmadan çıktığında, Yurie gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Sonra Miyo'ya yeni odasını gösterdi. Oda sadece temel ihtiyaçlarla : bir şilte, bir çalışma masası, bir çekmeceli dolap ve bir saat. Tüm rağmen, Miyo'nun daha önce kullandığı hizmetçi yatak odasından daha genişti. Rahat yatak takımları bile çok daha kaliteliydi.

Miyo'nun valizini açacak neredeyse hiç eşyası yoktu. Giysilerini çekmecelere yerleştirdi, akşam yemeğinden izin aldı ve doğrudan uyumaya gitti. O gün için hepsi bu kadardı.

Kendini zinde ve dinlenmiş hissederek uyandıktan sonra, belki de rahat şiltenin sayesinde, odasında başını yana eğmiş, belirsizlik içinde duruyordu.

Şimdi ne yapmalıyım...? Her zamanki gibi gün doğmadan kalkmıştı ama Kudou ailesinin reisi Kiyoka ile evlendikten sonra buna gerek kalmayacaktı. Miyo'nun üvey annesi hiç bu kadar erken kalkmazdı. Miyo halktan biri gibi değil, seçkin bir soylunun karısı olarak yaşayacaktı ve seçkin soyluların eşleri yemek ya da temizlik yapmazdı.

Ama başka bir yeteneğim yok.

Üvey annesi bunlara son verene kadar çiçek düzenleme, çay seremonisi, geleneksel dans ve koto dersleri alırdı, ama bu çok önce çok önce olmuştu. Ne küçük o yapabiliirdi

şimdi hatırlamak kuşkusuz çok az işe yarayacaktı. Neredeyse hiç eğitim almamış bir kızın Kiyoka Kudou'nun karısı olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Yine de odasında hiçbir şey yapmadan duramazdı. Sonunda kahvaltı hazırlamaya yardım etmeye karar verdi. Kiyoka'nın gelininin yemek yapması yersiz olsa da, burada bulunmasının en başta yersiz olduğunu kendine hatırlattı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Miyo tipik zengin evli kadın taklidi yapamazdı; güzel kıyafetler içinde oturup insanlara hoş gülümsemeler sunamazdı. Ne olursa olsun reddedilecekse, o zamana kadar kendince bir işe yarayabilirdi.

Ayrıca, yatılı bir hizmetçi olmayan Yurie'ye yardım etmek istiyordu. Yaşlılığında bile her gün efendisi uyanmadan önce kahvaltı hazırlamak için eve gidip geliyordu. Bu onun için zor olmalı. Miyo onu bu yükten kurtarabilirse, Yurie'nin hayatını biraz daha kolaylaştırabilirdi. Uygunsuz davranışları bir öfkeye yol açarsa, bunun kabul edilebilir bir mazeret olacağını umuyordu.

Kiler, ihtiyacım olabilecek her şeyle dolu. Yemek yapacağım. pirinç, miso çorbası yapmak... Kurutulmuş balık da var; onu ızgara yapabilirim. O zaman yan yemekler için hangi sebzeleri kullanacağımı düşünmem gerekiyor...

Kap kapağın nerede olduğunu görmek için dolapları kontrol ederken kafasında bir liste yaptı. İnanılmaz bir şekilde, ormanın içindeki bu kulübenin kendi su kaynağı vardı. Miyo fırında ateşi yaktı ve pişirmeye başladı.

Ailesi bir aşçı çalıştırsa da Miyo mutfakta oldukça becerikliydi. Kendi yemeğini yapmayı öğrenmemiş olsaydı, yemek yiyemezdi. Açık konuşmak gerekirse, ne bir hizmetçiydi ne de ailenin yasal bir üyesiydi, yani babasının, üvey annesinin ve üvey kız kardeşinin zevk aldığı cömert yemeklere ve hatta yardıma verilen tayınlara bile hakkı yoktu. Sadece mutfaktan arta kalanları kullanarak kendisi için bir şeyler toparlayabiliyordu. Aşçı o gün herkes için yemek hazırlamayı bitirdikten sonra hiçbir şey kalmamışsa, yemek yemeden giderdi.

Miyo'nun Kahvaltı HAZIRLIKLAR vardı iyi
devam ediyor ne zaman mutfak kapısı yavaşça
açıldı ve Yurie içeri baktı.

"...Bayan?"

"Günaydın, Yurie. Sana sormadan mutfağı kullandığım için özür dilerim."

"Günaydın, Bayan Saimori. Özür dilemenize gerek yok. Siz genç efendinin nişanlısısınız, bu yüzden istediğinizi yapabilirsiniz."

Yurie neşeyle gülümsedi ve elini sallayarak Miyo'nun endişelerini yok saydı. Ona kızmak yerine, Miyo'yu mutfak işleriyle uğraşmak zorunda bıraktığı için özür diledi.

Belki de bunu yapmamalıydım.

Görünüşe göre Miyo yardım etme hevesiyle yaşlı kadını sadece utandırmıştı. Suratı asılan Miyo başını öne eğdi ama Yurie sırtına sıcak bir el koyunca şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Gördüğünüz gibi hanımefendi, ben buruşuk yaşlı bir . Yardımınız için gerçekten minnettarım."

" değil..."

Küçük yaşlı kadının içten gülümsemesi onu o kadar etkiledi ki, verdiği yanıt boğazında düğümlendi.

"Şey, genç efendi bir süre daha kalkamayacak. Ben diğer işlerimi halledeyim, eğer burayı tek başınıza bitirmenizde bir sakınca yoksa?"

"Sizin için de uygunsa, hiç de değil."

Yurie, Miyo'nun cevabından tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Hızla önlüğünü giydi ve aceleyle mutfaktan çıktı. Miyo hâlâ biraz üzgündü, ama kendisine emanet edilen yemek işine odaklanmıştı. Yurie çalışırken sürekli onu kontrol ediyor ve Kiyoka kalkmak üzere olduğunda ona haber veriyordu. Miyo yaptığı yemekleri kaselere ve tabaklara aktarıyordu. Buharda pişmiş beyaz pirinç, wakame yosunlu miso çorbası ve derin yağda kızartılmış tofu, önceden hazırladığı ve baharatın tadını iyice sağladığı haşlanmış sebzeler ve nefis kokan taze ızgara kurutulmuş uskumru istavriti vardı. Son olarak beyazlatılmış ıspanak

dashi suyu ve turşu ile birlikte. Profesyonel bir şefin işi kadar iyi değildi ama yine de ortaya çıkan sonuçtan oldukça gurur duyuyordu.

Yurie'nin eşliğinde kahvaltı tepsisini aldı ve oturma odasına yöneldi. Orada Kiyoka'yı bacak bacak üstüne atmış, bir gazeteyi karıştırırken buldular. Kiyoka'yı askeri üniformasıyla ilk kez görüyordu. Gömleğinin üst düğmelerini yavaşça açmış, şık bir görüntü çiziyordu.

Yurie ona bu evde yemeklerin ayaklı tepsilerde servis edilmesinin adet olduğunu söylemişti, bu yüzden yemek masası kaldırılmıştı. Miyo odanın bir köşesinde bırakılmış tahta sandalyeleri fark etti.

"Günaydın, Genç Efendi. Kahvaltı hazır."

"Günaydın. Yurie, insanların önünde bana böyle hitap etme."

Kiyoka surat asarken bile büyüleyiciydi. O kadar ki Miyo bunaldı ve bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Genç Efendi, bu sabah kahvaltınızı hazırlayan Bayan Saimori'ydi."

O anda Miyo'nun da odada olduğunu nihayet fark etmiş gibiydi. Gazetesini katladı ve kısık gözlerle ona baktı. Görmezden gelinmeye o kadar alışmıştı ki, fark edilmemiş olmaktan mutlu olurdu. Bir şey varsa, bu ani inceleme onu rahatsız etmişti.

"...Öyle mi, şimdi?"

"O yaptı. Ve o kadar becerikliydi ki kendi haline bıraktım."

Miyo kendini onun öfkesine hazırladı. Müstakbel karısının böyle bir işle ellerini kirletmemesi gerektiğini haykırması için. Ancak birazdan öğreneceği gibi, Kiyoka'nın hayal edebileceğinden çok daha farklı endişeleri vardı.

"Şuraya otur," diye emretti, bakışları da ses tonu kadar sertti.

Az önce önüne koyduğu kahvaltı tepsisinin önüne oturdu. Kiyoka yemek çubuklarına uzanmıyordu.

"Önce sen dene."

"Pardon...?"

Yemeğine evin reisinden önce başlaması mümkün değildi. Ailesi ona önce büyüklerinin yemesi gerektiğini öğretmişti, bu yüzden şimdi onun isteğini yerine getirmekte tereddüt ediyordu. Yurie'nin ısrarı üzerine kendi tepsisini de getirmişti ama onun birlikte kahvaltı etmek isteyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Buna izni olduğunu düşünmemişti.

Kiyoka, Miyo'nun yemek için hiçbir hareket yapmadığını görünce, ifadesi daha da acımasızlaştı.

"Yemeyecek misin?"

Sesinin derin hırıltısı kadının ürpermesine neden oldu ve adam bunu hemen yanlış yorumladı.

"Ben, um..."

"Hmph. Onu zehirledin, değil mi? Bu çok açıktı." "Ne...?"

"Zehir mi?!"

Kiyoka, Yurie'nin bağırışını duymazdan geldi. Yerden ayağa kalktı.

"Kurcalanmış olabilecek yiyecekleri yemem. onu. Bir dahaki sefere daha çok çabalaman gerekecek."

Bununla birlikte odadan çıktı. Telaşa kapılan Yurie de peşinden gitti ve Miyo'yu tek başına bıraktı. Kiyoka'nın onun hayatına kastettiğinden şüphelendiğini nihayet anladığında Miyo'nun beti benzi attı. Güvenmediği birinin hazırladığı yemeği yemezdi... Tam o sırada babasının da her zaman tetikte olduğunu hatırladı. İktidarda olmak, sürekli suikast tehdidiyle yaşamak demekti. Kiyoka da birçok kez hedef alınmış olmalıydı; yüksek mevkideki erkekler zehirden diğer tüm cinayet yöntemlerinden daha çok korkardı.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Daha yeni gelmişti ve Yurie'den yemek pişirmesine izin vermesini istemişti. Soylu bir aileden gelen genç bir hanımın bu görev için gönüllü olması ve bunu çok iyi yapması herkesin şüphesini çekerdi. Belki de bu Miyo'nun aklına gelmemişti çünkü sokağa atılmamak için umutsuzca kendini işe yarar hale getirmeye çalışıyordu. En başından beri başarısız olmuş ve vahim bir hata yapmıştı. Keşke bunu

olduğu yerde kaldı. Adam onu oracıkta yere sermediği için minnettardı.

Titreyen eliyle yemek çubuklarını aldı ve o zamana kadar biraz kurumuş olan pilavdan bir ısırık aldı. Tek başına soğuk bir yemek yemek onun için yeni bir şey olmasa da, nedense yemek sanki taş yiyormuş gibi ağır geldi.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi, İmparatorluk Ordusu bünyesindeki seçkin bir ekipti. Doğaüstü olaylarla başa çıkmak için kurulmuştu. Birimin tüm üyeleri Ruh-Görme ve genellikle diğer doğaüstü güçlere de sahipti. Bununla birlikte, her tür doğaüstü yetenek son derece nadirdi ve Yeteneğe sahip olanlar neredeyse yalnızca soylu doğumluydu. Çok az aristokrat askerlik hizmetinde hayatını riske atmaya istekli olduğundan, Özel Grotesk Karşıtı Birim'e katılanlar eksantrik olma eğilimindeydi. Ve odaklandığı dar alan sayesinde, hem kronik olarak yetersizdi hem de nispeten bilinmiyordu.

Bu birimin komutanı Kiyoka Kudou şu anda tamamen evrak işlerine boğulmuş durumdaydı. Birimde liderlik pozisyonuna yükselmek için benzersiz bir beceri sergilemek gerekse de, işin kendisi çoğunlukla ofis bazlıydı, bu nedenle nadiren görevlere katılabiliyordu. Her ne kadar özellikle zor görevlere ya da doğrudan müdahil olmasını gerektiren durumlara bizzat katılsa ve bazen yukarıdan varlığını talep eden emirler alsa da, şu anki önceliği yığılmış evrak işlerini halletmekti.

Ancak bugün kendini alışılmadık bir şekilde odaklanmamış buldu. Sebebini biliyordu; sürekli o sabah olanları düşünüyordu. Yine de bunu aklından çıkarmak için hiçbir şey yapamıyordu.

"olabilecek yiyecekleri yemem."

Yeni kızı sözlerini düşünmesi için bıraktı ve güne hazırlanmak için odasına döndü. Yurie sitem dolu bakışlarla onu takip etmişti.

"Bir böyle konuşulmaz. Bayan Saimori size o kahvaltıyı hazırlamak için elinden geleni yaptı. Eğer bir karakter yargıcıysam, o zehirleyen bir tip değil!"

Kiyoka, kendisini annesinin yerine yetiştiren Yurie'yle tartışmakta hâlâ zorlanıyordu ama bu kez kararlıydı. Daha yeni tanıştığı ve henüz güvenini kazanmamış birinin yaptığı yemeği yemeyecekti. Bu gerekli bir önlemdi. Özellikle de onun bir Saimori olduğu düşünülduğünde. Ailesine ne kadar yakın oldukları göz önüne alındığında, sosyal konumunu ele geçirmek için kolayca ona suikast planlıyor olabilirlerdi. Temkinli olması mantıklı geliyordu. Ama eğer yaptıkları mantıklıysa, Yurie onu azarlamadan önce bile yaptıklarından neden rahatsızlık duyuyordu?

"Genç Efendi, size bir şey söyleyebilir miyim?" "Devam et."

Yurie, Miyo Saimori'nin önceki gelin adaylarından şekilde farklı olduğu konusunda ısrar etti. Kiyoka birkaç düzineden fazla evlilik teklifi almıştı. Ancak hiçbir kadın ona uygun olduğunu kanıtlayamamıştı. Bazıları onun mütevazı evini ilk görüşte öfkeyle geri çevirmişti. Bazıları hoşnutsuzluklarını öfkeyle dile getirmiş, onun gibi bir adamın acınası bir kulübede yaşamasının gülünç olduğunu iddia etmişti. Bazıları da Kiyoka'ya iyi davranmış, ama Yurie'yi arkasından itip kakmıştı; bir o kadarı da şikâyetlerle doluydu, yemekleri beğenmemiş, başka bir oda istemişti, vb.

Kiyoka ev seçiminin en hafif tabirle alışılmadık olduğunu bilecek kadar kendinin farkındaydı ama sonunda evlenecekleri adamı anlamaya çalışmak yerine onu düpedüz eleştiren kadınlardan da bıkmıştı. Gururlu bir adamdı ve öneminin farkındaydı, bunu inkâr edemezdi. Ama ne kibirli ne de otoriter olduğunu düşünüyordu.

Diğer insanlarda da bu özelliklere katlanamazdı. Bu her zaman anlaşmayı bozan şey olmuştur.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Yurie. "Daha önceki kızlardan farklı olarak düşünceli ve yardımsever ."

"...Hmph."

Oturma odasından çıkarken Miyo'ya bir göz attı. Miyo'nun ifadesi soğuktu ama bir şekilde ona ağlamak üzere olduğu izlenimini de vermişti. Şimdi Yurie'nin de gibi, Miyo diğer taliplerinden farklı görünüyordu.

İşe gitmek için dışarı çıktığında, Miyo'yu ön kapıda, daha önce olduğu gibi ifadesiz bir şekilde onu beklerken buldu.

"İyi günler."

Başını mekanik bir şekilde eğdi, bu seferki tavrında gözyaşı yoktu.

"Sonra görüşürüz."

Başı yere o kadar eğikti ki, ona bir hizmetçiyi hatırlatıyordu. Bu kızın yetiştirilme tarzı nasıldı? Onun statüsündeki biri normalde bu kadar alçakgönüllü davranmazdı.

Onun hakkında bir karar vermek için henüz çok erken, diye sonuca vardı evraklarına bakarken. Onu çok uzun süre yanında tutmayı planlamıyordu ama tuhaf biri olmasına rağmen şu ana kadar ondan hoşlanmamış değildi. Ayrıca bu evlilik teklifinin kaçırılmayacak kadar iyi görüldüğü gerçeği de vardı.

Bu da ne şimdi? Çalışırken bir kızı aklımdan çıkaramıyor muyum? Yeteneğimi kaybediyorum. İcini çekti ve kendini önündeki belgelere konsantre olmaya zorladı.

Kiyoka güneş battıktan çok sonra eve döndü. Miyo onu karşılamak için dışarı çıktı ve bir kez daha kapıda el pençe divan durdu.

"Evine hoş
geldin."

"...Teşekkür
ederim."

"Şey, izin verirsiniz," diye ürkekçe başladı, adam botlarını çıkarırken, yüzü her zamanki gibi okunmuyordu, bakışları yere yönelmişti.

"Ne oldu?"

"...Bu sabahki küstah ve düşüncesiz davranışlarım için özür dilerim. Sizin bir adamın güvenemediği birinin yemeğini reddetmesi gayet doğal. Bunu fark etmeliydim."

"..."

"Yurie bu akşamki yemeğimizin tamamını hazırladı ve ben sadece servis yapacağım. Hiçbir şeyi zehirlemediğime dair şerefim üzerine yemin ederim. Lütfen, efendim..."

Onun affetmesi için yalvarıyor, yerde sürünüyordu. Ona kızgın olsa anlayabilirdi ama özür dilemesi onu derinden rahatsız etmişti. Özellikle de bu kadar acınacak haldeyken. Onun bu davranışı, sanki bu özrü ona zorla diletmiş gibi, kendisini suçlu hissetmesine neden oldu. Sanki önünde eğilen, hafifçe titreyen bu kırılğan kıza zorbalık ediyormuş gibi.

"Yemeğimi zehirlediğini gerçekten düşünmemiştim." Sadece dikkatli davranıyor, onu endişeleri konusunda uyarıyordu. "Kelimelerimi iyi seçemedim, bu yüzden sesim çok sert çıktı."

" de değil! Benim hatamdı."

Korkuyla geri çekildi, daha da zavallı görünüyordu. Kiyoka onu korkutmaya çalışmıyordu ama yine de dehşete kapıldığı belliydi.

Onu dikkatle inceledi ve kızın soylu bir kız imajına uymadığına dair daha önceki izlenimini daha da güçlendirdi. Kimonosu sadece çok yıpranmış değildi; düpedüz perişandı. Boynunun ve bileklerinin inceliği ancak yetersiz beslenmeyle açıklanabilirdi ve arkadan bağladığı uzun siyah saçları hasarlı ve cansız görünüyordu. Bunun da ötesinde, ellerinin derisi sanki her gün temizlik ya da çamaşır yıkıyormuş gibi pürüzlü ve çatlıktı. Bugünlerde şehirdeki sıradan kızlar bile ondan daha derli topluydu.

"Yemek mi?"

Cevap vermek için zar zor kaldırdığı başını bile göremiyordu. "Ah... Ben, şey..."

Kiyoka onun neden sessizliğe gömüldüğünü anlamadı. Oturma odasına gitti ve sadece bir tepsi yemek gördü. Eğer o

zaten yemişti, sadece söyleyebilirdi. Görünüşe göre yalan söylemek onun güçlü yanı değildi.

"Yani yemek yemedin mi? Neden senin için yemek tepsisi yok?"

Gözlerinin endişeyle bir o yana bir bu yana kaydığını görmek onu tedirgin etti. Ailelerin ve çiftlerin yemeklerini birlikte yemelerinin evrensel bir gelenek olduğunu sanıyordu ama belki de yanılıyordu. Ya da bu kız basitçe konumunu anlamıyordu. İçini çekti.

Endişe o gün Miyo'yu canlı canlı yiyordu. Zehirlenmeye karşı temkinli olan bir adam için aptalca yemek pişirmişti. Bu sadece yemeğin boşa gitmesine değil, aynı zamanda Kiyoka'nın kahvaltısız kalmasına da yol açmıştı. Adam gerçekten de kadar acımasız olsaydı, ondan hemen kurtulurdu. Ne olursa olsun, önceki tüm nişanlıları ve müstakbel gelinleri gibi onu da kapı dışarı etmesi an meselesiydi. Yurie ona bunu söylemişti, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Miyo'nun geri dönecek bir evi yoktu. Belki de yatılı hizmetçi olarak çalışabileceği bir yer aramaya başlamalıydı. Lanetli olup olmadığını, nereye giderse gitsin insanları üzmeye mahkum olup olmadığını merak ediyordu.

İşten döndükten sadece birkaç dakika sonra Kiyoka'nın öfkeyle iç çekmesine neden olduğunda, korku göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Dudağını ısırdı.

"Yurie senin için yemek yapmadı mı?" diye sordu.

Hayır, hayır, diye düşündü. *Yurie'den şüphe etmemeliyim.* Miyo onun gözlerindeki düşmanlık eksikliğini ya da tehditkâr olmayan ses tonunu fark etmedi. Paniğe kapıldı.

"Bu onun hatası değil..."

Miyo, Yurie'ye akşam yemeği çünkü kahvaltıdan kalanları bitireceğini söylemişti. Öğle yemeğinde biraz yemiş ama kalanını yakındaki bir köyden gelen yemek atığı toplayıcısına teslim etmişti. Bunu yemek istemediği için yapmamıştı -gerçekten de istemişti- ama yıllarca günde sadece bir öğün yedikten sonra midesi küçülmüş ve daha önce yaptığı gaf iştahını kaçırmıştı. Bu Kiyoka'ya itiraf etmek istediği bir şey değildi,

Çünkü onun bunu nasıl karşılayacağından korkuyordu. Ayrıca, ona gerçeği söylerse, evinde neden doğru düzgün yemek yemediğini soracak ve ailesinin ona orada nasıl davrandığını öğrenecekti

-Gizli tutmayı tercih ettiği bir şey.

"Ben... İştahım yoktu. Yurie'ye benim için yemek yapmamasını söyledim." "Öyle mi? Kendini hissetmiyor musun?"

"Hayır, ben... Bazen canım yemek istemiyor."

Kiyoka'nın sabrının tükenmekte olduğunu hissederek kaçamak bir yanıt verdi. Aslında iştahında bir sorun yoktu, sadece her zaman yemek yiyemiyordu.

"Sen öyle diyorsan."

Sesi yorgun geliyordu. Miyo, onun sağlığıyla ilgili endişesini, henüz bavullarını toplayıp gitmesini söylemeyi düşünmediğine dair bir işaret olarak kabul ederek biraz rahatlardı. Tekrar iç geçirdi, ona değiştireceğini söyledi ve yatak odası olarak çalışma odasına gitti.

Kaba bir adam değil.

Yurie'nin geldiği zaman ona söylediklerini düşündü. *"Genç usta hakkında etrafta pek çok kötü söylenti dolaştığını biliyorum ama aslında iyi huylu bir insandır. O kadar korkmana gerek yok, gerçekten."*

Yine de ondan hâlâ korkuyordu. Nadiren gülümsüyordu ve o sabah gözleri ve sesi o kadar soğuktu ki, bunları hatırlamak bile onu bir yaprak gibi titretmeye yetiyordu. Her nasılsa olağanüstü güzelliği onu daha da korkutucu kılıyordu.

Yine de özrü onu şaşırtmıştı. İyi olup olmadığını bile sormuştu. Miyo yavaş ama emin adımlarla, Kiyoka'nın başlangıçta sandığı kadar kalpsiz olmadığını keşfediyordu.

Kiyoka yemeğinden bir ısırık aldıktan sonra, "Soğumuş," diye homurdandı.

Yurie yemeği daha önce hazırlamış ve ısıtmadan zarif bir şekilde tabaklara koymuştu, bu yüzden yemeği şimdi ılıktı. Onun işi

Bitirdiğinde çoktan evden çıkmıştı. Kiyoka işe gidip geldiği için erken çıkmasına izin verdi.

"Çok özür dilerim..."

"Bu senin hatan değil. Neden her nefeste özür diliyorsun?"

Miyo çekingen bir şekilde duvara yaslanmış, bir şeye ihtiyacı olduğunda cevap vermeye hazır bir şekilde oturuyordu. Adam ona sertçe baktı, o da başını eğdi. Sürekli özür dilemesi, evden getirdiği bir başka alışkanlığıydı. Ne zaman üvey annesini ya da üvey kız kardeşini bir şekilde kızdırmayı başarsa, onu taciz yağmuruna tutarlardı ve onun tek çaresi de özür dilemek olurdu. Hemen özür dilemezse işkenceleri daha da artıyordu, bu yüzden bir refleks haline gelmişti. Ama bunu Kiyoka'ya açıklayamazdı, bu yüzden sessizce oturup yere baktı.

"Söylemeyecek

misin?" "Ben öyle-"

"Özür dileme," diyerek onun sözünü kısa kesti.

Sesi sessiz olsa da, hemen itaat edilmesini emreden bir otoriteye sahipti.

"Özür dilemeyin. Bunu çok sık yaparsanız anlamını yitirir."

Muhtemelen haklıydı ama bu kökleşmiş tepkiyi bastırabileceğinden emin değildi.

"Yemek için teşekkür ederim."

Kiyoka yemek çubuklarını yere bıraktı, o daha ne olduğunu anlamadan yemeğini bitirmişti. Muhteşem görünüşü, soğuk ve korkutucu tavrıyla tezat oluşturuyordu. Miyo onun acımasız ve soğukkanlılıkla adam öldürebilen biri olduğuna dair hikâyeleri hâlâ inandırıcı buluyordu ama tavırları son derece zarifti, en ufak bir kabalık yoktu. Zarifliği, soylu bir evden gelen korunaklı bir bakireye yakışırdı. Bu asker gerçekten de Yurie'nin söylediği gibi nazik bir ruha sahip olabilir miydi?

"Ben, um... Gidip senin için banyo suyunu ısıtayım-"

"" diye sözünü bitirmeden başını salladı. "Ben halledebilirim."

"Ama..."

"Bunu hep kendim yaptım. Buradaki banyo çoğu evdeki gibi değil. Benden başka birinin çok zor."

"Nasıl yani?"

"Suyu ısıtmak için doğaüstü güçlerden yararlanıyor. Yurie onu da kullanamıyor."

Miyo, ateş yakmanın Yeteneğinin bahsettiği güçlerden biri olduğunu duymuştu ama bunun banyo suyunu ısıtmak için kullanılabileceği aklına gelmemişti. *Böyle şeyler hakkında gerçekten bilgisizim.* Her iki ebeveyninin de soyunda Yetenek olmasına rağmen, Ruh-Görüsü'nden yoksun olarak doğmuştu. Olağanüstü doğaüstü yeteneklere sahip bir aristokrat olan Kiyoka ile evlenmeye uygun olmaması için bir neden daha.

"Bir sorun mu var?" "Hayır,

hiçbir şey yok."

Onun özel güçlerinin olmadığını bilmediğini tahmin etti. Kapısını çalan potansiyel gelinlerin masaya ne getireceğiyle pek ilgilenmiyor gibi görünse de, soyundan dolayı en azından Ruh Görüşü'ne sahip olmasını bekliyor olmalıydı.

Onunla evlenecek kişi ben olmamalıyım.

Onun için doğru kişi değildi. Kiyoka Kudou onu eş olarak almaktan daha iyisini yapabiliirdi. Kaya gibi her yönüyle mükemmel bir kadın ona çok daha uygun olurdu.

Daha sonra, Miyo mutfakta akşam yemeğinden sonra özenle temizlik yaparken, Kiyoka onu kontrol etti. Hafif bir pijama giymişti ve banyodan yeni çıkmıştı. Miyo soru sorarcasına başını eğince, Kiyoka yine kendisine kahvaltı hazırlamasını istediğini söyledi.

"Bu sabah benim için hazırladığın şeyi yemediğim için özür dilerim. Yarın yine kahvaltı hazırlayabilirsin."

Kiyoka banyodan sonra rahatlamış görünüyordu, tehditkâr aurası daha az yoğundu. Kaşları hafifçe çatılmış olsa da, sanki Miyo'ya söylediği şey kolay gelmemiş gibi, genel görünümünü eskisinden farklı olarak bir şekilde daha gençti.

Miyo genellikle kendisinden istenen her şeyi hemen kabul ederdi ama o sabah onu üzmesinin nedeni hâlâ zihninde tazeydi.

"Sen... Bunu yapmamı istediğinden emin misin?"

"Evet. Ama eğer zehirlersen, hiç merhamet göstermem." "Böyle bir şeyi yapmaya asla cesaret edemem!"

Dehşet içinde başını salladı. Elbette, kimseyi zehirleyecek bilgisi bile yoktu, ne de kimse Kiyoka'yı öldürmeye kalkışması için onu seçerdi. Babası onun ölmesini isteseydi, eğitimli bir suikastçı gönderirdi. Babasının, üvey annesinin ve üvey kız kardeşinin ondan beklediği tek şey reddedilmek ve dışlanmaktı.

"O zaman bir sorunumuz olmayacak."

Yüzünde tarafsız -belki de memnun- bir ifadeyle uzaklaşmak için döndü.

"Evet, efendim..." diye mırıldandı, kafası karışmıştı.

Güneş ışığıyla yıkanan Kiyoka'nın evi sıcak bir atmosfere sahipti. Dışarıda kuşlar ötüyordu. Ancak Miyo için bu güzel ev bir sığınak değildi.

"Muhteşem. Kaya, Ruh Görüşüne sahipsin. Kanoko, bana Üstün Yetenekli bir kız vermekle iyi yaptın," dedi Miyo'nun babası.

O günü çok iyi hatırlıyordu. Dün gece rüyasında gördüğü olaylardan önce gerçekleşmişti. Bir kez daha rüya gördüğünü fark etti, bu sefer Kaya'nın Hediye'ye sahip olduğunun anlaşıldığı günle ilgiliydi.

"Kızımdan daha azını beklememeliydiniz."

Miyo'nun üvey annesi gururla parlıyordu. Babası memnuniyetle başını salladı. Kaya neşeye gülüyordu. Mutlu bir ailenin mükemmel bir resmini , ama aralarında Miyo'ya yer yoktu. O aileden sayılmıyordu. Dışlanması, ona bir hizmetçi gibi davranmaya başlamalarından çok önce başlamıştı. Onları memnun etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onların sıcak çemberine girmesine izin verilmiyordu.

"Duydun mu, Kaya'nın Ruh Görüşü olduğunu keşfetmişler?" "Ve o sadece üç yaşında! Bu inanılmaz."

"Yine de Miyo için bir şey yok."

"Görünüşe göre onun Üstün Yetenekli olma ihtimali pek yok."

"Anne ve babasının da öyle düşünürseniz, öyle olacağını sanırsınız." "Zavallı şeyde bu yok."

Dedikodular kafasının içinde yankılanıyordu. Değeri giderek azalıyor, ait olabileceği bir yeri kaybediyordu. Evdeki herkes Kaya'ya tapmaya başladıkça ve Miyo'ya giderek daha az ilgi gösterdikçe havadaki değişimi hissedebiliyordu. Geriye dönüp baktığında, Kaya'nın üvey kardeşine karşı tavrının küçümsemeye doğru kaydığı zaman da o zamandı.

Miyo bu anıdan nefret ediyordu. Onu hizmetçi olarak kullanmaya başladıklarında fiziksel olarak zorlanmıştı ama ondan önce zaten zihinsel ıstırap çekiyordu. Henüz küçük bir kızdı ama kırılğan ruhu şimdiden paramparça olmuştu.

"Beni istemiyorlar."

Bunu kendi kendine fısıldadığı günü çok net hatırlıyordu. Saimori ailesinin onu istemediğini anladığında henüz on yaşında bile değildi; hiçbir doğaüstü yeteneği olmayan, Ruh Görüşü bile olmayan ve kayda değer başka hiçbir özelliği bulunmayan bir kızdı. Hizmetçisi Hana gözyaşlarına boğulmuş, onun yaşındaki bir kızın ebeveyn sevgisinden mahrum kalmasının ne kadar korkunç olduğunu söylemişti.

Hana şimdi nasıldı? Miyo depoda kilit altındayken aniden işten çıkarılmasından beri hizmetçiyi bir kez bile görmemişti. Hana o zamanlar hâlâ gençti. Miyo onun iyi bir adamla evlendiğini ve bir yerlerde mutlu mesut yaşadığını umuyordu.

Miyo bir kez daha gözyaşları içinde uyandı. Bu üst üste iki kabus olmuştu; şans gerçekten de onun yanında değildi. Belki de bunlar bir uyarıydı, ne kadar değersiz olduğunu asla unutmaması için bir hatırlatmaydı.

Hatırlıyorum.

Her açıdan o kadar sıradan olduğunun ve kimsenin ona ihtiyacı olmadığını acı bir şekilde farkındaydı.

Eskiden başka bir ailede doğmuş olmayı dilerdi. Onu sevdikleri sürece, halktan olmaları ya da biraz mücadele umurunda olmazdı. *Hana beni asla böyle görmemeli.* Eski hizmetçisi, değerli sorumluluğunun ne hale geldiğini görse çok üzülürdü.

Sessizce yataktan kalkan Miyo, uyuduğu *yukatayı* çıkarıp günlük kıyafetlerini giymeden önce şiltesini katladı. İşte o zaman kimonolarından birinin yırtık olduğunu fark etti. Sade çivit pamuklu kimono, yıpranma payından fazlasını görmüştü. *Artık iyi değil,* diye düşündü. Arka taraftaki dikiş yerinden sökülüyordu; dikiş zamanla zarar görmüş ve sonunda ipliği kopmuş olmalıydı. Dikişin kenarları geçmişteki sayısız tamirattan sonra ipliksi bir hal aldığından muhtemelen bir daha tamir edemeyecekti. Dikişi incelerken, diğer bazı dikişlerin de kopmak üzere olduğunu gördü. Hizmetçilerden biri Miyo kimonoyu büyüdükten sonra vermişti. Miyo onu aldığı anda zaten oldukça eskiydi, yani bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Yine de, başlangıçta çok az giysisi olduğu için bu oldukça büyük bir sorundu. Yakında kendini giyecek hiçbir şeyi olmadan bulabilirdi. Babasının onu gönderirken verdiği yeni kimono özel günler içindi, bu yüzden onu kirletmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Ayrıca, günlük kıyafet olarak kullanmak için biraz fazla gösterişliydi.

Miyo, Yurie'nin kendisine bir dikiş seti ödünç vermesi koşuluyla, yırtık giysiyi onarmayı denemeye karar verdi. Giyinmeyi bitirdi ve önce mutfağı deneyerek yaşlı kadını aramaya başladı. Bir gün önce tek başına yemek yapmaya başladığı sıralardaydı ama bu sefer Yurie çoktan oradaydı.

"Oh, , Bayan Saimori." "Günaydın, Yurie."

Bugün neden bu kadar erken geldi? Bu soru Miyo'nun gözlerinden okunmuş olmalıydı, çünkü Yurie gülümsedi ve aceleyle

açıklama.

"Dünden sonra biraz endişelendim, bu yüzden erken gelsem iyi olur diye düşündüm. Kahvaltı konusunda ne yapmalıyız?"

"Ah, evet... konuda..."

Yurie, Miyo'nun yeniden kahvaltı hazırlamak istemesi ihtimaline karşı erkenden gelmişti; böylece Miyo'nun yemeklerini denetleyebilir ve Kiyoka'nın endişelerini gidermek için yiyeceklerin güvenliğine kefil olabilirdi. Ama artık buna gerek kalmamıştı. Miyo, Kiyoka'nın dün gece kendisine söylediklerini ona aktardı.

"Ne kadar da tipik bir genç usta, dürüst olup yemeklerinizi gerçekten denemek istediğini söyleyemeyecek kadar gururlu."

"Durumun böyle olduğunu sanmıyorum..."

"Heh-heh. Bayan, size yardım etmeme izin verir misiniz?"

"Evet, elbette."

O sabahın menüsünde kalın dilimlenmiş kızarmış tofu, rulo omlet, havuçla karıştırılarak kızartılmış dulavratotu kökü ve susam sosunda beyazlatılmış yapraklı sebzeler vardı ve bunları her zamanki beyaz pirinç ve miso çorbası tamamlıyordu. Bu yemekler Saimori'lerin evinde sık sık masaya gelse de Yurie'nin bunları pişirme şekli Saimori şeflerinin hazırlama şeklinden biraz farklıydı. Sebzeleri jülyen şeklinde doğramak ya da tofu ve omleti mükemmel şekilde altın rengini alana kadar kızartmak gibi takıntıları yoktu. Her şeyi tam olarak ölçmek yerine doğru tuz ve baharat miktarını gözüyle değerlendirdi ve çanak çömlek seçimi veya yerleştirilmesi ya da yemeğin sanatsal sunumu üzerinde durmadı. Muhtemelen ev yemeklerinin böyle olması gerekiyordu. İyi ya da kötü, profesyonel şefler, amatörlerin taklit etmeyi pek umamayacağı, tamamen farklı bir standartta yemek hazırlardı.

Hiç kimse Miyo'ya yemek yapmayı öğretmediği için, Miyo yemek yapmayı öğreniyordu.

Yurie'yi izleyerek çok şey öğrendim. Yaşlı kadın önce havuçları ve dulavratotu kökünü ince şeritler halinde doğradı, sonra onları bir kenara ayırdı ve yapraklı yeşillikleri kaynar suda haşladı. Omlet için yumurtaları çorba suyu, soya sosu ve şekerle terbiye etti. Kenarları kızarana kadar kızarttığı sert tofu ev yapımıydı.

"Erkencisiniz, değil mi hanımefendi?" "Evet, hep öyleydim."

Yaşlı kadın etkilenmiş bir şekilde başını salladı.

"Yurie, sana sormak istediğim bir şey var..."

"Evet?"

"Burada kullanabileceğim bir dikiş seti var mı?"

". Daha sonra odanıza getirebilirim."

"Teşekkür ."

Miyo rahat bir nefes aldı. Aristokratların kızları bile sık sık dikiş dikerdi, bu yüzden onun isteği herhangi bir şüphe uyandırmamıştı. Gerçi çoğu soylu kızın bir hizmetkârdan dikiş malzemesi ödünç almaya ihtiyacı olmazdı.

Yemeği hazırlarken bir yandan da sohbet ettiler. Mutfak taze kızarmış tofu kokusuyla dolduğunda, kızarmış dulavratotu ve havucun ağız sulandıran tatlı ve baharatlı kokusuyla iç içe geçtiğinde, işleri bitmişti.

Bir gün önce olduğu gibi, kahvaltı tepsilerini yiyeceklerle doldurdular ve tam Kiyoka görüldüğü sırada oturma odasına taşıdılar.

"Günaydın."

"Günaydın."

Onu üniformasıyla görmek Miyo'nun tekrar gerilmesine neden oldu. Adamın yakışıklılığı onu daha da güvensiz hissettirdi. Onca insan arasından o, bu gösterişli adamın karısı mı olacaktı? Bu çok saçmaydı.

Oturma odası çok geniş değildi, bu yüzden o ve Kiyoka oturdular. Miyo tepsisini Kiyoka'dan uzaklaştırmak istedi ama Kiyoka sert bir bakışla onu durdurdu.

"Yemek yiyelim

mi?" "Evet."

Yine de yemek çubuklarını almak için hiçbir hareket yapmadı ve adamın bir başka şüpheli bakışını kazandı.

"Senin de yemek

yemen gerek." "Ben

sor... Yani, evet."

Rahatsız bir şekilde yemek çubuklarına uzandı ve neredeyse Kiyoka ile aynı anda yemeğe başladı. Yemeğin tadı fena değildi ama

Şüphesiz güzel yemeklere alışkın olduğu için beğenmeyeceğinden korkuyordu. Adam nazikçe bir garnitürün tadına bakarken ve miso çorbasından bir yudum alırken endişeyle onun kararını bekledi.

"...Bu iyi."

"İ"

"Yurie'den biraz daha farklı baharatlıyorsun ama fena değil."

Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemişti ki, kız onun dürüst olduğunu anlayabiliyordu. Yine de kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Onun için yaptığı yemekleri gerçekten seviyordu. Deneme yöntemiyle yemek yapmayı öğrenmek için harcadığı zaman sonunda işe yaramıştı. Biri onu övmeyeli ya da çabalarını takdir etmeyeli uzun yıllar olmuştu. Göğsünde garip bir his .

"Bunu... Bunu söylemen çok nazikçe," diye ciyakladı, boğazındaki sıkışıklığa rağmen kelimeleri çıkarmayı başardı.

".....Neden ağlıyorsun?"

Farkına bile varmadan gözyaşları birbiri ardına yüzünden aşağı yuvarlandı.

Miyo'nun gözyaşları dindikten sonra kahvaltının geri kalanı huzur içinde geçti, ancak yine de sohbet etmediler. Kiyoka onu düşünerek odasına döndü. Obsidyen gözlerinin camsı bir hal alması ve ardından gözyaşlarıyla parlaması hafızasına kazınmıştı.

İlk başta kafası karışmış, her ne kadar övgü niyetiyle söylemiş olsa da sözlerinin onu üzdüğünü düşünmüştü. Belki de onun yemeklerini Yurie'ninkilerle kıyaslamak onu gücendirmişti. Düşüncesizce söylediği bu söz yüzünden kendini biraz suçladığını hissetti. Yine de yemeklerin gerçekten de güzel olduğunu düşünmüştü. Yurie'nin her zamanki yemeklerinden farklı olsa da, kendi beğenisine uygun bulduğu yemeklerden gerçekten etkilenmişti. Aklından geçenleri düşünmeden söylemiş, söylediklerinin ağlanacak bir şey olduğunu hayal bile etmemişti.

Daha önce hiç bir kadını teselli etmediği için ne yapacağını şaşırılmış, içten içe paniklemişti.

"Lütfen... beni... affet..."

Duraksayarak daha fazla özür diledi.

"...Sana özür dilemeyi bırakmanı söylemiştim."

Burada ağlıyor ve af diliyordu, bu da onun kafasını daha da karıştırıyordu. Ondan önceki kibirli ve kudretli kadınlar istediklerini elde edemediklerinde bazen histeriye kapılırlardı, bu yüzden onlara kapıyı göstermekten hiç pişmanlık duymamıştı. Ama şimdi .

"... Patlamam için çok özür dilerim. Ben... ben çok mutluydum ve gözyaşlarım durmak bilmedi," diye cevap verdi Miyo yavaş yavaş sakinleşirken utanarak.

Kiyoka kaşlarını çatarak onu ciddiyetle dinledi. Kız çekingen bir tavırla ilk kez birinin yemeklerini övdüğünü söylese de, Kiyoka onun bu kadar duygulanmasının tek nedeninin bu olmadığını hissetti. O bir muammaydı. onun evine gelmeden önce nasıl bir hayatı vardı? Nasıl bir ortamda büyümüştü; çevresinde ne tür insanlar vardı; nasıl yetiştirilmişti? Genellikle bir insanla bir süre konuştuktan sonra geçmişini tahmin edebilirdiniz ama bu kız farklıydı. Belki de daha önce tanıştığı gelin adaylarıyla hiçbir ortak noktası olmadığı için onu çözememişti.

Gömleğinin yakasını düzelterek, ağlayan kızın görüntüsünü uzaklaştırmak için gözlerini kapattı.

"Yurie, yanılıyorsam beni düzelt..." Dışarı çıkmak için hazırlanmasına yardım etmek üzere odasında kendisine katılan Yurie ile konuştu. "Bu kızın çoğu soylu kadından farklı yetiştirildiğini söyleyebilir misiniz?"

Bir gün öncesinden beri bir şeylerin ters hissediyordu. Onun alçakgönüllülüğünün iyi bir eş olacağına onu ikna etmek için yapılmış bir numara olabileceğini düşünmüştü ama o sabahki gözyaşları gerçektir; bundan emindi. Basit bir övgü onu sevinçten hıçkırığa hıçkırığa ağlatmıştı.

Yurie yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Sanırım öyle, evet," diye cevap verdi. Onun da kendine göre bazı şüpheleri olmalıydı.

"Sence bu konuyu ona açarsam konuşur mu?" "Bundan şüpheliyim..."

Miyo'ya doğrudan Saimori'lerin evindeki hayatını sorabilirdi ama kendisi hakkında konuşmaya isteksiz olduğu izlenimini de edinmişti.

"Yurie."

"Evet, Genç Efendi?"

"Onu yakından takip etmeni istiyorum ama bu konuda ketum ol. Ailesi hakkında dışarıdan neler öğrenebileceğime bakacağım."

Hakkında hiçbir şey bilmediği biriyle evlenemezdi. elinde tutup tutmayacağından bağımsız olarak, geçmişini araştırmanın hiçbir zararı yoktu. at ve en erken fırsat. Yurie başını salladı ama sonra muzip bir ifadeyle ona baktı

Gülüm

se.

"İstediğinizi yapacağım. Ama bir nişanlının bu kadar ilginizi çekmesi çok alışılmadık bir durum, Genç Efendi."

"..... Bunu ihtiyacım yok."

Daha önce hiçbir evlilik adayının dikkatini Miyo kadar çekmediğini itiraf etmek zorundaydı. Başka hiçbir soylu kadın, selamını duymazdan geldikten sonra başını kaldırıp ona bakmak için sabırla iznini beklemezdi. Bugünlerde, işverenleri gerçekten gaddar olmadıkça, hizmetçiler bile kendilerini bu kadar aşağılamıyordu.

"Bu kadar utangaç olmana gerek yok."

"Utangaç değilim ve ona olan ilgim ima ettiğiniz türden değil."

"Ben sadece bu tavırla sonsuza kadar bekar kalacağını söylüyorum."

"..."

Tam bu küstah yorumu için onu azarlayacakken, geldikten birkaç gün sonra ağlayarak ya da öfkeyle çılgılık atarak ondan kaçan kadınların anıları aklına geldi. Onları uzaklaştırdığı için pişmanlık duymuyordu, ancak o anlar ona koca olup olamayacağını sorgulatmıştı. Zorluk mu çıkarıyordu bilmiyordu ama kendi annesi gibi basmakalıp bir zengin kızla evlenmek istemediği kesindi.

"Şahsen, Miyo'nun sana çok iyi bir eş olacağını düşünüyorum." "Yani onun doğru olduğuna mı karar verdin?"

"Evet."

"Bu kadar özgüvenle, burada yetkili olduğunuzu düşünebilirsiniz."

Miyo'nun Kiyoka'nın evindeki üçüncü günüydü ama Yurie onu çoktan benimsemişti.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye ekledi.

"Evet, bu işi bana bırakabilirsiniz, Genç Efendi. Ona tüm erdemlerinizi öveceğimden emin olabilirsiniz."

"Kendini aşma."

Bu konuda hâlâ biraz tedirgin olsa da, işleri halletmenin en iyi yolu buydu. Yurie'nin nazik olacağına güvenebilirdi.

Başkentin batıdan doğuya taşınmasının üzerinden on yıllar geçmişti. Şehir, ister askeri aileler, ister doğuştan aristokratlar, isterse de hizmetlerinden dolayı asaletle ödüllendirilmiş kişiler olsun, akıl almaz sayıda seçkin haneye ev sahipliği . Bir de saray rütbesi olmayan ama zenginlikleri ya da sanatsal başarıları nedeniyle yine de toplumun üst kademelerinden sayılanlar vardı.

Kiyoka sıkı ve kapsamlı bir eğitim almıştı, ancak o bile tüm bu seçkin kişilerin listesini çıkaramıyordu. Saimoriler de Üstün Yetenekli bir aile olduğu için statülerini ve hane reislerinin adını biliyordu ama bunun ötesinde bir şey bilmiyordu. Biraz araştırma yapması gerekecekti.

Umarım dolaplarında herhangi bir iskelet keşfetmem.

Yeteneğe sahip çok az aile vardı. Merakının onları gözden düşürecek bir şeyi ortaya çıkarıp çıkarmayacağını merak ederek iç geçirdi.

Saimori'lerin evinde, orta yaşlı iki adam karşılıklı oturmuş sohbet ediyorlardı. Gündelik kıyafetlerine rağmen aralarındaki gerilim o kadar yoğunlu ki bıçakla kesebilirdiniz.

Adamlardan biri, Tatsuishi hanesinin reisi ve Kouji'nin babası Minoru Tatsuishi'ydi. Heyecanını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi.

ve diğ er adam Shinichi Saimori'yi verdikleri sözden dö nmekle suçlarken hoşnutsuzluk içindeydi.

"Ne demek istiyorsun?"

Shinichi aptalı oynuyordu ama tavırlarından Minoru'nun ne demek istediğ inden ş üphelendiğ i anlaşı lı yordu. Shinichi'nin dikkat çekici olmayan yüzündeki nö tr ifade Minoru'yu daha da ö fkelendirdi.

"Beni aptal yerine koyma. Neden Miyo'yu Kudou'ya teklif ettin? Sana onu oğ lum için istediğ imi söylemiş tim."

"Ah, bu kadar sinirlendiğ in bu mu?"

Shinichi meselenin bu kadar önemsiz olmasından rahatlamış gibi arkasına yaslandı. Ü stün Yetenekli aileler nadir olsa da, eski baş kentte hala oldukça azdı, bu yüzden Minoru'nun ikinci oğ lu için uygun gelin eksikliğ i yoktu. Doğ rusunu söylemek gerekirse, Kouji'nin Ruh-Görüş üne bile sahip olmayan bir kızda neden ısrar ettiğ ini anlamı yordu ama herkes kendi yoluna.

"Oğ lunuz ve Kudou arasında tartış masız bir şekilde o daha iyi bir seç imdi."

Kudou ailesi Tatsuishilerden üst ü ndü. Miyo'yu kabul etmeleri pek olası değ ildi ama şans eseri kabul ederlerse Saimoriler güçlü bir haneyle değ erli bağ lar kurmuş olacaktı. Minoru, Shinichi'nin ilk doğ an kızından hiçbir beklentisi olmadığ ının ve ona ne olacağ ını pek umursamadığ ının farkındaydı ama eğer onu Kudou'ya sunarak potansiyel olarak kazanılacak bir avantaj varsa, Shinichi bu bahsi memnuniyetle kabul ederdi.

Tatsuishi ve Saimori aileleri arasındaki ilişkiler çok eskilere dayanı yordu, bu yüzden Minoru Shinichi'nin motivasyonlarını anlı yordu. Yine de, diğ er adam açıkça onu aptal yerine koymuş ken bu kadar kolay yatış tırılmazdı.

"Miyo'nun annesi Usuba soyundan geliyor. Bu hediye yi varislerim için istedim."

"Ama Miyo Usubas'ın Yeteneğ ini miras almadı."

Minoru ö fkeyle fokurdu yordu ama Shinichi en ufak bir suç luluk hissi duymadan kayıtsız kalmayı sürdür dü.

Bir kişinin Yeteneğe sahip olup olmadığı beş yaşına geldiğinde anlaşılırdı. O zamana kadar Ruh-Görüşü geliştirmişlerse, başka uyuyan güçlere de sahip olabilirlerdi. Miyo on dokuz yaşında hâlâ Ruh-Görüşü'ne sahip değildi, yani bir hiçti. Aileye hiçbir faydası olmayacaktı, en azından doğrudan.

"Bu yetenekle çocuk doğurabilir." "Usubas'ın Hediyesi için bu kadar çaresiz misin?"

"İnsanların zihinlerini manipüle etme gücüyle ilgilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum! Kudou ailesi zaten zorlu bir aile, ama sen onları daha da güçlü kılmaya niyetli görünüyorsun. Bizim gibilere ne olacak?"

"Kudou onu geri verirse, umutsuz bir halde, onu alabilirsin. Muhtemelen minnettarlığından ağlayacaktır."

Minoru tiksintiyle sessizce dilini şaklatmaktan kendini alamadı. Kudou ailesi o kadar güçlüydü ki Usubas'ın Hediyesi onlar için özellikle cazip olmazdı ve bu Kiyoka Kudou müstakbel eşi konusunda alışılmadık derecede seçiciydi, bu yüzden Miyo gibi sıradan bir kızla ilgilenmezdi. Shinichi'nin de söylediği gibi, onu geri göndereceği neredeyse kesindi. Yine de Minoru bu düşünce tarzı yüzünden Shinichi'den nefret ediyordu. Saimori ailesinin reisi küçük kızına o kadar tapıyordu ki büyük kızının değerini göremiyordu. Ve bu deli adam sadece altın yumurtlayan tavuğu kesmekle kalmıyor, aynı zamanda Minoru'nun planlarını da bozuyordu.

"Miyo'yu artık kendi sorumluluğunuz altında görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Doğru, onu evlatlıktan reddediyorum. Yaşasa da ölse ona ne olacağı umurumda değil."

"Anlıyorum."

Minoru, Kudou'nun ödölünü elinden almasına izin vermeyecekti. İçten içe oğlunun Miyo'yla evlenmesini sağlayacağına yemin etmişti.

✿ BÖLÜM ✿ *İlk Buluşma*

"Bayan Miyo, içeri girebilir miyim?" "Evet, lütfen."

Miyo, kendisine ahşap bir kutu getiren Yurie için odasının sürgülü kapısını açtı.

"İşte istediğiniz dikiş seti." "Teşekkür ederim."

Kutu güzel yapılmış ve pahalı görünüyordu. Miyo tereddüt etti, onu gerçekten kullanmasına izin verilip verilmediğinden emin değildi. Açıkça Yurie'ye sordu ve yaşlı kadın neşeyle titredi.

"Elbette alabilirsiniz. Ancak yepyeni bir tane tercih ederseniz, lütfen bana bildirin."

"Hayır, hayır, bu mükemmel."

Neredeyse hiçbir şey almadan geldiği için seçici olmaya hakkı yoktu. İyi bir evden gelen bir kadının kendi dikiş setine sahip olması beklenirdi ama o hep hizmetçilerin iplik ve iğnelerini kullandığı için bunu düşünmemişti. Miyo, sırtındaki giysilerden başka bir şey olmadan evden gönderildiği için kendini çok acınası hissediyordu.

Kutuyu Yurie'den aldı ve yakıcı bir sorusu olduğunu hatırladı.

"Yurie, um..."

"Evet?"

"Bay Kudou bu sabah bana kızgın mıydı?" "Kızdı mı?"

Genç efendiye mi?"

"miydi?"

Miyo durup dururken gözyaşlarına boğularak onu çok rahatsız etmiş olmalıydı. Üzüntü ve utanç içinde başını öne eğdi. Üvey annesi gibi güzel kadınlar ağladığında, erkekler de

Onları kucaklayarak teselli etmekten memnun olurdum. Ama Miyo'yla böyle bir şey olmazdı. Ağlayan yüzü bakılamayacak kadar iğrenç olmalıydı. Onu çoktan kapı dışarı etmenin Kiyoka'nın yararına olacağını düşünse de, böyle bir olay çıkardığı için kendini çok kötü hissediyordu. Soruyu sorarken en kötüsüne hazırlanıyordu ama yaşlı kadın şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

"Hayır, neden ki?"

"Çünkü ben... Ben..."

Miyo, ailesinin onun varlığının dayanılmaz olduğu konusunda sürekli ısrar büyümüştü. Eğer ağlarsa, çirkin bir yüz ifadesi takındığı ve utanç verici olduğu için onu azarlarlardı. Sonunda, tepki olarak döktüğü gözyaşları sadece geceleri uykusunda akardı.

Her sabah Kiyoka'ya hoşnutsuzluktan başka bir şey getirmiyordu. Belki de onun reddetmesini beklememeli ve onu daha fazla tatsız durumdan kurtarmak için hemen kaçmalıydı.

Yurie ona nazikçe, "Hanımefendi, ağlamakta yanlış bir şey yok," dedi. "Duygularınızı bastırmaktan daha iyidir."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ağlamak istediğinizde gözyaşlarınızın akmasına izin verin. Bu genç efendiyi kızdıracak bir şey değil."

Bu doğru olabilir mi? Yurie böyle söylediğine göre doğru olmalıydı ama bu Miyo için bir ikilem oluşturunuyordu. Davranışlarını kolay kolay değiştiremezdi ve insanların iyiliğine inanmaya izin verirse, gönderilmesi çok daha zor olurdu. Ve her ne kadar babası ona evlilik teklifinden bahsettiğinde bu konuyu açamayacak kadar korkmuş olsa da, Kiyoka onun Ruh-Görüsü de dahil olmak üzere Yetenek'ten yoksun olduğunu öğrendiğinde onu kesinlikle reddedecekti. Gerçekçi olmak zorundaydı. Buradaki yeni hayatı sadece geçiciydi, bu yüzden donmuş kalbini eritebilecek her türlü sıcaklığa karşı tetikte olmalıydı.

"Ben mutfağa dönüyorum. İhtiyacınız olan başka bir şey olursa sormaktan çekinmeyin."

"Oh... Öğle yemeği mi hazırlayacaksınız? Yardım edebilirim."

"Hayır, lütfen endişelenmeyin. Yemek hazır olduğunda seni ararım."

Herhangi bir itiraz duymak istemeyen Yurie, Miyo'yu dikişiyle baş başa bıraktı.

Ama benim ihtiyaçlarım bekleyebilir.

Kendisi hiçbir katkıda bulunamayan bir sülük haline geliyordu. Ne kadar kederli olursa olsun, Yurie'nin ona verdiği değerli boş zamanı boşa harcamazdı. Yırtık kimonoyu serdi ve bir iğne geçirdi. İğne işine konsantre olduğu için kapının tamamen kapalı olmadığını ve birinin onu gözetlediğini fark etmedi.

Kiyoka'nın evindeki onuncu gününün akşamıydı.

"Günü nasıl geçirdin? Ev işlerinin tüm zamanınızı aldığını hayal bile edemiyorum," diye sordu Kiyoka akşam yemeğinde aniden.

Miyo sonunda eve alışmaya başlamıştı. Kiyoka ile çok fazla konuşmalar da, günde iki kez onunla aynı sofrayı paylaşmaktan artık endişe duymuyordu. Önemsiz görünebilirdi ama böylesine yüksek statülü bir adamla birlikte yemek yemek Miyo için büyük cesaret gerektiriyordu. Bu onun için aşılması gereken önemli bir engeldi.

O gün boyunca dışarıdayken, kadın zamanını huzur içinde geçiriyordu. Ev küçük olduğu için temizlik ve çamaşır işlerini en geç öğleden önce bitiriyordu. Eve uğrayan yiyecek tüccarları market alışverişi yapma ihtiyacını hafifletiyor, böylece öğleden sonraları boş kalıyordu. Yurie akşam erkenden eve dönerek Miyo'yu yalnız bıraktı.

"Ben, ... Yurie'nin ödünç verdiği dergileri okuyorum."

Gerçeğin tamamı bu değildi. İğne işi için de zaman harcıyordu ama onun bunu sormasını istemiyordu. Ona eski kimonolarını tamir ettiğini söyleseydi, yeni kıyafetler alması için onu zorladığını düşünebilirdi.

Kiyoka ve Yurie'nin onun hakkında kötü düşünmemesi Miyo için önemliydi. Onlara yalan söylemek istemese de, elinden geleni yaptı.

Ailesi ve bu eve gelmeden önceki hayatı hakkındaki gerçeği gizlemek. Bu onun iç çatışmasıydı.

Kiyoka onun üzgün bakışlarından ne anlamıştı? Sadece "Tamam" anlamında başını salladı ve neredeyse tepsileri toplama zamanı gelene kadar sessiz kaldı.

"İzin günümde bir yerlere gitmeyi düşünüyordum."

"Anlıyorum."

Miyo bunu ona neden söylediğini bilmiyordu ama kibarca dikkatini verdiğini gösterdi.

"Geldiğinizden beri evden çıkmadınız." "Bu doğru."

"...Kasabaya gitmek ister misin?"

Ne...? Bu soruyu beklemiyordu ve nasıl cevap vereceğini de bilmiyordu. Ailesi onu bir bitirme okuluna göndermeyi reddetmişti, bu yüzden ilkokulu bitirdikten sonra malikaneden neredeyse hiç ayrılmamıştı. Başlarda şehrin karmaşasını ve dışarı çıkma özgürlüğünü özlemiş olsa da, şimdi harcayacak parası olmadığı için orada ne yapacağını bilemiyordu. Ne kadar üzücü olsa da, ailesinin malikânesinden Kiyoka'nın evine yaptığı yolculuk sırasında şehre duyduğu heyecanın geçtiğini fark etmişti.

"Ben... Ben yapamam."

"Neden olmasın?"

"Şehirde herhangi bir işim yok ve beni de yanınıza almanız için size zahmet veremem..."

Kiyoka iç çekti.

"Sorun olmaz ve dışarı çıkmak için bir nedene ihtiyacın yok. Bana eşlik etmeni istiyorum."

"Yolunuza çıkmayacak mıyım?"

"Zerre kadar değil. Buradaki ilk gününde giydiğin kimonoyu giyebilirsin. Başka bir endişeniz var mı?"

Şimdi onu reddetmek için bir neden düşünemiyordu. "Hayır..."

"Peki, anlaştık o zaman. Yemek için teşekkür ederim."

Yüzü boş ya da belki biraz gergin bir ifadeyle ayağa kalktı ve tepsisini mutfığa taşıdı.

Muhtemelen onu yine kızdırdım.

Onu kendisiyle çıkmaya davet edecek kadar cömert davranmıştı, y ama o gitmiş ve konuşmayı garip bir hale getirmişti. Miyo başını öne eğdi. Bu kadar anlaşılmaz olduğu için kendinden ne kadar nefret etse de, normal bir konuşmanın nasıl yapıldığını hatırlayamıyordu. Küçük bir kızken bunu mükemmel bir şekilde yapabiliyordu.

göre birlikte çıkacağız.

Miyo, onu utandırmayacağından veya rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için geziye hazırlanmaya başlamalıydı. Akşam yemeğini endişe, kaygı ve beklentinin karışımıyla bitirdi.

Miyo kiraz ağacına baktı. Ilık bir bahar günüydü ve Saimori malikânesinin iç avlusundaki tek kiraz ağacı soluk pembe çiçekleriyle göz kamaştırıyordu.

Bu yine bir ama her gece ona eziyet eden kâbuslardan biri değildi. Bunu söyleyebiliyordu çünkü bu ağaç uzun zaman önce kesilmişti. Annesi Sumi Usuba, Shinichi Saimori ile evlendiğinde dikilmişti ve ölümünden bir yıl sonra kurumuştı. Bu sahne Miyo'nun ailesinin ona hala normal davrandığı günlere ait olduğu için, bu rüya kötü bir rüya değildi. Ancak bu kez her zamanki görüntülerinden bir farkı daha vardı; kâbuslarında kendi anılarını yeniden yaşıyordu ama bu kiraz ağacını çiçek açarken gördüğünü hatırlayamıyordu. Ağaç o daha üç ya da dört ölmüştü, yani bu çok açıktı.

Rüyasında dalgın dalgın ağaca bakarken birden yanında birinin durduğunu fark etti. Kim olduğunu hemen anladı.

Anne.

Güzel, uzun, parlak siyah saçları vardı ve soluk pembe bir kimono giymişti. Miyo'ya bunun annesinin kimonosu olduğu söylenmişti.

En sevdiği şeydi ve üvey annesi onu elinden alana kadar bu hatıraya çok değer vermişti.

Sumi inanılmaz derecede narin görünüyordu, sanki her an yitip gidecekmiş gibi. Kimonosu kiraz çiçeklerinin rengine o kadar mükemmel uyuyordu ki, onu bir kiraz ağacı perisi gibi gösteriyordu.

Miyo'nun annesiyle ilgili sadece bulanık, belirsiz anıları vardı ama onun annesi olduğundan emindi. Karşısında duran kadın neredeyse Miyo ile aynı yaşıydı, bu yüzden ona "Anne" demek garip geliyordu.

"_"

Sumi'nin biçimli dudakları kıpırdadı. Miyo'ya bakıyor, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Miyo onun sözlerini duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Ne...?"

"_"

Ne kadar çabalasa annesine yaklaşamıyordu, bu yüzden onu hâlâ duyamıyordu.

"Anne..." "-"

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Sumi aceleyle bir şeyler tekrarlıyor gibiydi ama hiçbiri Miyo'nun kulaklarına ulaşmadı. Bir sonraki an, ani bir rüzgâr kiraz çiçeği yapraklarını havaya savurdu ve saçları yüzüne çarparken Miyo'nun gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Hayır, Shinichi, lütfen bekle!"

Hayal meyal hatırladığı çaresiz çığlık annesine ait olmalıydı. Bunu açıklayamıyordu. Yine de bu sahnenin aslında geçmişte yaşandığını fark etti.

"Onun hakkında yanılıyorsun!"

"Neyi yanlış , Sumi?"

Bu kez duyduğu babasının sesiydi. "Miyo..."

O..."

"O Hediye'den yoksun. Bu bir gerçek."

Babası Miyo'nun Groteskleri hissetme yeteneğini bir kez bile göstermemiş olmasına kızgınlıkla bağıırıyordu. Miyo kulaktan dolma bilgilerden çocukların Ruh-Görüşü ile hissettiklerini biliyordu.

doğaüstü yaratıkları bebekliklerinden itibaren görmeye başladılar. İlk başlarda, arada sırada onları sadece bir anlığına görebiliyorlardı; bazen de şey göremiyorlardı. Beş yaşına geldiklerinde, Ruh-Görüşleri geliştirmek Tamamen, izin veriyor onlar için sürekli olarak spot Groteskler. İşte o zaman yetenekleri nihayet kabul gördü. Ancak, bazen a bebeğin tomurcuklanma farkındalık .doğaüstü tükenecek ve asla Ruh-Görüsü geliştiremeyeceklerdi. Bu olabilir olur, beri küçük Çocuklar vardı doğal olarak öteki dünyaya karşı daha duyarlıydılar. göre, eğer çok Grotesklere karşı tamamen kör iseler, bu onların Hediyesiz olduklarına dair güçlü bir işaretti. Bu kuralın birkaç istisnası son derece nadirdi. Çoğu ebeveyn o noktada umudunu yitirir ve

çocuklarının özel yetenekleri olmadığını varsayarlar.

Eğer Miyo'nun rüyasında gördüğü şey gerçekten gerçekleşmişse, bu, babasının ona ilk kez annesi hayattayken sırtını döndüğü anlamına geliyordu.

"Lütfen kızınızı reddetmeyin."

"Eğer halktan bir ailede doğmuş olsaydı, sevilirdi. Ama Saimori hanesi için o sadece bir utanç kaynağı," dedi babası soğuk bir şekilde.

Miyo'ya küçükken babasının ona gösterdiği şefkat anlatılmıştı ama şimdi bunun sevgiden kaynaklanmadığını anlıyordu. Babasının şefkati sadece o daha bebek olduğu içindi. Doğal olarak, bir başkasına duyduğu aşka rağmen evlenmek zorunda kaldığı kadının çocuğu, Hediye'nin miras kalması yönündeki ailevi beklentiyi karşılayamadığında acı bir üzüntü duymuştu.

Babasının uzaklaştığını duydu. Muhtemelen geride bıraktığı annesi, titreyen bir sesle sessizce konuştu.

"Özür dilerim, Miyo. Böyle işe yaramaz bir anne olduğum için beni affet."

Miyo ondan özür dilemek istedi. Ne de olsa yeteneksiz olması, sefaletten başka bir şey getirmemesi onun suçuydu.

"Ama endişelenme, tatlı kızım. Sadece birkaç yıl içinde
_"

Ha? Kafasının içindeki ses aniden kesildi. Rüyasında, Miyo gözlerini açtı. Kiraz ağacı hâlâ eskisi gibi duruyordu ama annesi hiçbir yerde yoktu. Birkaç yıl sonra ne olacaktı? Annesi ona ne anlatmaya çalışıyordu? Hâlâ Miyo'nun ileride Ruh Görüşü geliştireceğini mi umuyordu? Miyo enfes rüya dünyasından cevaplayamadığı sorularla ayrıldı.

Açık sürgülü kapıdan içeri parlak sabah ışığı ve hoş bir esinti giriyordu. Miyo aynanın önüne oturdu ve saçlarını her zamankinden daha özenle taradı. Ucuz tarağın zaten birkaç dişi eksik olduğu için bunun pek bir anlamı yoktu belki ama daha fazla zaman ayırmanın daha iyi sonuçlar getireceğini umuyordu. Saçlarını normalde yaptığından iki kat daha uzun süre taradıktan sonra, saçlarının gerçekten de parlak bir parlaklık kazandığını fark etti.

Annem kadar güzeldi ki... Rüyasında çok güzel saçları vardı, düz ve parlak. *Acaba benim saçlarım da böyle görünebilir mi, eğer daha iyi bakarsam...* Parmaklarının arasında tuttuğu bir tutamı inceledi ve içini çekti. Bu pek mümkün görünmüyordu.

Saçları yıpranmıştı ve geldiği şatafatlı kimono ona hiç yakışmamıştı. Aynada kendisiyle kıyafeti arasındaki uyumsuzluğa baktıkça, Kiyoka'yla çıkma konusunda daha da umutsuzluğa kapılıyordu.

"Bayan Miyo, girebilir miyim?"

"Evet, buyurun."

Yurie odaya girdi, garip bir şekilde neşeliydi.

"Tanrım, ne kadar güzel görünüyorsun."

"Çok naziksiniz."

"Biraz makyaj yapmak ister misin?"

Miyo dondu kaldı. Makyaj mı? Kiyoka muhtemelen makyaj yapmasını beklerdi elbette ama makyaj malzemesi yoktu.

", ... Bu konuda pek iyi değilim..."

" zaman sana memnuniyetle yardım

ederim." "Ama benim... Benim hiç

makyaj malzemem yok."

Miyo, Yurie'ye gergin bir bakış attı ama yaşlı kadının sırtışının daha da genişlediğini gördü.

"Merak etme. Bak, sana bir makyaj seti getirdim."

Miyo ancak o zaman Yurie'nin elinde makyaj kutusuna benzer bir şey olduğunu fark etti. *Kendime ait pek bir şeyim olmadığını fark etmiş olmalı.* Az sayıda kişinin yaşadığı bir kulübede hiçbir şeyi uzun süre saklayamazdınız. Kiyoka'nın da bunu biliyor olabileceğini düşünmek onu çok utandırdı ve ortadan kaybolmak istedi.

"Lütfen bu bakabilir misiniz?"

Miyo endişeli düşüncelerinde kaybolurken, Yurie enerjik bir şekilde çeşitli makyaj malzemelerini hazırladı. Önce Miyo'nun yüzünü hafifçe pudraladı, sonra kaşlarını şekillendirdi ve son olarak da ince bir kırmızı ruj tonu seçti.

"İşte, hepsi bitti."

Tam bunu söylediği sırada kapının arkasından başka bir ses duydular.

"Bir an önce gitmek istiyorum."

"Evet, geliyorum! Yurie, çok teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti. Umarım gezinizden keyif alırsınız."

Miyo aynada makyajını kontrol etmeden aceleyle odasından çıktı. Kiyoka koridorda bekliyordu, lacivert bir kimono giymiş ve üzerine boyasız bir haori ceket giymişti.

"Çok üzgünüm... yani, beni beklediğiniz için teşekkür ederim."

"Daha yeni geldim. Acele ettirdiğim için özür dilerim. Gidebilir miyiz?" "Evet."

Bu Kiyoka ile ilk çıkışı olacaktı. Kendini hazırladı ve onun peşinden gitti.

"... bugün nereye gideceğiz?"

Onu nereye götüreceğini söylemediğini fark ettiğinde çoktan arabaya binmiş, şehre doğru ilerliyordu.

"Ah, doğru ya, sana söylemeyi unuttum. Önce işyerime uğramamız gerekiyor."

"Pardon...?!"

İşyeri mi?!

Onu İmparatorluk Ordusu'nun karargâhına mı götürüyordu? Orayı hiç görmemişti ama hakkında bildiklerine göre, her türlü askeri tesisin bulunduğu, heybetli ve sıkı korunan devasa bir üsttü. Kendini ziyarete zihinsel olarak hazırlamadığı için endişeden elleri titremeye başladı.

"Bana öyle bakma. Ordu üssüne gitmiyoruz."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. Yola konsantre olmasına rağmen onun dehşetini hissetmişti.

"Ama... çalıştığın yer orası değil mi?"

"Tüm askeri personel ana üs dışında çalışmıyor. Biraz uzakta ama şehir genelinde birçok küçük istasyon var. Özel Anti-Grotesquerie Birimi birçok yönden diğer silahlı kuvvetlerden oldukça farklı, bu yüzden üssümüzde değil şehirde bir istasyonumuz var. Burası küçük bir yer, bu kadar gergin olmaya gerek yok."

Resmi eğitimi olmayan Miyo bile Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni duymuştu ve bunun Ruh-Görüşü veya diğer doğaüstü güçlere sahip memurlardan oluşan bir kuvvet olduğunu biliyordu. Bu insanları bulmak zordu ve sonuç olarak birim oldukça küçüktü. Onların istasyonu da çok kalabalık olmayacaktı. Rahat bir nefes aldı.

"Ayrıca, oraya sadece arabayı park edebilmek için gidiyoruz. Kalmayacağız, bu yüzden muhtemelen astlarımdan herhangi biriyle karşılaşmayacaksınız."

"Anlıyorum."

Arabalar bu ülkeye daha yeni gelmişti. Uzun mesafeleri kısa sürede kat edebiliyor olsalar da, park yeri eksikliği dezavantajlarıydı. Başkentte istediğiniz yere park edemiyordunuz.

Miyo ve Kiyoka ilk durakları görünene kadar sohbet ettiler. Kiyoka başını camdan dışarı uzattığında, girişteki güvenlik görevlisi soru sormadan geçmelerine izin verdi. Komutan olarak, herhangi bir kimlik kanıtı göstermesi gerekmiyordu.

Bir okul binasına benziyor.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin merkezi olarak hizmet veren bina Batı mimarisinin etkilerini taşıyordu. Hem büyüklüğü hem de şekli Miyo'nun gittiği ilkokula benziyordu ve başkentin şehir manzarasıyla çok iyi uyum sağlamıştı. Eğitim alanı da Miyo'ya okulunu hatırlatıyordu, ancak açık havada egzersiz yapanların çocuklar yerine üniformalı askerler olması dışında.

", gidelim."

Kiyoka arabayı araziye park ettikten sonra, Miyo ile birlikte ana kapıya doğru geri dönmeye başladılar.

"Ha, komutan bu mu?" diye bir ses geldi arkalarından. Kiyoka genç subayı gördüğüne hiç memnun olmamıştı.

"Godou."

"Bugün izinli olduğumu sanıyordum?"

"Evet, öyleyim. Buraya sadece arabamı park etmeye geldim." "Bu her şeyi açıklıyor."

Godou kaygısız ve hatta belki biraz sığ bir izlenim veriyordu. Omuzlarını gevşetirken, yumuşak yüz hatlarını bir gülümseme aydınlattı. Sonra irkilerek yarım adım geri çekilen Miyo'ya baktı.

"Peki o kim? Sen kimsin?"

"O benimle birlikte. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Kiyoka onun sözünü bir şekilde kesti, ama Godou buna alışmış , çünkü hiç istifini bozmadan omuz silkti.

"Tamam, bırakıyorum. Yarın işe gelmeyi unutmayın, Komutan."

"Sanki öyle bir şey yapacaktım gibi. Görev yerine dönmelisin, Godou. Eminim yapacak daha iyi bir işin vardır."

"Yapacağım, yapacağım. Sizi bırakayım, efendim. Sonra görüşürüz."

Miyo uygun görgü kurallarından emin değildi ama ayrılırken ona küçük bir baş selamı verdi.

"O benim yardımcımdı, Godou. İster inanın ister inanmayın, o yetenekli bir Hediye kullanıcısı."

"Oh..."

Kiyoka sert bir yüz ifadesiyle ekledi: "Çalışmaya pek hevesli olduğu söylenemez." Astının bu anlamsız tavrından rahatsız olduğu belliydi.

Kapıya giden yolda başka kimseyle karşılaşmadılar. Araba onları daha önce şehrin koşturmacasından korumuştı ama şimdi sokağa çıktıklarında ikiliyi de içine çekmişti. Orada, Japon ve Batı estetiğinin sarsıcı bir karışımı yer kapmak için kıyasıya yarışlıyordu. Yüksek, modern binaların altında, uğultulu sokaklar insanlarla dolup taşıyordu. Miyo, uzun zamandır deneyimlemediğı bu eşsiz şehir atmosferinin kendisini şaşırttığını hissetti.

"Gitmek istediğın bir yer var mı?"

"Ha?"

Seçme şansı olabileceğı aklının ucundan bile geçmemişti, bu yüzden bir şey düşünmedi.

"Ziyaret etmek istediğın bir mağaza var mı?" "Hayır, pek sayılmaz. Ben böyle iyiyim."

Ona sadece arkadaşlık edeceğini düşünmüştü. B Ayrıca, o kadar uzun zamandır bir şey isteme lüksü olmamıştı ki, bir hevesle aklına bir şey gelemezdi. Kiyoka'nın yüz ifadesi onun şaşkın tepkisi karşısında yumuşadı ve ardından küçük bir kıkırdama duydu. Gülümsemesinin uhrevi güzelliğı onu anında büyülemişti.

"Bu durumda, işlerimde bana eşlik eder misin?" "Evet, memnuniyetle."

İlkbaharın sonlarıydı, yaz köşeyi dönmek üzereydi. Güneşli ama ılıman hava yürüyüş için idealdi. Miyo'ya her şey taze gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Rengarenk kıyafetleri içindeki insanlar, yanlarından geçen tramvaylar, özel mağazalar ve ilginç görünümlü binalar. Kiyoka omzunun üzerinden ona bakmaya devam ediyordu, görünüşe göre keyfi yerindeydi.

"Şehrin tadını çıkarıyor musun?" "Ha? Oh, çok özür dilerim..."

Adam manzaranın kendisini ne kadar büyülediğini açıkça belirttiğinde dehşete kapıldı. Dikkatini vermesi gereken kişi oydu. *Tıpkı taşralı bir hödük gibi... Utanç verici! Onun yüzüne bakamıyorum.*

Göz... Hayatı boyunca bu şehirde yaşamıştı ama yeni gelmiş gibi davranıyordu. Davranışları onu utandırmış olmalı.

"Olmanıza gerek yok. manzaranın tadını çıkarın. Bunun için ne ben seni azarlayacağım ne de başkası."

"Ama..."

Bunu gerçekten nasıl söyleyebilirdi? Onun gibi bir kadınla dolaşırken muhtemelen kuşku ve alay dolu gözlerle bakılıyordu. Kendinden şüphe ederek başını öne eğdiğinde, adamın iri elini başında hissetti.

"Benim için endişelenmeyin. Ne de olsa sizi davet eden bendim."

"..."

"Değil mi?"

"Evet..."

Dokunuşu, ifadesi ve ses tonu çok nazikti ama bir şekilde mutlak otoriteyi de yansıtıyordu. Miyo başını salladı.

Kiyoka, "Sadece geride kalıp kaybolmadığınızdan emin olun," diye uyardı. "Dikkatli olacağım."

"Güzel."

Adamın çok yavaş yürüdüğünü ve onun iyiliği için hızını ayarladığını fark etti. Böyle bir nezakete alışık olmadığı için gözlerinden yaşlar boşandığını hissetti. Neden insanlar ona acımasız ve zalim diyordu? O çok şefkatliydi. Keşke onun için iyi bir eş olsaydı, o zaman sonsuza dek onunla kalmak isterdi. Ama tabii ki değersizdi. Kendinden nefret etme duygusu kalbine işlemeye başladı.

"Ve buradayız."

Büyük bir kimono mağazasında durdular. Tabelasının ve dış cephesinin tarzına bakılırsa, uzun bir geçmişi vardı ve lüks kıyafetler satıyordu. İçeri girdiler. Mekân tatami hasırlarıyla kaplıydı. Göz alıcı uzun kollu kimonolar giysi raflarında sergilenirken, raflarda belki de yaz için parlak renklerde kumaş balyaları vardı.

Miyo ilk kez bir kimono satıcısına gitmişti ve çok .

"Çok büyük..."

"Suzushima's nesillerdir ailemin kimono mağazasıdır. Duyduğuma göre imparator için bile kimono yapıyorlarmış."

"Bu inanılmaz..." diye mırıldandı yapay bir şekilde, bunalmış bir halde.

Sonra birdenbire giydiği şeyin bilincine vardı ve bu onu daha da umutsuzca rahatsız etti. Özellikle kötü giyinmemiş olmasına rağmen, bu birinci sınıf mağazada, göze batan bir başparmak gibi göze çarpıyordu. En bariz olanı, kimonosunun rengiydi ve deseniyle çelişiyordu. Babası muhtemelen rastgele seçmişti. Ucuz bir paçavra olmasa da kaliteli bir kimono da sayılmazdı.

"Hoş geldiniz, Bay

Kudou." "Her zamanki

gibi bir zevk."

Zarif, yaşlı bir kadın -muhtemelen dükkan sahibi- Kiyoka'yı nazik bir karşıladı. Mütevazı havasına rağmen, aynı anda hem şık hem de canlı olduğu inkar edilemezdi.

"Efendim, umarım hemen işe koyulmamın bir sakıncası yoktur. Talep ettiğiniz şeylere dayanarak değerlendirmeniz için birkaç ürün seçtim. Lütfen bu gelin."

". "

Demek yeni bir kimono alıyordu. Onu takip etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi, bu yüzden olduğu yerde kaldı. Bir tezgâhtar fark etti ve gülümseyerek yanına geldi.

"Bayan, lütfen size etrafı göstermeme izin verin."

"Teşekkür ... Sizi beklerken hızlıca bir göz atacağım, Bay. Kudou," dedi Miyo zayıf bir sesle.

"Acele etmeyin. Gözünüze çarpan bir şey olursa bana haber verin, çıkmadan önce satın alırız," dedi Kiyoka ve mağazanın arka tarafında kayboldu.

Ben asla bu kadar küstah olamam.

Bu dükkândaki her şey son derece pahalı görünüyordu ve Kiyoka'yı kendisine bir şey alması için rahatsız etmeyi hayal bile edemiyordu. Daha fazla olmak için

Spesifik olarak, fiyatı ne olursa olsun ondan herhangi bir hediye istemeye cesaret edemeyecekti. Buraya ait olmadığının bilinciyle içini çekti ama yine de zaman geçirmek için tezgâhtarın ona dükkândaki malları göstermesine izin verdi.

Mağazanın arka tarafındaki Japon tarzı odada Kiyoka, Suzushima'nın sahibi Keiko'nun karşısında duruyordu. Aralarında, mevcut alanın her santimini kaplayan güzel kadınların uzun kollu kimonoları uzanıyordu.

"Tee-hee-hee. Bir hanımefendi kimonosu almanızın zamanı geldi, Bay Kudou."

Kiyoka, Keiko'yu çocukluğundan beri tanıyordu. Ne zaman yeni bir kimonoya ihtiyaç duysa, onun mağazasında kendisi için özel olarak diktirirdi. Keiko'nun bir nevi tanıdığı haline gelmişti ve onun hakkında pek çok şey öğrenmişti; inatçı bir bekar olmasının yanı sıra gerçekte bir sevgilisi bile olmadığı da dahil.

"Çok derinlemesine okumayın..."

"Lütfen, bu kadar utangaç olmanıza gerek yok. Sonunda mağazama bir hanımefendi getirdiğiniz için çok mutluyum."

Daha önce hiçbir kadına kimono almadığı doğrudu ama Yurie'nin bulgularını kendisine bildirmesinden sonra Miyo için bunu yapmak zorunda kalmıştı.

"Miyo geçen gün eski kimonolarını onarıyordu..."

Yurie Miyo'ya dikiş setini getirdiğinde, kızın yırtık eski kimonoları dikmeye ihtiyaç duyacağını tahmin etmemişti. Onu tamir etmeye gerek olmadığına ikna etmeye çalışsa da, Miyo'nun gardırobunun durumundan utanıldığını fark ettikten sonra devam etmesine izin verdi.

Miyo'nun kıyafetleri de Kiyoka'yı şaşırtmıştı. Her gün giydiği kimonolar o kadar eskidi ki, yoksul bir çiftçinin kızı olduğunu düşünebilirdiniz. Renkleri ya da desenleri farklıydı ama hepsi benzer şekilde yıpranmıştı ve onu bu kıyafetler içinde görünce üzölmüştü. Sonunda onu kimono mağazasına götürmeye karar verdi.

Gerçi daha önceki evlilik adayları onu bu konuda sıkıştırdıklarında onlara hediye almak istememişti. Ama bu Miyo'nun onun için özel olduğu anlamına gelmiyordu elbette.

"Ona yakışacağını düşündüğünüz bir şey var mı?"

Keiko onun konuyu değiştirmeye çalıştığının bu kadar açık olmasına aniden güldü.

"Heh-heh, sanırım öyle. Bunun gibi narin renkler ya da buradakiler onu oldukça iyi tamamlayacaktır."

Kiyoka başını sallayarak Keiko'nun tavsiyesine katıldı. İnce renkler mevsime de uyuyordu. Gök mavisi, bahar yeşili ya da belki açık mor da iyi olurdu. Keiko'nun dürüst tavsiyesine rağmen Kiyoka karar vermekte zorlanıyordu, ta ki Keiko'nun henüz kendisine göstermediği bir kimonoya gözleri takılana kadar.

"Buna ne dersin?" diye sordu.

"Bu da çok iyi bir seçim, ama korkarım ki hanımınız için hazırlayana kadar bu rengin mevsimi geçmiş olacak."

Uzun kollu, soluk pembe renkli bir kimonoydu. Yine de, bir şekilde narin renklerin göz alıcı bir canlılığı vardı. *Miyo bunun içinde iyi görünür müydü?* Onu bunu giyerken hayal etmeye çalıştı... ama utanarak bu görüntüyü hemen zihninden kovdu. *Ne yapıyorum ben böyle?* Bunun özel bir anlamı yoktu. Hem de hiç.

Miyo, onun kendisini zihninde bu şekilde canlandırıldığını bilseydi öğrenirdi. Düşüncelerinin bu yönde dolaşmasına izin vermesi ne kadar utanç vericiydi. Onun yaşındaki bir adamın kendini daha iyi kontrol etmesi gerekirdi.

"Bunu onun için hazırlamanı istiyorum."

"Oh, o zaman bunda kararlı mısınız?"

Keiko'ya soluk pembe kimonoyu uzattı.

"Evet. Bahar bitene kadar bitiremezseniz bile, gelecek yıl tekrar giyebilir. Bu kumaşlardan ona birkaç kimono da yapabilir misiniz? Fiyatı önemli değil."

"Elbette, efendim."

Kiyoka, Keiko'nun önerdiği kumaşlar arasından birkaç farklı renk seçti.

"Ayrıca uyumlu desenlerde kuşaklara ve diğer aksesuarlara da ihtiyacı olacak. Bunu sana bırakabilir miyim?"

"Kesinlikle. Oh, bu arada..." Keiko ellerini çırpı ve bir kenara bırakılmış olan avuç içi büyüklüğünde bir kutuyu getirdi. "Bunu bugün yanınıza almak istemiştiniz, efendim?"

İçindekileri kontrol etmek için kapağı kaldırdı. İçindeki eşyayı tam olarak istediği gibi bulan Kiyoka başını salladı.

"Evet, teşekkür ederim. Lütfen bunu kimonolara ekleyin, ben de ödenmesi gereken miktarı hep birlikte ödeyeyim."

"Pekâlâ. Bir şey daha, Bay Kudou..." "Ne oldu?"

Keiko'ya dönüp bakmadan önce kutuyu dikkatlice kimonosunun içine yerleştirdi. Keiko gözlerini kocaman açtı ve yoğun bakışlarla onunkileri karşıladı.

"O kızı tutmalısın!" "Pardon?"

"O sizin deyiminizle pırlanta gibi bir kız. Saçı, cildi, yüzü ve tüm özellikleri biraz cilayla parlama potansiyeline sahip! Biraz daha özen ve dikkatle, sizin yakışıklılığınıza eşdeğer bir güzelliğe dönüşebilir."

Keiko'nun böyle şeylerden anlayan bir gözü vardı; insanları süslemek ve onlara güzel kıyafetler giydiren güzel görünmelerini sağlamak onun işiydi. Gerçi Kiyoka da Miyo'nun güzelliğini fark etmemiş değildi.

"Bugünkü alışverişleriniz sadece başlangıç. Kıza sevginizi ve maddi kaynaklarınızı esirgemeyin, çok yakında..."

"Evet?"

"...sadece güzel bir kızı giydirmenin getirebileceği zevkin tadını çıkaracaksınız!"

O da buna gerçekten inanıyor gibiydi.

"Tanrım, Keiko, kıza aşık olmadığımı açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Annesiyle yaşlarda olan ve gözleri ıslık ıslık parlayacak kadar heyecanlanan mağaza sahibine bakarak içini çekti.

mutlu küçük kızın. Yine de garip bir şekilde, bir yanı Keiko'nun ısrar ettiği gibi yapmak istiyordu.

"Teşekkür . Bugünlük bu kadar."

Bunun üzerinde fazla durmamayı tercih etti.

Miyo'nun beklediği mağaza katına döndüğünde, onu bir şeye dikkat kesilmiş halde buldu. Bakışlarını onun için az önce seçtiğine oldukça benzeyen soluk pembe uzun kollu bir kimonoya doğru takip etti.

Yüzündeki o ifade.

İçinde özlem ve hüznün vardı, sanki kimono çok istediği ama sahip olamayacağını bildiği bir şeydi.

"Anne..."

O kadar sessiz fısıldadı ki, adam geri döndüğünden ve tam arkasında durduğundan habersiz, zar zor yakaladı. Kafası karışan adam onunla konuşmadan önce biraz bekledi.

"Bu kimonoyu beğendin mi?"

"Oh! Ben... Ben bunu istemeyi düşünmüyordum, öyle bir şey değil!"

"..."

"Sadece annemden hatıra olarak sakladığım bir tanesine çok benziyor... Artık bende değil. Onu özlememe neden oldu."

"Anlıyorum."

O aile yadigârı kimonoya ne olduğunu merak ediyordu ama her şeyden çok, kimononun görünüşünü beğenmediğini söylemediği için rahatlamıştı.

"İstedığınız başka bir şey var mı?"

"Hayır, gerçekten ihtiyacım olan bir şey yok."

Bir şey istemek yerine, alçakgönüllülükle ihtiyaçlarını ve isteklerini gizlerdi. O gün bu alışveriş gezisinin amacını ona söylememişti çünkü cömertlik hareketinin onu utandıracağını varsaymıştı ve şimdi verdiği tepki onu haklı olduğuna ikna etti.

"Gidelim mi o zaman?" "Evet."

"Lütfen tekrar gel!"

Keiko ve mağaza çalışanları onları kibarca selamlayarak uğurladı.

"Beğendin mi?"

"Evet. Çok lezzetli ve tatlı."

Kimono satıcısından sonra, bir şeyler atıştırmak için bir Japon kafesinde durdular. Kiyoka, Miyo'ya fiyatı ne olursa olsun istediği her şeyi sipariş etmesini söyledi ama Miyo ne alacağına, hatta bir şey alıp almayacağına bile karar veremedi. Sonunda, Kiyoka'nın yoğun bakışlarına dayanamayarak çekincelerinden vazgeçmek zorunda kaldı ve personelin ucuz önerisi olan *anmitsu*, tatlı kırmızı fasulye ezmesi ve meyveli agar jölesini tercih etti. Ne yazık ki, Kiyoka'yla aynı masayı paylaşmaktan, ona evindekinden daha yakın oturmaktan ve diğer müşterilerin meraklı bakışlarından o kadar tedirgindi ki, tatlının tadını zar zor alabildi.

Herkes bize bakıyor.

Dışarıda, sokaklarda da durum böyleydi. Kiyoka doğal olarak sıra dışı bir şey yapmadan insanların dikkatini çekiyordu. *Bu bir sürpriz değildi.* Birçok kadını kışkandıracak kadar olağanüstü güzellikte saçları olan çarpıcı güzellikte genç bir adamdı. Hareketleri zarif ve büyüleyiciydi. Uzaktan bile büyüleyici varlığı baş döndürüyordu.

Bu yüzden sürekli bakışları üzerlerine çekiyorlardı, Miyo'nun diğer kızlardan gördüğü kıskanç bakışlardan bahsetmiyorum bile. Bu muhteşem adamın neden bu kadar sade görünümlü bir kızla birlikte olduğunu merak ediyor olmalıydılar. Miyo'nun kısa süre önce Yurie'den ödünç aldığı dergilerden birinde okuduğu gibi bir aşk hikayesinden fırlamış gibiydi. İzleyenlerin kıskançlığı yersizdi, bu yüzden Miyo kendini açıklamak ve diğer kadınlardan özür dilemek için bir dürtü hissetti. *Bugün sadece ona eşlik , yemin ederim onun sevgilisi . Yakında benden kurtulacak ve sen de şansını denemekte özgür olacaksın.*

Kiyoka'nın güler yüzlü ifadesi bu düşüncelerin sağlayana kadar bu düşünceler kafasında dönüp durdu. Kiyoka'yı görmek garipti.

Çünkü çoğu zaman ya duygusuz ya da biraz sinirli görünüyordu. Bu gezintiyi oldukça sinir bozucu buluyordu.

"Hoşuna gidiyor gibi görünmüyorsun."

"Hayır, eğleniyorum..."

Kırmızı fasulye ezmesi, pirinç unu köftesi ve agar jölesi onun için nadir bulunan ikramlardı. Kesinlikle lezzetliydi. *Eminim güzeldirler...*

"...Gerçekten hiç gülmüyorsun."

Adamın hazırlıksız söyledikleri onu şok etmişti. O ana kadar, kendisine ikram ettiği tatlıyı takdir ederken hiç gülümsemeyen ya da neşelenmeyen biriyle oturmanın onun için son derece tatsız olabileceğini düşünmemişti.

"Ben... çok üzgünüm."

"Oh, seni suçlamıyordum. Sadece seni hiç gülümserken görmedim ve neye merak ediyorum."

Neden umursasın ki? Bilinçsizce başını yana eğdi. "Siz tuhaf bir adamsınız, Bay Kudou."

"..."

"Çok özür dilerim. Bu çok saygısızcaydı. Bunu söylememeliydim. Lütfen beni affedin."

Ağzından bu kadar kaba bir şeyin çıkmasına izin verdiğine inanamıyordu. Pek çok heyecan verici manzarayla dolu bu küçük gezi ona bir an için yerini unutturmuştu, bu yüzden düşüncesizce aklından geçenleri söylemişti. Kaya asla böyle bir gaf yapmazdı. Miyo'ya karşı her zaman kaba olmasına rağmen, önemli bir insanı kırabilecek bir şey söylemekten kaçınacak kadar zekiydi.

Miyo kendi içinde suçluluk ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu hissetti. "Ben üzgün değilim. Böyle geri çekilmene gerek yok."

"Ama söylediğim şey-"

"İşler böyle giderse yakında evleneceğiz. Birbirimizle fikirlerimizi konuşabilmeliyiz. Dürüstlüğü özür dilemeye tercih ederim."

Miyo yine dondu kaldı. *Yakında evleneceğiz...* Onun doğaüstü yeteneklerinin ve eğitiminin eksikliğini bilmiyor olmalıydı.

karısı olmaya uygun değildi. Yetersizlikleri henüz ortaya çıkmamış olsa bile, karısı olarak sosyal elitlerin arasına karışmaya davet edileceği için, er ya da geç bunları keşfedecekti.

Kaşığı yavaşça yere bıraktı. Bu gün Kiyoka'nın harika hediyeleriyle doluydu. Onu güzel bir fincan çay içmeye götürmüş, bir tatlı ısmarlamış ve şehri gezdirmişti. Her ne kadar şükretse de, onu gerçekten önemsiyorsa, evlenmelerinin imkânsız olduğunu, buna layık olmadığını ona şimdi söylemesi gerekirdi. *Yine de...* Kalbinde bir arzu kök salmaya başlamıştı. Onunla biraz daha birlikte yaşama ve ona elinden geldiğince destek olma arzusu. Bencilce isteğinin boşluğuna rağmen ona hiçbir şey söylememesinin nedeni de buydu.

Özür dilemek yerine onun düşüncelerini duymak istediğini öğrenmek onu çok ama çok mutlu etti. *Bana vermek istediğin her cezaya razıyım.*

Henüz bitmesini istemiyordu.

"Ben... Anlıyorum. Sana karşı açık olacağımdan emin olabilirsin." "Güzel."

Miyo onu ilk gördüğünde, bir gün onun yumuşak gülümsemesinin göğsünü böyle sıkacağını tahmin edemezdi. Bu mutluluktan biraz daha istedi ve sonra ona kendisiyle ilgili gerçeği söyleyeceğine yemin etti.

Kiyoka ona yüzünün neden birdenbire bulutlandığını sormamıştı. Sormamıştı çünkü onu çok geçmeden anlayacağından emindi.

Çay ve tatlıların parasını öderken ondaki değişikliği fark etmemiş gibi davrandı ve sonra kafeden ayrıldılar. Daha sonra biraz daha yürüdüler, bir kitapçıya uğradılar ve açelyaların tam çiçek açtığı bir parka gittiler. Miyo her şeye taze bir merakla tepki veriyor, bu da onu izlemeyi büyüleyici kılıyordu. Aslında, Kiyoka onun arkadaşlığından beklediğinden çok daha fazla keyif alıyordu. İzin günlerini bu şekilde geçirmeyi alışkanlık haline getirmeyi bile düşündü. Tarafından

Batı tarzı popüler bir restoranda akşam yemeği yedikten sonra arabaya döndüklerinde güneş batıyordu.

"Bugün için çok teşekkür ederim Bay Kudou," dedi Miyo ona geri döndüklerinde, yine gergin bir şekilde.

O gün aralarındaki buzları biraz da olsa erittiklerini düşünüyordu ama Miyo ona karşı mütevazı tavrından yakın zamanda vazgeçecek gibi görünmüyordu.

"Ben de teşekkür ederim ve ayak işlerimde peşimden koşturduğum için özür dilerim. Eğlendiniz mi?"

"Evet, hem çok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bunu tekrar yapmamız gerekecek." "...Bu çok hoş olurdu."

Kiyoka kimonosunun içinde sakladığı küçük kutuyu düşündü ve bunu ona vermek için doğru zaman olup olmadığını merak etti. *Hayır, bekleyebilirdi.* Tam o anda vermemeyi tercih ederdi, yoksa ona baskı yapıyormuş gibi hissedebilirdi. Akşamın ilerleyen saatlerine kadar bekleyebilir. O banyodayken odasının önüne bırakabilirdi. Hediye kabul etmeye isteksiz görünse de, kapısının önüne bırakılan bir şeyi görmezden gelemezdi.

Hediyeyi yerleştirdikten sonra oturma odasında çayını yudumlayarak onun tepkisini bekledi. Onun banyodan çıktığını ve odasına doğru yürüdüğünü duydu. Çok geçmeden onu aramak için dışarı çıktı.

"Bay Kudou... bu da ne?"

Bir *yukata* giymişti, yanakları hafifçe kızarmıştı - heyecandan mı yoksa sadece sıcak bir banyodan mı kaynaklandığını anlayamadı.

"Bu senin. Al onu."

"Bunu benim için bırakan sen ?"

Miyo kapağı çıkardı ve tereddütle kutunun içine baktı. Şimşir ağacından yapılmış ve çiçek oymalarıyla zarifçe süslenmiş bir tarak vardı. Pahalı bir ürün kesindi ama kaliteli bir tarağın saçlarda büyük fark yarattığını inkâr etmek mümkün değildi. Bunu Miyo için satın almak zorundaydı, elbette tamamen pratik kaygılarla.

"Bu iyi bir soru."

Bu hediyeyle ilgili küçük bir sorun vardı; bir bayana tarak hediye etmek geleneksel olarak evlilik teklifi olarak algılanırdı. Belki de ilk hediye için pek iyi bir seçim değildi. Bu yüzden, niyetini yanlış anlayacağı endişesiyle ona açıkça verememişti.

"Bu kadar pahalı bir hediyeyi kabul etmem mümkün değil." "Bunun için endişelenme."

"Ama-"

"Sadece al."

"senden... değil mi...?" "..."

"Bay Kudou?"

"Bunun üzerinde fazla durma. Ne istersen onu yap."

Bu kadar çok soruya gerçekten gerek yoktu, diye düşündü. Kiyoka kaçamak bir bakışla Miyo'ya baktı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Pekala... Eğer ısrar ediyorsanız, kabul . Çok teşekkür ederim, Bay.

Kudou."

Dudaklarını narin, utangaç bir gülümseme süsledi. Açmaya başlayan bir tomurcuk gibiydi, baharda buzları çözülen bir manzara gibiydi, saf ve güzeldi.

"Bunun kıymetini bileceğim."

"Lütfen sakla."

Dudakları ve sesi titriyordu. Bu garip duygu neydi? Merak mı? Heyecan mı? Zevk mi? Ya da bunların hepsi birden mi? Yine de bunun için daha basit bir kelime vardı: aşk.

Birkaç gün sonra Kiyoka, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin üssündeki ofisinde, mesai saatini çoktan aşmıştı. Güvenilir bir memurun kendisine teslim ettiği bir raporu inceliyordu. Miyo Saimori hakkında bir rapor.

Kiyoka bir muhbirle temasa geçmiş ve Saimori hanesi hakkında mümkün olduğunca ayrıntılı bir hesap istemişti. kapsamlı

soruşturma biraz zaman almıştı. Ne şimdiki ne de eski hizmetkârlar konuşmaya istekli değildi.

"Aslında sıradan bir hikâye," diye mırıldandı muhbir, kaşlarının kenarları acıma ifadesiyle aşağı inerken yanağını kaşıyordu.

Miyo'nun annesi öldükten sonra babası yeniden evlenmişti. Yeni eşinin kızı daha yetenekli olduğu için Miyo bir kenara atılmış ve aile içi istismara maruz kalmıştı. Bu tür durumlar ne yazık ki sık sık yaşanıyordu, özellikle de Yetenekli ailelerde, Yetenekle doğmuş olmak ya da olmamak bir aile üyesinin statüsünü belirliyordu. Bu ailelerin çoğu, başarısızlık olarak gördükleri Yeteneksizlere karşı vicdansızca davranıyordu.

Rapora göre, Saimori ailesinin Miyo'ya karşı tutumu özellikle acımasızdı. Kiyoka, dükkândaki soluk pembe kimonoya verdiği tepkiyi düşündü; kimononun annesininkine benzediğini söylemişti; kimonoyu kaybedene kadar hatıra olarak saklamıştı. Annesini hatırlayabileceği tek şey elinden alındığında nasıl tepki vermişti? Üvey annesi ve üvey kız kardeşi onu taciz etmiş, babası ise diğer yanağını çevirmişti ve hizmetçiler de yardım elini uzatmamıştı. Miyo yapayalnız kalmıştı. Bu da Kiyoka'nın evinde yemek, çamaşır ve temizlik işlerine neden gönüllü olarak katıldığını açıklıyordu. Saimori ailesinin bu kızı öyle yetiştirilmemişti. Bunun yerine, ailesi onu istedikleri gibi sömürebilecekleri aşağılık bir hizmetçi olarak görmüştü. Ona yemek bile vermemişlerdi. Bu yüzden eski, yırtık pırtık giysiler giymiş, güler yüzlü olmayan, acemi görünümlü bir kimsesiz haline gelmişti. Bunu ona ailesi yapmıştı.

Kiyoka elini yumruk yaptı ve elindeki kağıtları buruşturdu. Kiyoka hem zavallı kıza eziyet eden insanlara karşı öfkeliydi hem de evindeki ilk günlerinde ona sarf ettiği ağır sözler yüzünden vicdan azabı çekiyordu. Her ne kadar o zamanlar kızın alıştığı kibirli kadınlardan farklı olduğunu bilmese de, bu yine de bir mazeret olamazdı.

Ama artık her şeyi biliyorum. Miyo'nun yeteneğine sahip olmadığı gerçeği de dahil. Ruh Görüşü bile yoktu. Miyo'nun, karısı olma şansının bu yüzden umutsuz olduğunu düşündüğüne bahse girmişti.

Reddedilmeye hazır olduğu için ona karşı bu kadar çekingendi.

Ancak, Kiyoka karısının doğaüstü yeteneklere sahip olup olmadığını ya da normal olup olmadığını umursamıyordu. Aslında, daha önce düşündüğü kadınların hepsi Üstün Yetenekli değildi. Bazıları varlıklı tüccarların veya politikacıların kızlarıydı.

Ailenin eski reisi olan babası, Kiyoka'nın tüm potansiyel gelinleriyle ilgileniyordu ve oğluna Yetenek'e sahip birini bulma konusunda pek de titiz davranmıyordu. Kiyoka'ya gelince, o sadece yanında kalmak isteyecek birini istiyordu. Karısı olarak ormandaki kulübesinde yaşamaktan gerçekten zevk alacak birini istiyordu, sadece statüsünün veya zenginliğinin tadını çıkarmak değil. Ve Miyo bunu yapacaktı. Onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Raporda başka bir şey daha dikkatini çekmişti. Miyo'nun annesinin kızlık soyadı Usuba'ydı.

Saimoriler ve Kuduslar gibi Yetenek sahibi aileler uzun süre imparatorun hizmetkârları olarak görev yapmışlardı. Onların güçleri, sıradan insanlar tarafından görülemeyen Groteskilerle mücadele için vazgeçilmezdi. Özel yetenekleri insanlara karşı savaşlarda da son derece değerli olduğundan, isyanların bastırılmasında ve imparatorluk içinde barışın korunmasında her zaman önemli bir rol oynamışlardır.

Yetenek pek çok farklı biçimde ortaya çıkabilirdi. Telekinezi gücü, ateş çağırma, rüzgârı ya da suyu manipüle etme, ışınlanma, havada yürüme ya da engellerin arkasını görme ve daha pek çok şey olabilirdi. Üstün Yetenekli bir kişinin birden fazla güce sahip olması da alışılmadık bir durum değildi.

Ancak Usuba ailesinin Yeteneği kendi kategorisindeydi ve çalışma şekli bakımından çok daha sıra dışı ve çok daha tehlikeliydi. Güçleri başkalarının zihinlerini manipüle etmelerini sağlıyordu. Anıları değiştirebilir, rüyalara girebilir, düşünceleri okuyabilirlerdi ve bunlar yeteneklerinin en az tehdit edici olanlarıydı. Daha dehşet verici olanları arasında bir kişinin iradesini elinden alma ve onu

onları bir kuklaya dönüştürme ve illüzyonlarla bir insanı delirtme yeteneği.

Hediyelerinin temsil ettiği tehlikenin farkında olan Usubalar, bunun ulusal güvenlik için bile bir tehdit oluşturabileceğini fark ettiler. Bu nedenle, dikkatleri üzerlerine çekmemek için gerekli tüm önlemleri alarak gizli bir yaşam sürdürdüler. Kendi soylarına özgü kısıtlayıcı kurallara göre yaşadılar, aile sırlarını korudular ve Yeteneklerinin kendi soylarıyla sınırlı kalması için diğer Yetenekli ailelerle evlenmekten kaçındılar. Hatta geçmiş imparatorlar, güçlerinin kötü niyetli amaçlar için kullanılması riskini almaktansa zaman zaman onları öldürtürlerdi.

Tüm bu geçmiş göz önünde bulundurulduğunda, Sumi Usuba'nın Saimori ailesiyle evlenmiş olması tuhaftı. Kiyoka, bu birlikteliğe yol açan koşullar hakkında kötü bir hisse kapılmıştı. İçini çekti.

Miyo'yla evlenmek onun aleyhine olmazdı. Aksine, bu onun yararına olacaktı. Yine de Miyo'nun gizemli aile soyu kafasını karıştırıyordu. Kiyoka, nüfuzuna rağmen Usubaların yerini tespit etmenin ya da onlarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulamamıştı. Muhbirleri hiçbir şey bulamamıştı.

"Gerçekten ele avuca sığmazlar..."

Raporun sayfalarını çevirdi, sorularının çoğu hâlâ cevapsızdı.

Kiyoka o kadar meşguldü ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ancak güneş batmaya başladığında o gün için ayrılmaya hazırlandı. Gece vardiyasını kontrol ettikten sonra istasyondan ayrıldı. Düşünecek olursanız, bu günlerde eskisinden çok daha erken ayrılıyordu. Geçmişte, geceyi ofisinde geçirmesi alışılmadık bir durum değildi ve nadiren güneş ufukta görünürken eve varırdı. Miyo'nun gelişiyle her şey değişmişti. Eve geldiğinde onu girişte görmek zihnini garip bir şekilde rahatlatıyordu ve onunla akşam yemeği için işten zamanında çıkmayı seviyordu.

Kendim gibi davranmıyorum.

Şehirdeki gezintilerinden bu yana, duyguları giderek daha da kontrol edilemez hale geliyordu. Endişeyle, Keiko'nun Suzushima'daki öngörüsünün şimdiden gerçeğe dönüşüp dönüşmediğini düşündü. Kendisini Miyo'yu hediyelerle şımartırken hayal etmek, sonsuza dek göğsündeki bu sıcak duygunun peşinden koşmak onun için çok kolaydı.

Onunla tanışana kadar Kiyoka'nın kadınlarla pek iyi deneyimleri olmamıştı. Daha küçük bir çocukken bile birçok kız agresif bir şekilde peşinden koşmuş, bu da onu daha da uzaklaştırmıştı. Annesi, fırtınalı öfkesi ve servetleriyle gösteriş yapma konusundaki tatsız takıntısıyla hayatı boyunca öfkesinin nesnesi olmuştu. Üniversite öğrencisiyken, Kiyoka akran baskısına boyun eğmiş ve birkaç kızla çıkmayı denemişti, ancak sonunda kadınların arkadaşlığından daha da nefret eder hale gelmişti. Nihayetinde, ailelerinin hizmetçilerinin cilveli seslerinden ve sürdürdükleri bol miktarda yüz pudrasından gelen boğucu rahatsız olmaya başlamıştı.

O zamandan beri olgunlaştığı için artık sığ nezaketi rahatsız edici bulmuyordu ama yine de Yurie ve Keiko gibi uzun süredir tanıdığı kişiler dışında kadınlarla ilişki kurmamayı tercih ediyordu. Kadınların dikkatini çekmekten özenle kaçınmaya çalışsa da, ailesinin malikanesinde yaşarken bunun neredeyse imkansız olduğu kanıtlanmıştı. Ailesi çok sayıda hizmetçi çalıştırıyordu, bu yüzden onların aşk dolu bakışlarına maruz kalmıyordu. Bu yüzden ormandaki küçük evine taşınmıştı. Birkaç yıl önce birisi ona orada genç bir kadınla mutlu bir şekilde yaşayacağını söyleseydi, böyle çılgınca bir öneride bulundukları için onlara gülerdi.

Kiyoka bu düşünce karşısında sıırttı ve tehditkâr bir varlık algılayarak aniden durdu.

Bir şey beni takip ediyor.

Kendisine bakan sayısız çift göz hissetti. Duyulabilir ayak sesleri ya da hatta nefes alıp verme olmamasına rağmen, orada kesinlikle bir şey vardı. O şey her neyse, insan değildi.

Beni gözetlemeye çalışan bu aptal da kim?

Bir Hediye-Kullanıcısı bu tuhaf varlığı onun peşinden göndermiş olmalıydı ama kim Kiyoka Kudou'ya böyle bir numara çekecek kadar aptal olabilirdi ki? Ya da belki de aptal değillerdi, aksine güçlerine o kadar güveniyorlardı ki tepkilerden korkmuyorlardı.

Kiyoka henüz üssü terk etmemişti. Etrafta başka kimse yoktu. Kapıda nöbet tutan subaylar Ruh-Görüşüne sahip değildi ve üste koruyucu bir bariyer yoktu, bu yüzden insan olmayan varlıklar kolayca içeri sızabilirdi. Bu kusurlar tamamen kasıtlıydı; üssü, Üstün Yeteneklilerin Gariplikleri halkın gözü önünde yok edebilecekleri bir tuzağa dönüştürmüşlerdi.

"O kadar zahmete bir hiç uğruna katlandın."

Parmak uçlarını hafifçe hareket ettiren Kiyoka, yarattığı gölgelerden dışarı sürükledi. Avuç içi büyüklüğünde çok sayıda kâğıt parçası, belli belirsiz kuşa, belli belirsiz insana benzeyen bir şekil içinde havada asılı duruyordu. Yarattığı gücüyle öyle bir bağlamıştı ki olduğu yerde donup kalmıştı. Ne yazık ki, onu gönderen her kimse, onu sadece göz olarak kullanmış gibi görünüyordu. Yaratık konuşma yeteneğinden yoksundu, bu yüzden Kiyoka onu kimin gönderdiğini öğrenemeyecekti.

"Bu kadar saçmalık yeter."

Kayıtsızca arkasını döndüğünde, hiçliğe karışmadan önce kaçınılmaz mavi alevlere dönüştü. Kiyoka, birden fazla gücü aynı anda hiç zorlanmadan aktive edebilme yeteneği sayesinde kendi neslinin en iyi Hediye kullanıcısı olarak anılıyordu.

Zamanımı harcamaya değmezdi.

Yine de bunun arkasında kimin olduğunu merak etti ve zihninin gerisinde kısa süreli bir huzursuzluk hissetti. Arabasına bindi ve eve gitti.

✿ BÖLÜM ✿

Nişanlıma Bir Hediye

O sabah her zamanki gibi Kiyoka'yı uğurladıktan sonra Miyo, bahçede çamaşır yıkamak üzere olan Yurie'nin yolunu kesti.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayan?"

"Bir konuda tavsiyeni almayı umuyordum."

"Ah?" Yurie ona dostça gülümsedi. "Benim için zevktir."

Gerçekten de çok mutlu görünüyordu. Miyo, eve geri dönüp oturma odasında karşılıklı oturana kadar başka bir şey söylemedi.

"Görüyorsunuz, Bay Kudou'ya bir hediye vermek istiyorum." "Vay canına!"

Kiyoka'nın ona o pahalı tarağı verdiği günden beri Miyo'nun aklında bu vardı. Hediyeleri bununla da kalmamış, saçları için bir şişe kamelya yağı da vermişti. Kendisini evinde ağırladığı için ona borçlu olduğunu hissediyordu. Ona kalbinin derinliklerinden teşekkür etmiş olsa da, sadece kelimeler minnettarlığını tam olarak ifade edememişti. Kendisi de bir hediyeyle karşılık vermek istiyordu ama neyin uygun olacağını bilmiyordu ve ona ne alabileceği konusunda da son derece sınırlıydı. Pahalı ya da değerli olmayan bir hediye onu sadece üzebilirdi. Bir fikir bulmak için ne kadar kafa patlatsa da aklına bir şey gelmedi ve Yurie'nin tavsiyesine başvurmaya karar verdi.

"Onu neyin mutlu edeceğini merak ediyorum..." dedi Miyo.

Aslında babasının onu uzaklara gönderirken verdiği biraz parası vardı ama onu da kötü günler için saklıyordu. İç çekişini bastırarak yalvarırcasına Yurie'ye baktı.

"Korkarım fazla param yok. Onun için iyi bir şey almaya yetecek kadar değil."

"Hmm, anlıyorum. Bu durumda, her gün kullanabileceği bir şeyin iyi olacağını düşünüyorum."

"Doğru."

" de senin eserindir." "Belki..."

O da bu seçeneği düşünmüştü. Eğer uygun bir hediye almaya gücü yetmiyorsa, bir hediye yapması gerekecekti ama Kiyoka gibi varlıklı bir ailede yetişmiş kibar bir adam el yapımı bir hediye çok kaba bulabilirdi. Elbette, hediye alan kişinin hediyeden hoşlanacağından asla emin olamazdınız ama o, Kiyoka'nın evine taşındığından beri ona verdiği mutluluğun bir nebze de olsa karşılığını vermek için yanıp tutuşuyordu. Bunu Yurie'ye açıkladığında, yaşlı kadının gülümsemesi genişledi.

"Çok iyi bir kalbin var. Merak etmeyin, Genç Efendi el yapımı bir hediye küçümsemeyecektir. Aslında, onun için yaptığınız her şeyi beğeneceğine eminim."

"Oh, o kadar emin
değilim..." "Güven
bana."

Yurie'nin kendine güveni Miyo'yu rahatlattı. Onu fiilen büyüttüğü için, yaşlı kadın Kiyoka'yı baştan aşağı tanıyordu.

"Ama onun için ne yapabilirim?"

"Eğer ilham arıyorsan, bende tam aradığın şey var!" Yurie aceleyle odadan çıktı ve elinde bir kitapla geri döndü.

"Burada bir şeyler bulabilirsin."

Kız öğrenciler için çeşitli günlük eşyalar üretmeye yönelik talimatlar içeren bir el işi proje kitabıydı.

Evet, böyle bir şey yapabilirim, diye düşündü kitabı karıştırırken. Projeler kimono kumaş parçalarını kullanıyordu ve çok zaman alıcı görünmüyordu. Yakında Kiyoka'ya kendisiyle ilgili tüm gerçeği anlatmayı planlıyordu ama ona bir hediye vermeden önce değil. Bu, başarısız olma ihtimali olan ayrıntılı bir şey yapmaya dalarak itirafını ertelemeyi göze alamayacağı anlamına geliyordu.

"Bu kitaptan bir şeyler derlemeye karar verirsiniz bana haber verin. Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ."

Miyo kitabı bir kenara koydu ve sabahı Yurie ile ev işi yaparak geçirdi. İşleri bittiğinde, projeleri daha detaylı incelemek için odasına döndü.

"Hepsi çok güzel görünüyor."

Kitapta elle çizilmiş güzel resimler ve muhteşem aksesuarların her birinin nasıl yapılacağına dair takip etmesi kolay açıklamalar yer alıyordu. Sayfalara göz atarken bile göğsünde heyecan vardı.

"İpli kese yapmak çok kolay ama bir mendil de iyi olabilir."

Küçük hediyeler için çok fazla fikir vardı. Bir şeye karar veremeyince, bir şey dikkatini çekene kadar sayfaları çevirmeye devam etti.

"Bunu sevdim..."

Baktığı proje, renkli ipliklerden oluşan örgülü bir kordon olan *kumihimo* idi. Miyo resimlere hayranlıkla bakarken, kitaptaki örnek kordonlardan herhangi birinin Kiyoka'ya yakışacağını fark etti. Bu projeye sadece parası yetmekle kalmayacak, aynı zamanda şüphesiz pratik bir hediye de olacaktı.

İşte bu kadar.

Bir kordonu resimlerdeki kadar zarif bir şekilde örebileceğinden emin olmasa da, kitaptaki başka hiçbir şey onu bu kadar etkilememişti. Yurie'yi buldu ve ona projeyi gösterdi; yaşlı kadın onun seçimini övdü. Miyo'nun gerekli malzemeleri almak için kasabaya gitmesi gerekecekti, bu yüzden o akşam Kiyoka'dan izin istedi.

"Bay Kudou, yakın bir zamanda biraz dışarı çıkmamın sakıncası var mı?"

"...Neden? Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Adamın düz ses tonundan ilgisiz mi olduğunu yoksa şehre bu kadar alışık değilken tek başına dışarı çıkmasından mı endişelendiğini anlayamadı.

"Evet, şahsen bir şey satın almam gerekiyor. Bu çok fazla sorun olur mu?"

"Hayır, tabii ki . Tek mı gitmek istiyorsun?"

"Öğleden sonra Yurie ile birlikte takılmayı düşünüyordum."

Tek başına alışverişe çıkmak Miyo için ürkütücü bir ihtimaldi, bu yüzden Yurie'ye ona eşlik edip edemeyeceğini sormuş, yaşlı kadın da sevinçle kabul etmişti.

"Çok tehlikeli değil mi?"

"Sanırım iyi olacağım... Endişelenmene gerek yok." Kendinden emin görünmeye çalışarak başını salladı. "...Size katılabilir miyim?" Kiyoka sordu.

Kaşlarını çattı. Onun için bu kadar endişelenmesi hoş olsa da, ne aldığını bilmesini istemiyordu. O bu kadar meşgulken kişisel işleriyle onu rahatsız etmesi de uygun olmazdı.

"Um... Bu sefer değil, hayır. İyi olacağım, söz veriyorum." "Nasıl istersen."

Adam içini çekti ve bir an için onun gözlerinde hayal kırıklığına bir ipucu yakalayıp yakalamadığını merak etti. Belli ki yanılmış olmalıydı.

"Şehirde dikkatli olun. Yabancılarla konuşmayın." "...Ben bile nasıl güvende kalacağımı biliyorum, Bay Kudou."

Adamın sanki bir çocukmuş gibi aşırı korumacı davrandığını düşünüyordu. Sadece ucuz pamuk ipliğine ihtiyacı olduğu için çok kısa bir alışveriş gezisi olacaktı. Ayrıca Yurie de onunla birlikte olacaktı, bu yüzden Miyo şehre inmekte bir sakınca görmüyordu. Aslında, bu olasılık onu heyecanlandırıyordu ve daha önce hiç yapmadığı bir şey olan iplikleri seçmeyi ve onları güzel bir ipe örmeyi dört gözle bekliyordu. Üzerinde karar kıldığı proje, uzun saçlı bir erkek için mükemmel bir hediye olan saç bağı olarak kullanılabilirdi.

Alışverişe gitmeyi planladığı günün sabahında, Kiyoka ciddiyetle ona avuç içi kadar küçük bir kese uzattı.

"Bu da ne...?"

"Seni güvende tutacak bir tılsım. Bugün yanına al."

"Oh, teşekkür ederim."

Herhangi bir tapınaktan satın alabileceğiniz bir tılsımdı. Miyo onu kuşağının arkasına sıkıştırdı ve onun aşırı tepki verdiğini düşündü. Sadece birkaç saatliğine gitmişti.

"Yanına almayı unutma. Geri dönene kadar yanınızda taşıdığınızdan emin olun."

"Yapacağım."

"Söz veriyor
musun?" "Evet."

Adamın endişesi o kadar rahatlatıcıydı ki kız gülümsemekten kendini alamadı. Telaşla hemen ağzını kapattı. Kiyoka kaşlarını çattı ve başka bir şey söylemeden bavulunu kaptığı gibi gitti.

Malikânedeki atmosfer son zamanlarda özellikle tatsızdı. Aslında, Kouji Tatsuishi kendini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti. Bu durum kısmen Kouji'nin malikane müdürü olan babasının sürekli kötü bir ruh hali içinde olmasından kaynaklanıyordu. Kouji, babasının çalışma odasının önünden neredeyse her geçişinde bağırışlar ya da öfkeyle çarpılan veya kırılan bir şeyler duyuyordu. Babası işler istediği gibi gitmediği için öfkeli olsa da, dürüst olmak gerekirse burada asıl kurban Kouji'ydi.

Kendisini ilgilendirmediğini düşündüğü için babalarına sempati göstermeyi reddeden ağabeyi, babalarının aklını kaçırdığına dair alaycı yorumlar yapmaya başlamıştı. Kouji'nin annesi ise kendini odasına kapatmış ve kimseyle konuşmayı reddediyordu. Bu arada, hizmetçiler efendilerinin gazabına uğrama korkusuyla yumurta kabuklarının üzerinde yürüyor, bu da havayı daha da gerginleştiriyordu. Kouji her an diken üstündeydi.

İnsanlar ona sık sık sakın ve soğukkanlı bir genç adam olduğunu söylerdi ve çatışmalardan kaçındığı ve nadiren öfkesini kaybettiği doğru olsa da, bu asla öfkelenmediği anlamına gelmezdi.

"Kouji, seni bir süreliğine ödünç alabilir miyim? Alışveriş yapmam lazım." Yine mi bu? Nişanlısının sızlanmaları sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Babasına kızgın olsa da, bu kadınla on yıllar boyunca birlikte yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi bile onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Kouji küçüklüğünden beri birine, Miyo'ya aşıktı. O nazik ve sessizdi ama aynı zamanda dirençliydi ve ailesinin maruz kaldığı tüm tacizlere dayanmıştı. İçinde onu kendine çeken bir ışık vardı. Onu savunmasız ve gözyaşlarının eşiğinde bulduğu zamanlarda, varlığının her zerresinde onu koruma dürtüsü hissedirdi.

Miyo Saimori ailesinin en büyük kızıydı, Kouji ise Tatsuishilerin ikinci oğluydu. Ailelerinin ilişkileri oldukça iyiydi, bu yüzden Kouji'nin bir gün onunla evlenmesi ihtimal dahilinde görünüyordu. Ama her şey ters gitmişti.

Saimorilerin miras bıraktığı gelin Miyo değil, onun zalim üvey kız kardeşiydi. Daha da kötüsü, Miyo çok uzaklara gönderilmişti ve onu göremeyecekti bile.

Kouji daha sonra, babasının Saimorilerin Kaya yerine Miyo'yu teklif etmesini istemesine rağmen, onun Kouji yerine ilk çocuğuyla evlenmesini istediğini öğrendi. Ona bir insan yerine bir mal gibi davranmaları onu iğrendiriyordu. Ona göre ailesi de en az sadist Saimoriler kadar aşağılıktı.

"Alışverişe mi gitmek istiyorsun? Tamam, ben de seninle geleceğim."

Tüm bunlara rağmen Kouji nişanlısına gülümsedi. Derinlerde yatan tiksintisinin yüzeye çıkmasına izin vermedi, bunun yerine herkesin onu sandığı hoş genç adam gibi davrandı. Bu maskenin ardına saklanmasının nedeni basitti. Gururlu nişanlısını reddederse, Kaya ve annesi Kanoko, Miyo'yu intikamlarının hedefi haline getireceklerdi ve Miyo'nun başına kötü bir şey gelmesi düşüncesine katlanamazdı.

Bunun yerine, değer verdiği tek kişinin zarar görebileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için Saimori'lerin evini yakından izledi.

Miyo'yu sadece ben koruyabilirim.

İsteksizliğini bastırarak kararlılığını güçlendirdi ve Kaya'ya yaklaştı.

Oldukça dar olan sokaklar tıklım tıklımdı, bu yüzden Miyo Yurie'den ayrılmamaya dikkat ediyordu. Planlandığı gibi, şehre birlikte girmişlerdi. Şu anda, şık ana caddeden ve modern binalarından birkaç blok uzaktaydılar. Bu bölge eski moda mağazaların kümелendiğı bir yerdi.

Evden otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi, yani araba olmadan oraya ulaşmakta hiç . Ancak tam olarak kırk dakika sürmüştü, çünkü Miyo Yurie'nin rahat edebileceğı bir hız belirlemesine izin vermişti. Yaşlı kadın onları bir el sanatları malzemeleri dükkanına götürmüştü.

Miyo ev hizmetlisi statüsüne indirildiğinden beri düzenli olarak dikiş dikmesine rağmen, sadece artık iplikleri ve kumaş parçalarını kullanabiliyordu. İlk kez bir kumaş mağazasına giriyordu.

"Aman Tanrım!"

Önlerinde sıra sıra farklı renk ve desenlerde iplikler ve kumaşlar, iğneler, makaslar ve her türlü el işi aleti ve malzemesi uzanıyordu. Mağaza sessiz ve huzurluydu ama harika bir şekilde renklerle doluydu. Miyo'nun kalbi sevinçle çarptı. Genel bir mağazada olduğu gibi, müşteriler yaşlı kadınlardan, ilgiyle mallara göz atan neşeli kız öğrencilere kadar değişiyordu.

"Şimdi, ipliklere bir göz atalım mı?" "Evet, öyle yapalım."

Kiyoka hangi renkleri severdi? Daha doğrusu, hangi renkler ona yakıştırdı?

Gösterişli bir şey isteyeceğini sanmıyorum.

Daha parlak, daha canlı renkli bir kordon açık renk saçlarında daha çok göze çarpacaktı, ancak güçlü sarılar veya kırmızılar gibi aşırı gösterişli şeylerden kaçınmak en iyisiydi. Buna karşılık, çivit mavisi neredeyse ona çok iyi uyacak ve yavan, ezici bir izlenim bırakacaktı. Ayrıca, normalde saçları için kullandığı siyah kordona da çok benziyordu.

"Sadece neyi seçeceğimi bilmiyorum..."

Miyo seçimlerini gözden geçirirken Yurie gülümseyerek onu izledi. Ne alacağını dikkatle düşünmek için zaman ayırmanın özel bir keyfi vardı. Bu, özellikle de birine hediye hazırlayabilecek bir konumda olacağını hiç düşünmemiş olan Miyo için geçerliydi. Geçmiş hayatı sadece emirlere uymak ve kötü muameleye katlanmaktan ibaretti. Başka birinin yüzünü güldürebilme ihtimalinin onu ne kadar mutlu ettiğini görünce şaşırdı. Bu yeni hayatı kısa sürecek olsa bile, Kiyoka ona mutluluk şansı sunduğu için son derece minnettardı. Sunulan çeşitli iplikleri incelerken dudaklarına bir gülümseme geldi.

Seçtiği telleri seçtiğinde saat neredeyse on bir buçuk olmuştu. Öğleden önce eve varamazlardı. Miyo, mütevazı bütçesine uygun olduğu için rahatlamış bir şekilde ipliklerin parasını ödedi ve Yurie ile birlikte mağazadan ayrıldı.

"İhtiyacınız olanı bulduğunuza sevindim."

"Ben de öyle. Kordon üzerinde çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum."

Seçtiği renkler tam ona göreydi ve ipi bir araya getirip Kiyoka'ya vermek için sabırsızlanıyordu. Ama amatör olduğu ve ucuz iplerden yaptığı düşünülürse, belki de hediyesi hoş . El yapımı ona verdiğinde Kiyoka ne diyecekti? Tepkisini hayal etmeye çalışırken Miyo'nun nabızı hızlandı. Göğsünü yumuşak, sıcak bir his doldurdu ve kendini bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissetti.

"Oh, neredeyse unutuyordum!"

"Sorun nedir, Yurie?"

Yaşlı kadın aniden durdu.

"Tuz almam gerekiyor. Hanımefendi, beni burada bekleyebilir misiniz?"

"Tuz mu alıyorsun?"

Sonra Miyo gerçekten de tuzlarının azaldığını hatırladı. Kapı kapı dolaşan tüccara verdikleri sipariş gecikmiş, bu yüzden bir süredir neredeyse hiç tuzları kalmamıştı. Neyse ki Yurie yakınlarda bir bakkal olduğunu tam zamanında fark etmişti.

"Uzun sürmez."

"Belki de sizinle gelmeliyim?"

"Hayır, hayır, lütfen burada bekleyin."

Yaşlı kadın, Miyo'nun market alışverişi yaparak işinden daha fazla çalmasına izin veremeyeceğini söyleyerek şaka yaptı ve sonra gitti. Miyo tereddüt etti, takip edip etmemekte kararsızdı, ama bunu yapmaya karar verdiğinde artık Yurie'yi kalabalığın içinde seçemiyordu. Kimsenin yoluna çıkmamak için bir elektrik direğinin altında durmaya gitti. Sayısız insan yanından geçip gitti. Şimdi yalnız olduğu için, önceki heyecanı hızla azaldı. *Neden kendimi bu kadar çaresiz hissediyorum?*

Herkes bir amaç duygusuyla bir yerlere doğru yürürken, sadece o tek başına hareketsiz duruyordu. Bu onu endişelendiriyordu. Yurie hâlâ dönmemiş miydi? Miyo hizmetçinin girdiğini düşündüğü dükkana doğru baktı ama bir şey göremeyecek kadar uzaktaydı, bu yüzden vazgeçti ve yere bakarak beklemeye devam etti. Sonra bir ses duydu.

"Bu Miyo değil mi!"

"İ!"

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. *Bu o olamazdı...* Ama ne zaman duysa gerilmesine neden olan o mide bulandırıcı tatlı sestten şaşmak mümkün değildi. Onunla burada karşılaşabileceği neden aklına gelmemişti? Kulaklarında titreşen kanın sesi gittikçe yükselirken sokağın gürültüsü yerini sese bıraktı.

"K-Kaya..."

Miyo arkasını döndüğünde Kouji ve Kaya'nın parlak gülümsemesiyle hemen arkasında durduğunu gördü. Kaya'nın güzelliği, Miyo'nun onu görmesinden bu yana geçen süre içinde daha da çarpıcı hale gelmişti. Her zamanki gibi canlı ve göz alıcı bir kıyafet giymişti; şeftali rengine, astarsız bir kimono, yaz başları için mükemmel bir zambak deseniyle süslenmişti. Zarif ve kibar hareketleri onu hemen soyluların kızı olarak tanımlıyor ve yoldan geçenlerin dikkatini çekiyordu. Gülümsemesi o kadar saftı ki, ona bakan tüm erkekler anında büyüleniyordu. Ancak Miyo, dış görünüşü tertemiz olan bu kızın aslında bir engerek yılanı olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Tee-hee, bu ne sürpriz! Seni şehirde bulacağımı bir an bile düşünmemiştim. Hala hayatta olduğun kimin aklına gelirdi ki!"

Başka bir deyişle, Miyo'nun şimdiye kadar bir çukurda ölmüş olmasını bekliyordu. Kaya'nın nazik gülümsemesine rağmen gözlerinde küçümsemeden başka bir şey yoktu. Ancak onları dışarıdan izleyen biri, zengin bir hanımefendinin yoksul bir halktan biriyle cömertçe sohbet ettiği iç açıcı bir sahne sanabilirdi. Güzelliği, üst sınıf imajı ve meleksi sesiyle insanları kolaylıkla kandırıyordu.

"Acınası görünüşüne bakılırsa, Bay Kudou seni terk etti ve şimdi sokaklarda mı dolaşıyorsun? Zavallı kardeşim, ne kadar da düşmüşsün."

"Hayır... Bu değil..."

Miyo güçlükle konuşabiliyordu, zihni bomboştu ve ağzı kurumuştı. "Kaya, onu rahat bırak-"

Kouji aralarına girmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Sen bu işe karışma, Kouji."

Kaya, yüzünü ona dönmeden sertçe sözünü kesti, o tatlı gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Onun Miyo'ya eziyet etme eğlencesini bozmasına izin vermeyecekti. Herkesin içindeydiler, bu yüzden Miyo, Kaya'nın kendisine fiziksel olarak saldıracak kadar ileri gideceğini düşünmüyordu, ama yine de, yıllarca süren tacizden içine yerleşmiş olan korku, geri çekilmesine neden oldu. Zorbalıkla baş etmenin tek yolu kendini küçük göstermek ve bitene kadar katlanmaktı.

"Başka türlü olamazdı, değil mi? Bay Kudou senin gibi bir hiçle asla evlenmezdi. Seni elinde tutmayacağı çok açık. Ama iyi tarafından bak, hâlâ hayattasın!"

"..."

"Ya da belki de sana yapılanlardan sonra ölmüş olmayı diliyorsundur? Ne tür şeyler hayal bile edemiyorum."

Kaya kıkırdamaya başladı. Bu kadar uzun bir aradan sonra Miyo'yla tekrar alay etmek onu harika bir ruh haline soktu. Kouji'ye yapışarak, titreyen ve yere bakan Miyo'ya kahkahalarla güldü.

"Kaya, bu kadar yeter. Hadi gidelim."

"Sana sessiz ol demedim mi, Kouji? Miyo, eğer çok zor durumdaysan, yerde sürünüp yalvarırsan sana biraz bozuk para vermeyi düşünebilirim."

"BEN... BEN..."

Bir şeyler söylemek istedi. Saimori'lerin evinde yaşarken kendini savunamamıştı. Ancak artık onların kurallarına bağlı değildi. İleride ne olursa olsun, oraya asla geri dönmeyecekti. Şimdi tek istediği, yıllarca gördüğü kötü muamele yüzünden yüreğinde biriken öfkeyi dile getirmek, hepsini Kaya'nın yüzüne vurmaktır. Ama Miyo yine de ona karşı çıkmayı imkânsız buluyordu.

"Kedi dilini mi yuttu? Görüyorum ki hâlâ her zamanki gibi anlaşılmazsın." "Ben... Özür dilerim..."

Miyo kendi içinde acı bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kiyoka ona sürekli özür dilemeyi bırakmasını söyledikten sonra değişmeye başladığını sanıyordu ama üvey kız kardeşini görmek korkudan titremesine ve başını öne eğmesine yetmişti. Bu dehşet onu kontrol ve buna karşı güçsüzdü. Parmak eklemleri beyazlaşana kadar yumruklarını sıkı, görüşü bulanıklaştı. Kalbinin etrafına ördüğü duvarlar Kiyoka ve Yurie'nin şefkatine maruz kaldığı için kırılğan hale gelmişti ve şimdi nihayet yıkıldılar.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. *Ağlamamalıyım... Kaya'nın ağlamasına* izin veremezdi.

sözlerinin ne kadar derinden kestiğini görebiliyordu. Ona bu zevki tattıramazdı.

"Bayan Miyo."

Miyo şaşkınlıkla arkasına döndüğünde Yurie'nin alışverişten döndüğünü gördü. "Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim. Görüyorum ki şirket?"

"Um... Onlar..."

"İyi günler. Miyo'nun yoldaşı mısınız? Ben Kaya Saimori. Kız kardeşimin bir arkadaşı olduğunu görmek çok güzel."

Kaya, kendisine kuşkuyla bakan Yurie'ye sıcak bir gülümseme fırlattı. Kaya'yı gören hiç kimse onun nazik bir kız olduğundan şüphelenmezdi. Yurie'yi kazanacaktı

ve onu Miyo'ya dűşman edecekti. Belki bunu Kiyoka'ya yapardı. *Hayır... bundan başka bir şey...* Ama Miyo onu nasıl durdurabilirdi? Çılgınca bir çözüml bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Kaya her konuda o kadar üstündü ki, Miyo ona karşı her zaman kaybetmeye mahkumdu. Sanki karanlık bir uçurum onu acımasızca yutuyormuş gibi hissediyordu... Ama yanılıyordu. Yurie elini nazıkçe Miyo'nun kamburlaşmış sırtına koydu.

"Benim adım Yurie. Bayan Miyo Saimori'nin arkadaşı mı? Ben öyle biri değilim. O benim efendimle nişanlı."

Yaşlı kadının elinden yayılan sıcaklık Miyo'nun biraz daha rahat nefes almasını sağladı.

"Efendinizle evlenecek mi?"

Kaya şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

"Bu doğru. Bay Kiyoka Kudou ile evlenecek." "Ne?!"

Yurie bunu vakur bir şekilde, sesi güçlü ve gururlu bir şekilde duyurdu. Bu, Kaya'nın hızını kesti.

"Oh, öyle mi? Bay Kudou'nun kız kardeşimle tatmin olacağını düşünmemiştim. Ne kadar hayırsever bir adam. Ya da belki de sadece merakını uyandırmıştır? Şehir halkı hakkında duyduğunuz tüm söylentilere güvenemezsiniz, değil mi?"

Kaya soğukkanlılığını yeniden kazanırken yüz ifadesini kimonosunun uzun kolunun arkasına gizledi. Mükemmellik maskesinin düşmesine izin vermeyecekti. En azından Yurie'nin önünde kız kardeşini açıkça taciz etmeye devam edecek kadar cesur değildi.

"Sevgili kardeşim, seni görmek çok güzeldi. Korkarım ki yola çıkmalıyız."

Gözleri soğuk kalırken hoş bir şekilde gülümsedi, kolunu Kouji'ninkiyle birleştirdi ve sonra onunla birlikte uzaklaştı.

Miyo sonunda tuttuğu nefesi bıraktı. Vücudundaki gerginlik azalmaya başladı.

"Geri dönelim mi, bayan?"

"Evet, hadi..."

Miyo, kendisinden bu kadar nazikçe bahseden Yurie'nin yüzüne bakmaya dayanamadı. Yaşlı kadın alışverişin en azından bir kısmına tanık olmuş, Miyo'nun karşılık vermeden acınası bir şekilde hakarete katlandığını görmüş olmalıydı. Bu da Miyo'nun Kiyoka için gerçekten uygun olup olmadığından şüphe etmesine yol açmış olmalıydı. Kaya'nın ona söylediği bütün o ağır sözler Miyo'nun zaten bildiği şeylerdi. Kendini savunamadığı için pişmanlık duyuyordu ama Kaya zaten orada olmayan yeni yaralar bırakmamıştı. Ancak şimdi yeni bir korku geliştirmişti: Yurie için bir hayal kırıklığı olma korkusu. Miyo en başından beri evlilik teklifinin boşa çıkacağına ikna olmuş olsa da, Yurie ya da Kiyoka'nın kendisine uygun değil dediğini duyma düşüncesi bile dayanılmazdı.

Daha önce Kiyoka'nın hediyesi için iplik alırken hissettiği heyecan ve mutluluk, kalbindeki hüznü denizine gömülmüştü. *Kendimden nefret ediyorum. Böyle olduğum için kendimden tamamen nefret ediyorum.*

Eve dönüş yolunda tek kelime etmedi. Miyo'nun konuşmak istemediğini hisseden Yurie de sohbet başlatmaya çalışmadı. Gözleri ayaklarına kilitlenmiş olan Miyo, kalabalık ana caddenin, şehrin ara sokaklarının, sakin kır yolunun gürültüsünden habersiz ilerledi. Karanlık ve ağır duygularının tam tersine, etraf güneş ışığıyla yıkanıyordu ve tarım arazileri ve tarlalar davetkar bir şekilde sakin görünüyordu.

Yurie nihayet eve vardıklarında Miyo ile konuştu.

"Hanımefendi, neden şimdi öğle yemeği yemiyoruz?"

"...Teşekkür ederim, ama aç değilim."

"Ama, bayan..."

"Bugünkü misafirliğiniz için çok teşekkür ederim. Lütfen benim için endişelenmeyin ve gidip biraz dinlenin."

Yaşlı kadının gözlerinde görebileceklerinden korktuğu için göz göze gelmekten kaçındı. Yurie'yi koridorda bırakan Miyo odasına çekildi. Kapısını kapatır kapatmaz yere yığıldı ve bir süre orada oturup dalgın dalgın tatami minderine baktı.

Çok işe yaramazım. Neden böyleydi? Neden hiçbir işe yaramıyordu? Başta kız kardeşi olmak üzere diğer insanların pek çok harika özelliği vardı ama onun hiçbir özelliği yoktu. Kendi çaresizliğine iyice ikna olmuştu ve nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Miyo ve Yurie'nin Kiyoka'nın evine döndüğü saatlerde, Kiyoka Saimorileri ziyarete gitti. Miyo'nun şehre onsuz gitmesi konusunda hâlâ endişeliydi ama yanında Yurie olacaktı. Her halükarda, Shinichi ile konuşması gerekiyordu.

Saimorilerin yaşadığı bölgede pek çok varlıklı ailenin malikânesi vardı ama onların büyük malikânesi diğerlerinden ayrılıyordu. Kiyoka'nın babasının inşa ettirdiği Batı tarzı malikânenin aksine, bu geleneksel bir Japon konutuydu. Eski ama gösterişliydi. Bu şehrin başkent olmasından önceki döneme ait olduğunu düşündü. Yine de bu zarif dış görünüşün ardında özünde çürümüş insanların gizlendiğini biliyordu.

Kapıda onu bekleyen bir hizmetçi onu ana eve götürdü. Kiyoka onun aşırı kibarlığını fark etti.

"Ben de sizi bekliyordum, Bay Kudou."

Shinichi Saimori onu karşılamak için dışarı çıktı, tavırları çekingen ama yine de misafirperverdi.

Beni ne güzel karşılıyor.

Bu adam durumu anlamıyor muydu? Cidden Kiyoka'nın nişanlısına bu duvarlar arasında nasıl davrandığından habersiz olduğunu mu düşünüyordu? Eğer bu adam yaptıklarından sonra cidden onunla iyi ilişkiler kurmayı umuyorsa, ahlaki karakter eksikliği hiç yardımcı olmuyordu. Öte yandan, Saimoriler uzun zamandır iyi bir üne sahip değillerdi.

Belki de dünyayı algılayışları o kadar çarpıktı ki, Kiyoka dahil herkesin Miyo'ya değersiz bir fahişe gibi davranacağını varsayıyorlardı. Ya da Kiyoka'nın ondan çabucak kurtulduğunu ve varlığını çoktan unuttuğunu düşünmüşlerdi. Bu insanların zihinlerinin nasıl çalıştığını düşünmek bile midesini bulandırıyor.

"Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Shinichi' duyduğu nefreti bastırmak ve medeni kalmak büyük bir irade gerektiriyordu ama ne kadar çabalasa da, onunla herhangi bir dostluk derecesinde konuşmayı başaramadı.

"Zahmet edip ziyaret etmeniz benim için bir onurdur. Lütfen içeri gelin."

Kiyoka, Shinichi'yi koridorda takip etti ve yanından geçerken karısı Kanoko'ya baktı. Kanoko mütevazı bir tavırla kocasının arkasında duruyordu. Ama takındığı erdemli eş rolü Kiyoka'yı, maskesinin altında yattığını bildiği çirkinlikten daha fazla tiksindiriyordu.

Ona kabul odasını gösterdiler. Kiyoka, bakımlı iç avlunun ve içinde bulunan yemyeşil, hoş çam ağaçlarının manzarasının önünde Shinichi'nin karşısına oturdu. Önce Shinichi konuştu.

"Evet, Bay Kudou. Bu vesileyle sizi buraya getiren nedir?"

"Kızınız Miyo."

Shinichi'ye ters ters bakan Kiyoka, her zamanki hoşlukları yapmadan işini anlattı. Yaşlı adam kaşlarını çattı ve cevap olarak omuzlarını dikleştirdi.

"O ne yaptı?"

Ne...? Bu adamın nesi vardı? Kiyoka'nın, babasının kendisine yaptığı korkunç muameleyi değil de Miyo'yu şikâyet etmeye geldiğini mi düşünmüştü?

"Çok da uzak olmayan bir gelecekte evlenebilmemiz için onu resmen nişanlamak istiyorum."

"Öyle mi?"

Shinichi doğal olmayan uzun bir duraklamadan sonra başını sallayarak cevap verdi, görünüşe göre etkilenmemişti. Köşede oturan karısının tepkisi Kiyoka'nın gözünden kaçmadı; keskin nefes alışını duydu, gözlerinin kocaman açıldığını gördü.

"Bu vesileyle ailelerimiz arasındaki meselelere de açıklık getirmek isterim."

"Hımm. Özellikle ne önemi var?"

"Benim statümdeki erkeklerin, kızlarını verdikleri için gelinin ailesine tazminat ödemesi beklenir. Ancak bu durumda bu geleneği yerine getirmek konusunda çok isteksizim."

Saimorilere olan düşmanlığına rağmen Kiyoka, Miyo'dan herhangi bir şekilde yararlanmayı hak etmediklerini kaba bir şekilde ima etmekten kaçınmak için olayları dolambaçlı bir şekilde açıkladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tahmin edemiyor
musun?"

Bakışları sertleşti ve Shinichi kısa bir süreliğine gözlerini .

"Ailemin hiçbir tazminat almayacağını mı söylüyorsunuz? Ama, Mr. Kudou-"

Kiyoka adamın itirazlarını durdurmak için elini kaldırdı. Miyo'nun onları görmeye gittiğini bilmesine izin vermeden aileleri arasındaki bağları mümkün olan en kısa sürede kesebilmeyi diledi. Aslında, Shinichi'ye ailesinin Miyo'yla ya da Kudou ailesinden herhangi biriyle asla temas kurmayacağını belirten resmi bir beyannameyi kolayca imzalatabilirdi. Bu, o andan itibaren Miyo'nun içinin rahat etmesini sağlayacak olsa da, aynı zamanda onun kapanışını da engelleyecekti. Bu evin anıları sonsuza dek peşini bırakmayacaktı. Bu yüzden fazladan adımlar atmak zorunda kalmıştı.

"Bir şartım var." "..."

"Eğer Miyo'dan şahsen özür dilersen, sana çok cömert bir başlık parası ödeyeceğim."

Shinichi'nin ifadesi değişmemiş olsa da yumrukları sıkılıydı. Bu sırada Kanoko öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu.

Kiyoka aile ilişkilerini derinlemesine araştırmıştı, bu yüzden statülerinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu. Sevgili kızları Kaya Ruh-Görüsü ile doğmuştu ama doğaüstü yetenekleri kayda değer değildi. Kendi çocuklarının da olağanüstü yetenekli olma ihtimali vardı ama eğer öyle olmazlarsa Saimori ailesi artık imparatorun hizmetkârları olarak rollerini yerine getiremeyecekti. Ayrıcalıkları ve maaşları ellerinden alınırsa, geçinmek için biriktirdikleri servete güvenmek zorunda kalacaklardı ama

sadece çok fazla şey vardı. İlişkileri olan Tatsuishi ailesi de benzer bir çıkmazla karşı karşıyaydı, bu yüzden onlar da pek yardımcı olamayacaklardı. Bunun ışığında, Shinichi alabileceği her türlü yardıma

"Benden... özür dilememi mi istiyorsun?"

"Bu size kalmış. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, ailelerimiz arasındaki ilişkileri bir an önce sonlandırırız. Miyo'yu nasıl yetiştirdiğinize dair gerçekleri bildiğimi aklınızdan çıkarmayın."

"Shinichi..." diye seslendi Kanoko kocasına yalvarırcasına.

Ne ekersen onu biçersin. Kan bağının olmaması sizi üvey çocuğunuza bakmaktan alıkoymaz. Kanoko ve Shinichi, Miyo'nun annesine karşı ne tür bir kin beslemiş olurlarsa olsunlar, kızları sadece masum bir çocuktı ve onu yetiştirecek sevgi dolu bir aileyi hak ediyordu. Bunun yerine, ona bastırılmış hayal kırıklıklarının bir çıkış noktası olarak davranmışlar ve yaşaması gereken hayatı elinden almışlardı. Bu önemsiz bir şey değildi; verdikleri zararı onarmak son derece zor olacaktı.

Kiyoka bekledi ve Shinichi'nin alnında beliren ter damlacıklarını izledi. Yaşlı adam bir an için gözlerini kapadı. Onları açtığı anda, daha çok iniltiye benzeyen bir sesle konuştu.

"Bunu düşünmem için bana zaman verin," diye cevap verdi.

". Ama çok uzun sürmemesine dikkat et."

"Almayacağım."

Artık düşmanlığını gizlemeyen Kiyoka gitmek için ayağa kalktı. Shinichi'nin omuzları öfkeyle titriyordu. Misafirinin çıkışını göremedi.

Kaya şehirde alışveriş yapmaktan keyif almıştı ama eve döndüğünde her şeyin tuhaf bir şekilde gergin olduğunu hemen fark etmişti.

"Misafirimiz mi var?"

Gerçekten de hiç havasında değildi. Alışveriş gezisi onu biraz tedirgin etmişti. Her ne kadar Miyo'ya karşı özel bir antipatisi olmasa da, şehirde üvey kız kardeşiyle karşılaşmak

onu şaşırttı. Yine de hiçbir şey Kaya'nın moralini Miyo'ya kötü davranmak kadar bozamazdı. Ne var ki bu sefer planlandığı gibi gitmemişti ve Kaya bunu düşününce bile içini çekti. Nişanlısının Miyo'nun tarafını tutmaya çalışması bir şeydi, ama Kudou'nun Miyo'yu henüz dışarı atmadığını öğrenmek onu öfkelenlendirmişti. Kudou'nun Miyo'nun evinde kalmasına izin vermesinin sebebinin onu unutmuş olması olduğunu söyleyerek kendini teselli etti. Eğer umursasaydı, Miyo şehirde bir fakir gibi giyinip dolaşmazdı. Yine de içini kemirmeye devam ediyordu.

"Kaya, lütfen, bu kadar üzölmene gerek yok."

"Çok konuşuyorsun, Kouji. Kız kardeşimi bu kadar çok mu seviyorsun? Bana nezaket gösterme zahmetine girme."

Somurtarak Kouji'den uzaklaştı. Kouji boyun eğerek omuzlarını indirdi ve sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Neden bir şey söylemiyor?! Neden Miyo'dan hoşlandığını inkar etmiyor?! Tatlı sözler fısıldarken saçlarını okşasaydı, belki o zaman onu affederdi. Ne kadar sinir bozucu bir adam. Belki de evlenme teklifini reddetmek daha iyi olacaktı. Kaya, adam bir şaşkınlık sesi çıkarana kadar kafasının içinde onu kötülemeye devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Oh, bu ziyaretçi olabilir mi?"

Eve girdikleri anda, resepsiyon odasından uzun boylu bir adamın çıktığını gördüler. Askeri üniforma giymişti. Gençti ama yüksek bir rütbeye işaret eden birçok rozeti vardı. Adam yanlarından geçerken kabalık etmemek için başlarını hafifçe eğdiler ama Kaya tam zamanında bakışlarını kaldırıp konuğun ten rengini yakaladı.

Çok etkileyici.

Ona öylesine soğuk bakıyordu ki kız irkildi ama güzelliğı yine de onu büyüledi. Zayıflığına ve zarafetine rağmen, zayıf bir adam izlenimi vermiyordu. Adam uzaklaşırken gözlerini ondan alamadı, vücudunun hareketleri o kadar mükemmeldi ki, uzun saçları her adımda sallanıyordu. Büyölenmişti.

Saimorileri ziyaret ettikten sonra Kiyoka eve gitmeden önce işyerine uğramıştı. Nedense Yurie hâlâ oradaydı.

Geri döndü, normalde şimdiye kadar gitmiş olmasına rağmen. Hem o hem de Miyo onu karşılamak için dışarı çıktılar, ancak nişanlısı pek kendinde görünmüyordu.

" hoş geldiniz, Bay Kudou."

"Evinize hoş geldiniz, Genç Efendi."

Miyo'nun düşünceleri başka yerde gibiydi. Yurie sanki bir şey söylemek istiyormuş ama söylememesi söylenmiş gibi ona bakıyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Bir sorun mu var?" "Şey, görüyorsunuz-"

"Hayır," diye araya girdi Miyo, Yurie başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Her şey yolunda."

"Bayan Miyo..."

Yurie endişeyle itiraz etti. Kiyoka kaşlarını çattı. Miyo konuştukları zaman onunla göz göze gelme konusunda daha iyiydi, ama şimdi doğrudan ona bakmayı reddediyordu. Sanki birdenbire onun evine geldiği ilk günkü haline dönmüş gibiydi.

"Bir şey mi oldu?" Kiyoka bastırdı. "Hayır, şey yok. Şimdi izin verirsiniz..."

Her zamanki gibi onunla yemek yemek yerine, gözlerini yerden bir kez bile kaldırmadan odasına geri döndü.

Bu kesinlikle "hiçbir şey" değil... diye düşündü Kiyoka.

Artık Yurie ile yalnız olduklarına göre, ona bunu sormak için döndü. Yaşlı kadın kederli bir şekilde başını eğdi.

"Çok özür dilerim, Genç Efendi. Korkarım Bayan Miyo'yu koruyamadım."

"Şehirdeyken bir şey mi oldu?" "Evet..."

Yurie ona Miyo'nun alışverişini olaysız bir şekilde tamamladığını, ancak Yurie kısa süreliğine yanından ayrıldığı anda Miyo'nun zorba üvey kız kardeşi tarafından saldırıya uğradığını söyledi. Hayal kırıklığına uğrayan Kiyoka, açıklamayı dinlerken neredeyse dilini saklatacaktı. Saimori'nin böyle bir şey olacağını düşünmek. Keşke Kaya'yla karşılaştığında bir şeyler söyleseydim, diye düşündü.

koridorda. Kiyoka önce Miyo'nun babasıyla konuşarak gerçekten de arabayı atın önüne koymuştu.

"Az önce sizi selamlamak için dışarı çıkması dışında, o zamandan beri odasına kapandı. Endişeden kendimi kaybetmiş durumdayım. Bu yüzden eve gitmedim."

Kiyoka henüz Yurie'ye Miyo'nun istismarcı ailesinden bahsetmemişti. Bunu ondan saklamak niyetinde değildi; tam tersine, yaşlı kadın Miyo'yla kendisinden daha fazla zaman geçirdiği için, Yurie'nin bu bilgiyi 'nun travmasını atlatmasına yardımcı olmak için kullanabileceğini umuyordu. Ama bunu yapmamıştı - geriye dönüp baktığında büyük bir hata yaptığını görebiliyordu. O anda kendini güçsüz hissetti. *Çok dar görüşlüydüm.*

Kiyoka şimdi Miyo'ya onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğini bilmiyordu. O kadar çok evlilik teklifini geri çevirmiş, o kadar çok kadını kendisine uygun bulmamıştı ki, belki de evliliğe uygun olmayan kendisiydi. Belki de insanların ona soğuk ve duygusuz demesine neden olan, ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemediği için donup kaldığı bu anlardı.

Ama bu kez, eylemsizlik içinde felç olmasına izin veremezdi, çünkü Miyo'yu gerçekten korumak istiyordu. Ona o tarağı hediye ettiğinde olduğu gibi, onun yine yürekten gülümsediğini görmek istiyordu.

"Onun güvenini kazanmak için ne yapabilirim?" diye mırıldandı.

"Bu kadar basit." Yurie gülümsedi. "İşe yarayacağı garanti olan tek bir yöntem var, ona sevildiğini hissettirmek. Onu sevdiğinizi ve ona değer verdiğinizi gösterin, bu ona fazlasıyla güvence sağlayacaktır."

"..."

Aşk mı? Ona karşı hissettiği şey bu muydu? Duygularını itiraf etme konusunda emin olmasa da, en azından niyetleri konusunda ona karşı dürüst olabilirdi.

"Eğer bu onu daha iyi hissettirecekse..." Ona her şeyi anlatacaktı.

Çok geç olmuştu, bu yüzden Yurie'yi evine geri götürdü. Döndüğünde Miyo'yu görmeye gitti. Odasındaydı ve kapıyı kapatmıştı.

Kapıya.

"Benim. İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı biraz araladı ve içeri baktı.

"Beni bağışlayın Bay Kudou, ama biraz yalnız kalmama izin verir misiniz?"

Onu şaşırtacak şekilde, kadın ağlamıyor ya da sarsılmıyordu. Sesi normaldi, sessiz ama sakindi. Ama yine de onun her zamankinden daha da umutsuz olduğunu söyleyebilirdi.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum. Birkaç dakikanı ayıramaz mısın?" "Özür dilerim."

Yüzünü görememesi için başını öne eğmişti. Onun duygularından bu kadar bunalmışken duygularını aktarmak için doğru zaman gibi görünmüyordu. İç çekerek onun ısrarla aşağıda tuttuğu küçük başına baktı. Biri acı çekerken, onu açılmaya zorlamamak en iyisiydi.

"O zaman ısrar etmeyeceğim."

"Ev işlerini ihmal etmeyeceğime söz veriyorum."

"...Bunun için endişelenme."

Miyo onun endişelerini gidermeye çalışırken başını öne eğmişti.

"Sana sadece şunu söyleyeyim..."

Miyo tam kapıyı tekrar kapatacaaktı ki Kiyoka ona seslenince durdu.

"İçini kemiren şey çok geçmeden iyileşecek. Sana eziyet izin verme."

İnsanlar ya Yetenekle ya da Yeteneksiz doğarlardı. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi ama Miyo'nun öğrenebileceği daha pek çok şey vardı. Ailevi sorunları da dahil olmak üzere, düşük öz değerin neredeyse tüm kaynakları çözülebilirdi. Tek yapması gereken bu seçimi yapmaktı. Kiyoka kendi seçimini çoktan yapmıştı.

"Benimle her zaman konuda konuşabilirsin."

Onunla konuşma isteği azalmamıştı ama şimdilik bu konuyu kapatmaya zorladı kendini. Belki de kız iyi ve hazır olana kadar beklemesi daha iyiydi.

"...Yapacağım."

Miyo'nun cevabı biraz geç oldu. Sesi güçlü değildi zayıf da değildi.

Kıyafetlerini daha sonra değiştirmeyi tercih eden Kiyoka, bunun yerine çalışma odasına gitti. Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde iç çekerek oturdu. Sonra kalemine ve kırtasiye malzemelerine uzandı.

Kiraz çiçekleri mevsimi sona ermiş, çiçekler yerini taze yeşilliklere bırakmıştı. Miyo'nun odasını tutmaya başlamasından bu yana bir hafta geçmişti. Kiyoka'ya o günlerin her biri uzun ve iç karartıcı geliyordu. İşe giderken onu uğurlamıyor ya da döndüğünde onu karşılamak için dışarı çıkmıyordu bile. Yemeklerini odasında yiyordu. Onu görmediği günler renksizleşiyor, evi de bir şekilde daha soğuk oluyordu.

Saimoris'ten sürekli bir cevap gelmemesi ve birilerinin onu gözetlemek için gönderdiği yaratıkların durmaksızın ortaya çıkması onu daha da dibe vurdurdu. Yaratıkların arkasında kimlerin olabileceğine dair bir fikri olsa , şu ana kadar onları bulma ya da amaçlarını belirleme konusunda hiçbir ilerleme kaydedememişti. Bir kez daha iş yerine hüzünlü bir ruh hali içinde geldi.

Godou, Kiyoka'nın ofisinde belgeleri düzenlerken, "Bugün suratsız görünüyorsunuz Komutan," dedi.

Kiyoka astının dudaklarında bir gülümseme olduğunu fark etti. Godou'nun durumu eğlenceli bulması onu sinirlendirmişti.

"Dur tahmin edeyim, kızla ilgili. Bu kadar uzun süre yanında tuttuğun ilk kişi o. Yanılıyorsam beni düzeltin ama onunla henüz resmi bir ilişki kurmadınız, değil mi?"

"..."

"Seni hiçbir zaman bir kadın yüzünden bunalıma girecek adam olarak görmedim.

Dünya sürprizlerle doludur."

"...Sen kendi işine bak."

"Kalbinizi çalan bu hanımefendi gerçekten özel biri olmalı. Onu tekrar görmeyi çok isterim."

"Yeter. Bu şaka yapılacak bir şey değil."

"Neden olmasın?"

Godou ile konuşmak çok yorucuydu. Sürekli geçiyordu. "Daha da önemlisi," dedi Kiyoka, "yarın sana güvenebilir miyim?" Becerikli sağ kolu sırttı.

"Tabii ki. Öğlen Merkez İstasyon'da, sonra da evine gideceğiz.

Tazminatımı unutmayın lütfen."

"Unutmayacağıma emin olabilirsiniz."

"O zaman ben senin adamınım."

Kiyoka son zamanlarda gün içinde sık sık ofisinden ayrılıyordu. Elbette her seferinde önceden resmi bir talepte bulunup üstlerinden izin almayı ihmal etmiyordu ama yine de devamsızlıklarıyla Godou'nun iş yükünü artırdığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Bunu telafi etmek için yardımcısına kendi cebinden biraz daha fazla ödeme yapmayı teklif etti. Godou bunun yerine Kiyoka'dan şehirdeki popüler bir *izakaya*'da üç gece için hesabını kapatmasını istedi - Kiyoka'ya göre önemsiz bir tazminattı bu.

Ertesi günü düşündü, endişe ve beklentinin karışımıyla Miyo'nun tepkisini hayal etmeye çalıştı ve mutlu olacağını umdu.

Miyo yazı masasında kıpırdamadan oturmuş, yavaşça iplik örüyordu. Tekniği tamamen öğrenmişti ama bitirdikten sonra başına geleceklere hazır değildi. Bu yüzden kendine daha fazla zaman kazandırmak için salyangoz hızında çalışıyordu.

Kaya'nın ona kendi işe yaramazlığını hatırlatmasından bıkan Miyo, üvey kız kardeşinin üzerinde durmaktan kaçındı. Onun yerine Kiyoka'yı, onun gücünü, nezaketini ve güzelliğini düşündü. Böylesine olağanüstü bir adamın yanına ait değilmiş gibi hissetse de, onunla birlikte olmak o kadar harikaydı ki, yanından hiç ayrılmamayı diliyordu. Bunu ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona faydalı olmak için her türlü çabayı göstermeliydi. Herhangi bir özel güce sahip olmasa ve onun gelini olarak seçilmese de, en azından onun hizmetkârı olabilir ve perde arkasından ona destek olabilirdi,

Yurie gibi. Ne olursa olsun, kaçınılmaz olanı ertelemek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Masasının yan tarafında yapmayı çoktan bitirdiği saç bağına baktı. Göz alıcı örgüsüyle muhteşem bir kordondur. Bir amatör için mükemmel bir işti. Yapmak istediği hediye için çoktan tamamlamıştı, bu yüzden artık iplikleri farklı bir desen kullanarak başka bir örgülü kordon yapmak için kullanıyordu - odasına kapanmak için bir bahane.

Uykusuzluktan başı zonklayan Miyo içini çekti. Kiyoka'nın evine geldiğinden beri kâbuslar görüyordu. Gecenin bir yarısı kendinden nefret etme ve endişe duygularıyla uyanıyor ve bir daha uyuyamıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," diye seslendi Yurie arkasından tam da Miyo yeniden umutsuzluğa kapılmaya başlamışken. Saat öğleyi geçmişti ve Miyo son zamanlarda öğle yemeği yemediği için Yurie'nin ondan ne isteyebileceğini bilmiyordu.

"...Bir sorun mu var, Yurie?"

"Bir misafiriniz var hanımefendi. Onu şimdi görmek ister misiniz?"

Biri beni görmeye mi geldi? Kim onu Kiyoka'nın evinde ziyaret etme zahmetine girer ki? Miyo bunun biri olacağını düşünmüyordu ve okul günlerinden kalma arkadaşlarıyla da uzun zamandır görüşmüyordu. Bulunduğu yerden haberdar olabilecek başka birini düşünemiyordu.

"Evet, lütfen onu içeri alın."

Her kim olsun, onu görmeyi reddetmek kabalık olurdu. Miyo odasının kapısının sürgüyle açıldığını duydu ve dönüp baktı... ve gözlerine inanamadı.

"Çok uzun oldu, Leydi Miyo."

Miyo o kadar şaşırılmıştı ki sesi boğazında düğümlendi. Kapısının önündeki kadının yaşı ilerlemiş olsa da yüzü yine de tanıdıktı.

"H-Hana..."

"Şu haline bak, ."

Hana gözlerinde yaşlarla ona gülümsüyordu. Yurie, Miyo'nun misafiri için fazladan bir yer minderi getirdi ve onları yalnız bıraktı. Karşılıklı oturdular ama ortam gergindi, bu yüzden nereye bakacaklarını bilemediler.

Hana hiç değişmemişti. Biraz daha zayıflamıştı ama Miyo onun gözlerindeki sakinliği ve şefkati fark etti. Ancak, Miyo yeniden bir araya gelmelerine sevinemeyecek kadar büyük bir şok içindeydi. Hana onun en güvendiği hizmetçisiydi ve ortadan kaybolması, depoda kilitli kaldığı o korkunç anıyla bağlantılıydı. Kendisine her zaman göz kulak olan tek kişiyi aniden kaybettiği an.

O zamandan bu yana çok uzun yıllar geçmişti. Saimoriler Hana'yı kovduğunda, Miyo düşmanca bir ortamda yapayalnız, çaresiz hissetmişti. Sanki hayati organlarından biri oyulmuş gibiydi. Yaşama isteğini kaybetmişti. Zaman geçtikçe, ortaya çıkan boşluğa alıştı. Hana'yı bir daha görmeyi hiç beklemediği için Miyo, yeniden bir araya geldiklerinde ona ne söyleyeceğini hayal etmemişti. Hana konuşana kadar Miyo sessiz kaldı.

"İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim,
Leydi Miyo." "Evet, aynı şekilde...,"
Miyo'nun tek yapabildiği buydu.

Hana, Miyo'ya karşı, onun hizmetçisi olduğu zamanlardaki kadar saygılıydı. Ama Hana'nın kovulmasından beri Saimoriler Miyo'ya bir hizmetçi gibi konuşmayı öğretmişlerdi. Şimdi normal bir şekilde sohbet etmekte zorlanıyordu.

"Ben artık evli bir kadınıam," dedi Hana.

"Oh, um... Tebrikler."

"Benim de çocuklarım var. Eşim babamın köyüne yakın bir köyden. Çiftliğimizde birlikte çalışıyoruz. Hayatımdan oldukça memnunum."

Miyo ancak o zaman Hana'nın hatırladığından daha bronzlaşmış olduğunu fark etti. Hana'nın gülümseyen yüzünde belli belirsiz çizgiler vardı. Her zaman sıcak bir insan olmuştu ama şimdi hem daha anaç hem de daha huzurlu görünüyordu.

"Ya siz, Leydi Miyo? Siz kendinizinkinden memnun musunuz?" Bu Miyo'nun duraksamasına neden oldu.

"I..."

Bu eve taşındığından beri olan her şey gözünün önünden geçti ama eski hizmetçisinin sorusuna bir cevap bulamadı. Onun tereddüt ettiğini gören Hana, ellerini Miyo'nun ellerinin üzerine koydu, dizlerine dayadı ve sıkıca kavradı. Bunu Miyo küçükken de yapardı, bu yüzden ellerinin sıcaklığı rahatlatıcı bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Sen bu kadar acı çekerken yanında olamadığım için çok üzgünüm."

"Hana..."

"Bunca yıl sana yardım edemediğim için seni görmeyi hak etmediğimi düşündüm," diye itiraf etti, yüzü içten bir pişmanlıkla buruşmuştu. "Ama neden gelmeye karar verdim biliyor musun?"

Gözleri buluştu.

"Çünkü seni mutlu görmek istedim. Pek çok zorluğa göğüs germiş olan değerli küçük hanımımın sonunda neşeyle gülümsediğini görmek istedim."

"..."

Miyo'nun burnunun içinde bir şeyler sızladı. Hana'nın ne kadar düştüğünü görmesini, artık onun "değerli küçük hanımı" olmadığını fark etmesini istemiyordu. Annesini kaybettiğinde onunla ilgilenen, ona gerçek bir sıcaklıkla yaklaşan kadına yük olmak istemiyordu.

"Ama, Hana, ben..."

Ailesi onu Kudus'a gelin olarak vermeye karar verdiğinde Miyo umutsuzluğa kapılmıştı. Ancak nişanlısı, ilk başta korkutucu olsa da, nazik bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Onun evinde kendini evinde hissetmiş ve Yurie'de bir arkadaş bulmuştu. Ailesiyle birlikte yaşarken hayal bile edemeyeceği bir mutluluk yaşamıştı. Ancak...

"Hana, bende Yetenek yok. Ruh-Görüsü yok, hiçbir şey yok." Sesi titriyordu. "Yani Bay Kudou ile evlenmeye layık değilim. Burada daha fazla kalamayacağım."

Hana'nın yüzü bulanıklaştı. Miyo ağlamamak için dudağını ısırdı. Duygularını yüksek sesle dile getirmek onları da incitiyordu. O yapmadı

Gitmek istemesinin tek nedeni gidecek başka bir yeri olmaması değildi.

"..."

Miyo sustu, daha fazla konuşursa gözyaşlarını tutamayacağından korkuyordu. Hana endişeyle onu izledi.

"...Size bir soru sormama izin verin Leydi Miyo," diye fısıldadı Hana bir süre sonra. "Bugün gelip sizi görmeyi nasıl başardım sanıyorsunuz?"

"Ha?"

"İşten çıkarılmamdan bir süre sonra tekrar evinize gittim ve yeniden işe alınmak için yalvardım ama beni reddettiler. Nasıl olduğunuzu öğrenmek için umutsuzca, eskiden birlikte çalıştığım diğer hizmetçilere sizi sordum. Ama ne kadar yalvarsam da, suratları asık bir şekilde bana baktılar ve çenelerini kapalı tuttular. Memleketime dönmekten başka çarem yoktu. Ailemin önerisiyle, şu anda kocam olan adamla evlendim. Peki, ailenizle ya da başkentteki herhangi biriyle hiçbir bağı olmayan ben, gelip sizi burada nasıl bulabilirdim?"

"Ben... Bilmiyorum..."

Miyo, Hana'nın ona çok değer verdiğini biliyordu ama eski hizmetçisi ne kadar olursa olsun onu kendi başına bulamazdı. Biri ona ailesinin onu buraya gönderdiğini söylemiş olmalıydı.

"Mektubu aldığımda ve kimden geldiğini gördüğümde önce bir yanlışlık olduğunu düşündüm. Neden bir soylu bana yazsın ki, halktan biri? Leydim, bu Bay Kudou'nun gerçekten de altın gibi bir kalbi var."

Elbette tek olasılık buydu. Başka hiç kimse Hana'yı bulup buraya getirme zahmetine katlanmazdı.

"O yaptı..."

Sadece Kiyoka olabilirdi. Daha önce ona şöyle demişti: "İçini kemiren şey çok geçmeden iyileşecek. Sana eziyet etmesine izin verme." Onun geçmişini araştırmış ve taş üstünde taş bırakmamış olmalıydı. Hana'yı biliyorsa, Miyo'nun kendisi hakkında da her şeyi biliyor olmalıydı. Peki bunu söylediğinde, şunu mu kastetmişti...?

Evlilik konusunda endişelenmemem gerektiğini, çünkü Hediye'ye sahip olmadığım için bunun asla gerçekleşmeyeceğini mi?

En kötüsünü düşünme eğilimine rağmen, Kiyoka'yı biraz tanımaya başlamıştı. İsteyken nasıl biri olduğunu bilemese de, onunla birlikteyken her zaman nazikti. Yani sorun olamazdı.

"...Hana, bunca zamandır yanlış bir izlenime mi ?"

"?"

"Kaya'nın aksine benim Ruh-Görüm ya da başka bir doğüstü yeteneğim yok... Bu yüzden her zaman değersiz olduğuma inanmışımdır."

Yeteneğe sahip olmak ya da olmamak kaderinizi belirliyordu. Onsuz doğan biri olarak Miyo'nun kaderinde ailesinden kötü muamele görmek vardı. Hayatının bir noktasında içselleştirdiği şey bu değil miydi? Bunu inkâr edemezdi.

"Bay Kudou'ya Yetenek'ten yoksun olduğumu söylemekten korkuyordum. Bunun hayatımın bu kısa süreli mutlu dönemini sona erdireceğini düşündüm. Eğer öğrenirse benden hemen kurtulacağına kesinlikle inanıyordum."

Bu düşünce tarzının ancak Kiyoka, Hediye'nin kendisi için çok önemli olduğu babası gibiyse geçerli olacağı aklına gelmemişti. Miyo onunla çok daha önce dürüstçe konuşmalıydı, kaçınılmaz olduğunu düşündüğü şeyi -kendisini sokağa atmasını- hızlandırmak için değil, onunla evlenme konusunda ciddi olup olmadığını öğrenmek için. Bunu anlaması bu kadar uzun sürmüştü.

"|..."

Masasına, örmekte olduğu kordona ve yanındaki, her ikisini de Kiyoka için yaptığı tamamlanmış saç bağına baktı. Hana onun elini sıktı ve Miyo ona doğru döndü, gözlerindeki ciddi bakışı fark etti.

"Cesur olun, Leydi Miyo. Bay Kudou sizi bekliyor." "...!"

"İyi olacaksın. Ve nasıl olursa , lütfen bu sefer ihtiyacın olursa yardımına geleceğimi bil."

"Teşekkür , Hana."

Miyo ona annesine sarılan küçük bir kız gibi sarıldı. Bu anılarını canlandırdı. Ne zaman ağlamak istese Hana'ya sokulur ve yüzünü onun göğsüne gömerdi. Hana Miyo'nun saçlarını hafifçe okşarken, sıcak eli tıpkı hatırladığı gibi hissettirdi.

"... Elimden geleni yapacağım."

Kiyoka'nın ne diyeceği konusunda endişeliydi, hatta korkuyordu. Ama onunla konuşacak cesareti bulmalıydı, her seferinde küçük bir adım atması gerekse bile. Her şeyden önce, odasında saklanmayı bırakması gerekiyordu.

Kucaklaşmadan ayrıldığında dünya bir şekilde daha aydınlık görünüyordu. Saç bağını kaptığı gibi aceleyle odasından çıktı.

Normalde o saatte işte olması gerekirdi ama yapması gereken şeye o kadar odaklanmıştı ki aklının ucundan bile geçmemişti. Oturma odasının kapısını açtığında onu orada bulacağından emindi.

"Bay Kudou!"

Sesi beklediğinden daha yüksek çıktı. Kiyoka irkilerek ona baktı. Omuzlarına sanat eseri gibi dökülen saçları ve gündelik kıyafetiyle birleşince, ifadesi biraz komikti. Her nasılsa, Miyo'nun ihtiyacı olan tek güvence buydu.

"Birdenbire ne oldu?" diye sordu.

Alışılmadık bir şekilde, sanki kendinden emin değilmiş gibi gözlerini ondan kaçırdı. Bu konuşmadan çok korkan Miyo'ydu, ama şimdi tam tersi doğruymuş gibi görünüyordu. Elindeki saç bağını tutarak Kiyoka'nın yanına oturdu.

"Bay Kudou, size söylemeyi ihmal ettiğim bir şey var."

Kalbi göğsünde çarpıyordu ve soğuk terler döktü. Onunla göz göze gelmek ne kadar zor olsa da artık geri dönüşü yoktu. Başladığı işi bitirmek zorundaydı. Ve tıpkı Hana'nın ona söylediği gibi, Kiyoka sabırla onun başlamasını bekliyordu.

"BEN... BEN..."

"..."

"Yeteneğe sahip değilim."

Bir kez başladığında, itiraf etmekten çok korktuğu şeyi dile getirirken kelimeler aceleyle aktı. Ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Bende Ruh Görüşü yok. Annem de babam da Üstün Yetenekli soyundan geliyordu ama bana hiçbir şey miras kalmadı."

"..."

"Eğitimime gelince, sadece ilkokulu bitirdim. Ailem beni kendileri için hizmetçi olarak çalışmaya zorladı. Özel ders almadığım için varlıklı bir ailenin kızımdan bekleyeceğiniz hiçbir şeyi yapamıyorum. Ve görünüşüm... O konuda da konuşulacak bir şey yok. Bunlar eşiniz olmayı hak etmememin sebepleri."

Devam ettikçe daha da umutsuzluğa kapıldı. Azarlanan bir çocuk gibi gittikçe içine kapanıyordu. Yine de ciddiyetle devam etti.

"Bana kızgın olmanızı tamamen anlıyorum, Bay Kudou. Bencilce gerçeği sizden sakladığım için, kovulmak istemediğim için..."

Miyo ağlamayacağına dair kendine söz vermişti ama yine de gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlamanın eşiğindeydi.

"Eğer bana ölmemi söylersen, canımı alırım. Evinizi terk etmemi söylerseniz, hemen terk ederim."

"..."

"Bunu size minnettarlığımın bir göstergesi ve bir özür olarak yaptım. Eğer ihtiyacınız yoksa, lütfen çöpe atmaktan veya yakmaktan çekinmeyin."

Saç bağını adamın önünde yere bırakarak diz çöktü ve onunla ilk tanıştığında olduğu gibi alçakgönüllülükle eğildi.

"Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Senden başka sırrım yok. Lütfen benimle ne yapmak istediğinizi söyleyin."

Kiyoka hemen yanıt vermedi. Ona bakmaya korkan Miyo, gözlerini sıkıca kapatarak sessizce bekledi.

"Daha ne kadar secde etmeye ?"

Aynı sözleri daha önce de duymuştu. Şaşkınlıkla başını kaldırdığında, Kiyoka'nın muzip bir sırıtış takındığını gördü. Göz ucuyla baktı

Görüşü aniden önce sadece bir an için.

"Nişanımızı resmileştirmek üzere olduğum için şimdi gitmeniz büyük bir sorun olur."

Miyo, adamın iri elini başının arkasında hissetti ve adamın sürünmeyi sevdiği hafif kokuyu içine çekti. Onu sıkıca kucakladığını ve başını göğsüne bastırdığını fark etti. Hem bu, hem de az önce onu nişanlamak istediğine dair söyledikleri başını döndürdü.

"Bay Kudou..."

"Bundan hoşlanmaz mısın? Burada benimle kalmak istemiyor musun?"

Tabii ki istiyorum... Şimdi kalbi tamamen farklı bir nedenden dolayı hızla çarpıyordu. Endişeden solgunlaşan yanakları kızardı ve öylesine ısındı ki, içinden buhar çıkabileceğini düşündü. Dili tutulmuş bir halde, sanki aklı başına gelmiş gibi keskin bir nefes alışını duyana kadar onun kucağında kaldı. Onu bıraktığında kulaklarının kırmızıya çaldığını fark etti.

"Ben... Um..."

Kendini çok utangaç hissediyordu, konuşmakta zorlanıyordu ama kalbinin arzuladığı şeyi ona iletmesi gerektiğini biliyordu. Başladığı şeyi bitirmek için biraz daha cesaret toplaması gerekecekti.

"İzin sizinle kalmak istiyorum."

"İzin verir misin?" Kıkırdadı. "Birlikte yaşamak istediğim tek kişi sensin."

Başka kimse
yapamaz." "...!"

Her şeyi öğrendikten sonra bile Kiyoka hâlâ onu istiyordu. Sevinç göğsünü doldurdu ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. Biri ona çektiği tüm zorlukların ve ıstırabın bu an için olduğunu söyleseydi, buna değdiğini düşünürdü. Yapmak zorunda kaldığı fedakârlıklar, bu adamla birlikte olmak için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

"Miyo." Adını ilk kez o kadar nazik bir sesle söyledi ki, duymak bile mutluluk vericiydi. "Benim için saçımı bağlar mısın?"

"Evet... ."

Kiyoka saç bağını aldı ve ona uzattı. Miyo dizlerinin üzerine kalktı ve onun arkasına geçti. Saçları muhteşemdi, yumuşak ve

ipek gibi parlaktı. Kıskançlık dolu bir iç çekişi bastırdı. Sanki çok değerli bir şeyi tutuyormuş gibi elleri titredi.

"Benden bu kadar."

Miyo saçlarını arkadan gevşekçe bağlamış ve örgülü kordonu görebilmesi için omzunun üzerinden öne doğru getirmişti. Açık renk saçlarında hayal ettiğinden bile daha güzel duruyordu. Seçtiği renk mordu - tıpkı onun gibi zarif ama bastırılmış.

"Çok güzel bir renk."

Kablonun bir ucunu başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak gülümsedi.

Tanrım... Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum...

Ancak bu kez korkudan değildi.

"Teşekkür ederim. Bunun kıymetini bileceğim."

"Beğendiğine sevindim."

Onu mutlu ettiğini fark etmek için çok fazlaydı ve kekelemesine neden oldu. Mutluluk içindeydi, onu evine getirdiği için, onunla tanışmasına izin verdiği için kadere teşekkür ediyordu.

Kısa bir süre sonra, utanç yüzlerini renklendirmeyi bıraktığında ve üzerlerine yeni bir sakin hava çöktüğünde, Hana eve gideceğini bildirmek için geldi. Yurie ile birlikte onu uğurlamak için ön kapıya gittiler. Miyo Kiyoka'yla konuşurken Yurie Hana'ya eşlik etmiş ve çay eşliğinde onun hakkında sohbet ederek harika vakit geçirmişlerdi. Miyo, misafirini görmezden geldiği ve bu kadar uzun bir yoldan geldikten sonra onu Yurie'ye bıraktığı için bir suçluluk duygusu hissetti.

"gidiyor musun...?"

"Evet, ama doğrudan köyüme dönmeyeceğim - şehre gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki biraz dolaşmanın iyi olacağını düşündüm. Bay Kudou kalmam için güzel bir han ayarladı."

Kiyoka'nın karşısındaki düşünceli ve cömert tavrı Miyo'yu hayrete düşürdü. Kendini ona borçlu hissetse de, onun kendisine bu konuda endişelenmemesini söyleyeceğini biliyordu. Hatta yardımcısı Godou'nun Hana'yı istasyondan buraya bile sağlamıştı... Kiyoka onu ne kadar reddederse reddetsin, gönlünü almanın bir yolunu bulmak için gizli bir karar aldı.

"Umarım tekrar görüşebiliriz, Leydi Miyo. Sizinle konuşmak istediğim çok şey var."

"Ben de seni tekrar görmek isterim, Hana."

Artık hizmetçi ve metres değillerdi, yeni kurdukları ilişki yeni olasılıkların önünü açmıştı. İstedikleri zaman alışverişe çıkabilir ya da yemek yiyebilirlerdi.

"Hana, gelip bana tavsiye verdiğin için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın hala odamda saklanıyor olurdum."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Yıllar sonra seninle tekrar konuşmak harikaydı, artık bir çocuk değil, sevimli bir genç kadınsın."

Gülümseyerek birbirlerinin ellerini sıktılar. İkisi de henüz vedalaşmaya cesaret edemiyordu. Birden bir motor sesi duydular ve bir araba evin önüne yanaştı.

Kiyoka ziyaretçiyi selamlamadan önce, "Bu Godou olmalı," dedi. "Bugün arabayı size kullandırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil Komutan. Bu konuda ."

Godou başını sürücü tarafındaki pencereden dışarı uzattı. Hana'yı almaya gelmişti ve Miyo'nun onunla ilk tanıştığı zamanki kadar rahat görünüyordu. Üniforması olmasa, kimse onun seçkin Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin bir parçası olduğundan şüphelenmezdi.

"Takip edildiniz mi?"

" sanmıyorum. Görünüşe göre bugün onları atlattık."

Kadınlar Kiyoka ve Godou'nun fısıltıyla konuştuklarını duymadılar. Kiyoka bu işi kendisi halletmek yerine yardımcısına vermişti çünkü onu gözetleyen her kimse onun hakkında bir şeyler öğrenmesini istemiyordu. Başka kimsenin bu işe karışmasına gerek yoktu.

"Arabaya binin
hanımefendi!" "Teşekkür
, Bay Godou."

Miyo araca binerken gözlerini Hana'dan alamadı. Godou'nun kendisine baktığını fark ettiğinde minnettarlıkla derin bir şekilde eğildi. Godou ona çekici bir şekilde gülümsedi ve başını arabaya geri çekmeden önce el salladı.

"...Bu kadar üzgün görünme. İstedığın zaman istediğin kişiyle buluşmakta özgürsün."

Arabanın uzaklaşmasını izlerken Kiyoka elini onun omzuna koydu. *Üzgün mü görünüyordum?* Sanki kendi ifadesini ölçmeye çalışıyormuş gibi iki eliyle yüzüne dokundu.

"Teşekkür , Bay Kudou..."

"Bunun için endişelenme."

Miyo onun kendisine teşekkür ettiği her şeyi emindi. Ama cevabı o kadar tipikti ki gülmekten kendini alamadı.

Sinirle dişlerinin arasından hava emen Minoru Tatsuishi, hedefini bulamadıktan sonra hiçbir şey bulamadan geri dönen kağıttan kuş tanıdığını buruşturdu. İlk başlarda tanıdıklarının hepsi yanarak kül olmuştu, bu yüzden daha dikkatli olmaya başlamıştı. Mesafesini korumak kısmen başarılı olmuştu; hiçbiri yok edilmemişti ama Minoru'nun istediği bilgileri toplamayı da başaramamışlardı. Kiyoka onlarla oynuyor gibiydi.

Minoru, Miyo'yla daha çok ilgilenmesine rağmen, ailesini ona bir kez bile yaklaştırmayı başaramamıştı.

"Miyo'nun Kudou'nun evinden hâlâ atılmadığına inanabiliyor musun? Bunu nasıl başardığını anlayamıyorum. Belki de iyi bir hizmetçi oluyordur. Kıyafetlerine bakılırsa onu bunun için tutuyor olmalı," diye yakınmıştı Kaya bir ziyaretinde ona.

Minoru, Kaya'nın iddialarının doğruluğunu teyit edemiyordu. Yine de belki de bu şımarık veledi kendi yararına kullanabilirdi. Kouji'yle nişanlandığından beri Kaya sık sık müstakbel kayınpederiyle dedikodularını paylaşıyordu ve edindiği bazı bilgiler gerçekten de değerliydi.

"Kouji o gün beni gerçekten üzdü. Her zaman Miyo'nun tarafını tutuyor!"

Sonra da o gün olağanüstü birini gördüğünü anlatmaya devam etti. Hülyalı gözleri ve kızarmış yanaklarıyla tarif ettiği adam hiç şüphesiz Kiyoka Kudou'ydu. Yani gerçekten de Saimorileri ziyaret etmişti. Minoru, Kiyoka'nın Saimori ailesinin reisiyle ne konuştuğunu ama Kaya'nın izlenimlerine bakılırsa, kendisine gönderdikleri zavallı gelinden şikâyet etmeye gelmişti. Ziyaretinden bu yana Saimorilerin evindeki atmosfer her zamankinden daha kasvetli bir hal almıştı, bu yüzden muhtemelen olayın tazminatı olarak ödeme talep etmişti.

*Eğer Miyo'ya, Miyo'nun
Oğlum.*

Kendi hatalarından habersiz, Saimorileri aptallıkları için lanetledi. *Ama geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.* Kiyoka tarafından reddedilen Miyo, yakında Tatsuishiler için uygun olacaktı. O zaman her şey yerli yerine oturacaktı. Minoru kendi kendine hafifçe sırtıttı, Kiyoka'nın Miyo'yu resmen istemek için Saimorilerle konuşmaya gittiğinden bir an bile şüphelenmemişti.

Hana'nın ziyaretinin üzerinden bir hafta geçmişti. Sıcağı uzakta tutan hafif bir esinti sayesinde hoş bir yaz başı öğleden sonrasıydı.

Miyo kimonosunun kuşağını sıkıca bağlayıp giymeyi bitirdiğinde kendini yeniden doğmuş gibi hissetti. Kimono, kuşak ve kıyafetle birlikte gelen tüm aksesuarlar yepyeni ve mükemmel kalitedeydi.

Sanırım biraz ona benziyorum. Miyo'nun aynadaki yansıması Rüyasında gördüğü annesine hiç benzemiyordu, kiraz çiçeği pembesi bir kimono giymişti, tıpkı şimdi giydiğine çok benziyordu. Zayıf vücudu artık sağlıklı görünmüyordu, teni düzelmişti ve saçları bile parlaklık belirtileri başlamıştı.

Miyo, Kiyoka'nın ona annesinin kayıp hatırasına çok benzeyen bu kimonoyu verdiği o anı asla unutmayacaktı. Kiyoka'nın onun için birkaç kimono yaptırmış olması onu zaten yeterince mutlu etmişti ama bir de bu pembe kimonoyu ona en çok yakışacağını düşündüğü için seçmişti. Suzushima'nın sahibi Keiko bunu adresine gizlice söylemişti. İlk başta, kendisini memnun etmek için bu kadar çaba sarf ettiği için onu azarlamak için mantıksız bir dürtü hissetmişti, ancak hissettiği sevinç onu suskun bırakmıştı. O zamandan beri kimonoya her baktığında ışıltı ışıltı parlıyordu; bu o kadar alışılmadık bir manzaraydı ki herkesi şaşırtmış olmalıydı.

Miyo o gün bir misafiri ağırlamaya hazırlanıyordu. Godou'yu, Hana'yı ziyaretine getirdiği için teşekkür etmek üzere akşam yemeğine davet etmişti. Godou neredeyse bir yabancı olduğu için iyi bir ev sahibesi olup olamayacağından emin olmasa da, Kiyoka'ya yardımcısının sevdiği yemekleri sormuş ve ona göre pişirmişti.

Umarım Bay Godou yemeği beğenir. Bunun için üzülmemenin bir faydası olmaz.

Herhangi bir şey.

Miyo, Yurie'nin ona öğrettiği şekilde hafif bir makyaj yaptıktan sonra yemeği hazırlamak için aceleyle mutfığa gitti.

Godou neşeyle, "Aah, bu müthiş bir akşam olacak," diye duyurdu.

Kiyoka, yolcu koltuğunda yardımcısıyla birlikte işten eve dönüyordu. Adama keskin bir bakış fırlattı.

"Barda yediğin ve içtiğin şeylerin parasını ödeyerek seninle bu işi hallettiğimi sanıyordum. Bir anlaşmamız vardı."

"Miyo'nuz iyi ve mantıklı bir eş olacak."

"Ne zamandan beri onunla ilk isim bazında konuşuyorsun?"

Godou'nun sıradan yakınlığı Kiyoka'nın sinirlerini bozuyordu.

"Ne, kıskandın mı?"

"Tabii ki hayır. Ama seni yumruklamamak gittikçe zorlaşıyor."

"Bu kıskançlık, Komutan!"

Godou, acımasız amirinin kendisini öldürmeyi planladığını söyleyerek feryat ediyordu. Bu arada Kiyoka, sırf onun maskaralıklarına katlanmak zorunda kalmamak için onu arabadan atmayı düşündü.

Miyo, Godou'yu akşam yemeğine davet etmek istediğini söylediğinde şaşırılmıştı, çünkü onun kimseyle görüşmek istemesini beklemiyordu. Evde geçirdiği uzun yalnızlık döneminden sonra, başkalarıyla temas kuramayacak kadar kendinden utanmaya başlamıştı. Artık geleceği belirsiz olmadığına ve açlık çekip hırpalanmış gibi görünmediğine göre, kendine güveni yerine gelmiş olmalıydı. Bu Kiyoka'yı mutlu etti.

"Seni takip eden tanıdığını kaybettin mi?" Godou sordu. "Tabii ki kaybettim. Ben amatör değilim."

Godou dönüp dikiz penceresinden dışarı baktı. Kiyoka'nın çevresinde her gün onu gözetlemek için bir kâğıt tanıdık belirirdi ama şu anda temiz görünüyordlardı. Bir insan casustan kaçmak zor olabilirdi ama bunun gibi önemsiz tanıdıklar kolayca izlerini kaybettirebilirdi. Kiyoka evinin etrafını kâğıttan ailelerin geçemeyeceği görünmez bir bariyerle çevirmişti ve Hana ziyarete geldiğinde casusun bundan haberi olmaması için her türlü önlemi almıştı.

"Yeteneklerinizden şüphe etmek istememiştim Komutan. Sormamalıydım bile," diye itiraf etti Godou. "Söylemeliyim ki, Üstün Yeteneklilerin bugünlerde gerçekten acınası yetenekleri var."

"Grotesklerin sayısı azaldıkça, yeteneklerini geliştirmelerine gerek kalmıyor."

Batı kültürünün etkileri ve imparatorluktaki teknolojinin ilerlemesi nedeniyle, giderek daha fazla insan Grotesklerin varlığını inkar ediyordu ve sayıları da garip bir şekilde azalmaya başlamıştı. Sonuç olarak, bu tür yaratıkları avlayabilecek yetenekli Hediye kullanıcılarına olan talep düşüyordu.

"Ne diyorlar - Groteskler yanılsama mı? Hayal gücünün ürünü mü? Bu tamamen yanlış değil," dedi Godou.

"Gerçekten."

Groteskler, insanlar anlamadıkları fenomenleri canavarlara atfettiklerinde ortaya çıkıyordu. Yeterince insan aynı şeyden korkarsa, birleşik korkuları bu formları fiziksel olarak tezahür ettirme gücüne sahipti. Ancak bilimsel düşüncenin gelişmesiyle birlikte insanlar çevrelerindeki dünya için mantıklı açıklamalar aramaya başladı. Doğaüstü korkusu daha az yaygın hale geldiğinden, Grotesklerin beslenecekleri daha az şey vardı.

Godou, "Yine de tabağınızda daha az iş olması her zaman iyi bir şeydir," diye yorum yaptı.

Durum böyle olunca, kayda değer yetenekleri olmayan Üstün Yetenekli ailelerin onları kullanma konusunda daha az becerikli hale gelmesi kaçınılmazdı. Kendi neslinin en iyisi olarak anılan Kiyoka bile geçmiş zamanların en iyi Hediye kullanıcıları arasında yer almazdı.

"İşte . Çık dışarı."

Kiyoka'nın varmışlardı. Amiri arabayı kullanırken yolculuk boyunca sohbet eden yardımcısından bıkan Kiyoka, onu arabadan itti. Godou şaşkınlıkla irkildi ve hemen şikayet etmek için geri döndü.

"Bu vahşete edersen Miyo'ya anlatırım!"

"Oh, öyle mi? ...Görünüşe göre konuşmadığından emin olmak zorundayım." "Hayır, bekle, buna gerek yok..."

Godou'nun beti benzi attı. Kiyoka elbette sadece şaka yapıyordu ama yardımcısı oyunculuk yeteneklerini sergilemekten hoşlanıyordu. Kiyoka iç çekti.

Miyo her zamanki gibi verandada bekliyordu. Yurie orada değildi, yani çoktan eve gitmiş olmalıydı.

"Evinize hoş geldiniz, Bay Kudou. Bay Godou, ziyaretiniz için çok teşekkür ederim."

Miyo ellerini birleştirdi ve yavaşça eğildi. Güzel kimonosunun içinde çok hoş görünüyordu. Kiyoka, ona verdiği el yapımı saç bağı karşılığında bunu kabul etmesi için onu zorlamıştı. Pembenin soluk bir tonu, hayal ettiği gibi ona çok yakışmıştı. Miyo'nun teni şimdi daha sağlıklı görünüyordu ve yanaklarında hafif bir allık vardı. İyi taranmış saçları kuzgun kanadı gibi siyah ve parlaktı,

arkadan gevşekçe bağlanmıştı. Kollarından çıkan bilekleri hâlâ ince ve kırılgan olsa da, artık yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu.

Kiyoka onun dönüşümünü büyüleyici buldu. Sanki yol kenarında bulunduğu bir çakıl taşı içinde bir mücevher saklıyormuş gibiydi. Keiko onun hakkında haklıydı. Kiyoka'yı kızdıracak şekilde, kendisine istemeden de olsa mükemmel bir gelin verdikleri için Saimorilere neredeyse minnettar hissediyordu.

"Bay Kudou? Bir sorun mu var?"

"Hayır, ben... sadece bu kimono içinde çok güzel görüldüğünü düşünüyordum."

Bunu yüksek sesle söylediği için hemen utandı. *Bana ne oldu böyle?*

Karşılığında Miyo'nun yanaklarının kızardığını fark edince kaçıp saklanma isteği duydu. Ayrıca, iki muhabbet kuşunu yalnız bırakacağını söylercesine ona bakan Godou'yu tekmelemek istedi ama doğal olarak bunu Miyo'nun önünde yapamazdı. Bugünlerde kalbi kendisine ait değildi. Ona her zaman sorun çıkarıyordu.

"Bu harika bir hediye. Bu rengi gerçekten çok seviyorum." "Bunu duyduğuma sevindim."

Keiko'dan kimonoyu bir an önce Miyo için dikmesini istemekte haklıydı. Artık mevsime uymasa da, hoşuna gittiği sürece bunun bir önemi yoktu.

"Bu kadar düşüncesiz olduğum için beni affedin, Bay Godou! Lütfen içeri gelin."

Misafirini görmezden geldiğini fark eden Miyo bir an panikledi. Kapıyı açtı ve onu içeri davet etti. Godou alışılmadık derecede kuru bir kahkaha attı ve gözleri ölü bir balığınki kadar boş, teslimiyetle içeri girdi. Miyo adamları, bu durum için zarif bir şekilde dekore edilmiş olan oturma odasına götürdü. Oturdular ve Miyo hemen yemeği servis etti.

"Vay, bu çok lezzetli!"

"Lütfen yiyin."

Miyo daha fazla yemek getirmeye devam etti. Daha küçük porsiyonlar ama daha fazla çeşitlilik tercih etmişti. Sonra, küçük porsiyonlar getirdi.

Kaseler ve tabaklar geleneksel turşularla ve et suyunda kaynatılmış sebzelerle doluydu. Godou tattığı her yemeği övdü.

"Hâlâ ailenle yaşıyorsun. Seni yeterince iyi beslemiyorlar mı?" Kiyoka ona sordu.

"Yanlış anladınız Komutan. Elbette bir aşçımız var ama ev ve bar yemeklerinin sade lezzetleri benzersiz bir rahatlık sağlıyor."

"..."

Belki de öyleydiler. Düşünsenize, Kiyoka her gün Miyo ya da Yurie'nin kendisi için hazırladığı en az iki öğün yemek yiyordu, yani belki de halktan insanların yediği yemeklere alışmıştı. Gençliğinde ailesinin malikanesinde yaşarken güzel yemeklerden başka bir şey yememişti, öyle ki artık dayanamaz hale gelmişti. Basit ev yemekleri onun zevkine daha uygundu.

"yeniden doldurmama izin verin, Bay Godou." "Oh, teşekkür ederim."

Yemeklerini övmesi Miyo'yu biraz telaşlandırdı ve ona bir içki daha doldurdu. Bardağı dolduğunda, ona kibarca selam verdi.

"Bay Godou, Hana'nın ziyaretiyle ilgili yardımlarınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Ben sadece şoförü oynadım, hepsi bu."

"Ama siz Bay Kudou'nun yardımcısısınız, yani o öğleden sonrayı sadece onun işteki sorumluluklarını cömertçe üstlendiğiniz için konuşarak geçirebildik."

Miyo, alışılmadık bir zarafetle konuşan göz kamaştırıcı bir ev sahibesiydi. Bunun yakın zamanda öğrendiği bir şey mi yoksa uzun zamandır bastırıldığı doğuştan gelen bir özellik mi olduğu Kiyoka için önemli değildi. İçkisinden büyük bir yudum aldı, onunla gurur duyuyordu ve keyfi yerindeydi. Ama sonra...

"Bayan Miyo, daha önce hiç kimse benimle bu kadar sıcak konuşmamıştı! Siz bir meleksiniz! Lütfen zalim komutanımdan ayrılın ve benimle evlenin!"

"Affedersiniz...?"

"Hey!" Godou ne cüretle bu kadar küstah olabilir? Kiyoka'nın sesi öfkeyle karıştı, sabrı tükeniyordu. "Diline dikkat et, Godou..."

Zaman zaman aşırı alçakgönüllü olabilse de Miyo çekiciydi, ev işlerini kolaylıkla ve ustalıkla yapıyordu ve iyi bir karaktere sahipti. Belli ki onun iyi bir eş olacağını düşünen tek erkek Kiyoka değildi. Onun başka biriyle evleneceği düşüncesi göğsünde fırtınalar koparıyordu.

"Ben sadece şaka yapıyordum! Beni öldürecekmişsin gibi bakmayı kes!"

Bu gerçekten korkutucu!"

Godou'nun beti benzi attı ve aceleyle, kendisine her zaman kötü davranan patronuna takıldığını açıkladı. Kiyoka ilk başta ona soğuk bir bakış fırlatsa da, Godou Miyo'nun tereddütlü cevabını duyduktan sonra kendini toparladı.

"Bay Godou, her ne kadar teklifiniz için teşekkür etsem de... Korkarım Bay Kudou'yu tercih ederim... Lütfen beni affedin."

Godou, Miyo'nun belli ki bir şakayı bu kadar ciddiye aldığını görünce kendini garip hissetmiş olmalıydı.

"Ee... Tabii ki biliyorsun! Üzgünüm, kötü bir şakaydı!"

Yardımcısının rahatsızlığından zevk aldığı için Kiyoka'yı kim suçlayabilirdi ki? Sırf gülmek için böylesine dikkatsiz bir yorum yaptıktan sonra bunu hak etmişti. Belki şimdi sözlerinin ağırlığını öğrenecekti. Ama Kiyoka'yı en çok tatmin eden şey, Miyo'nun kendisini tercih ettiğini söylemesiydi. Miyo'nun kendisine sıcak bir yuva sunan herkesle evlenebileceğine dair içini kemiren bir kuşku besliyordu. Durum böyle olsa bile ondan vazgeçmezdi ama böyle olmadığını bilmek çok daha iyi hissettiriyordu. İlk başta evliliği sadece bir barınak elde etme aracı olarak görmüş olsa da, onun için seçtiği kimonoyu mutlu bir şekilde giydiğinden, ona alışmış gibi görünüyordu. Düşüncelerine dalmışken, sohbet onsuz devam etti.

"Gerçekten mi? Yüksek rütbeli subaylar bile...?"

"Kesinlikle. Onun adını duyunca ürperen generaller bile var. Komutan Kudou'nun onları böylesine dehşete düşürecek ne yaptığını hayal etmekten korkuyorum."

"..."

Anlaşıldığı üzere, Miyo ve Godou buzları kırmışlardı ve hararetli bir şekilde onun hakkında konuşuyorlardı.

"Kiyoka Kudou'nun gazabına uğramak istemezsiniz, hayır, o sinirlendiğinde tam bir şeytandır. Sadece ben ve doğrudan amiri Tümgeneral Ookaito gibi bir avuç insan ona fikirlerini açıkça ifade etmeye cesaret edebilir."

"Godou..."

"Birliğimizin eğitimi, tüm ordudaki en acımasız ilk beş eğitim arasında yer almasıyla ünlüdür. Ve evet, tahmin ettiniz, acımasız komutanımız sayesinde. En azından askerleri Grotesklerle savaşırken hiç korkmuyorlar - onun yarısı kadar bile korkunç değiller!"

"...Godou, bu kadar gevezelik yeter."

"Eek!"

Sohbetleri gece geç saatlere kadar devam etti.

Godou eve döndükten sonra Kiyoka banyo yaptı. Oturma odasına dönerken bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Ev garip bir şekilde sessizdi, sanki yalnızdı. Miyo yemekten sonra temizliğini bitirip uyumaya mı gitmişti?

Mutfağın ışığı kapalıydı ve mum da yanmıyordu . Miyo oturma odasında ya da yatak odasında olmalıydı. Hayır, odasında olamazdı - daha önce önünden geçmişti ve varlığını hissetmemişti. Kaşlarını çattı ve oturma odasına yöneldi. Salona yaklaştığında, birkaç bölük pörçük kelime yakaladı.

"...Hayır, hayır, lütfen... Anne..."

Miyo'nun sesiydi. Sesi sayıklıyor gibiydi. Telaşlanan Kiyoka kapıyı çekip açtı ve Miyo'nun uyuduğunu, başını odanın köşesindeki masaya yasladığını gördü. Muhtemelen uzun bir günün ardından yorgunluktan uyuyakalmıştı. Bu normalde olağandışı bir şey değildi ama... Kullanılan doğaüstü bir yeteneğin zayıf bir yankısını almayı başardı.

Bunu hayal etmiyorum.

Kiyoka insanların varlığını çok iyi sezebildiği için, o banyodayken, farkına varmadan eve başka kimse girmiş olamazdı. Ne o ne de Godou yemek sırasında özel güçlerini harekete geçirmişlerdi. Bu endişe vericiydi. Kiyoka'nın bile fark edemediği başka bir dünya yarattığı evine gizlice girip bir yetenek kullanmış olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Aklına başka bir açıklama geldi, ama Miyo'nun uyuyan formuna yaklaşıırken şimdilik bunu görmezden geldi.

"...Lütfen, yapma..."

Sesi çaresiz ve yalvarır gibiydi. Kiyoka sessizce onun yanına gitti. Miyo'nun yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı ve gözleri kapalı olmasına rağmen yüzü ısırapla buruşmuştu. Huzur içinde uyuyor olsaydı, Kiyoka onu uyandırmazdı ama belli ki acı çekiyordu. Elini omzuna koydu ve onu hafifçe sarstı.

"Miyo... , Miyo."

"...Kaya...dur... Artık yok..."

Onun hitabına rağmen, hâlâ kâbusun pençesindeydi. "Uyan!"

Endişelenerek sesini yükseltti ve sonunda uykulu gözlerini açmadan önce uykusunda mırıldanmayı bıraktı.

"...Nngh?"

"gel, Miyo. İyi misin?" "Ha?"

Mr....Kudou?"

Onun iyi görüldüğünü görünce uzun bir rahatlama nefesi verdi. Ancak son zamanlarda orada bilinmeyen bir gücün harekete geçtiğini bildiği için gardını indiremedi.

"Evet, benim. Uyuyakalmıştın ve seni uyandırmak zor oldu.

Kendini hissediyor

musun?" "Um..."

Yavaşça doğrulduğunda, henüz tam olarak uyanmamış ve olup bittiğini anlamamış gibi başını şaşkınlıkla yana eğdi. Kiyoka'kaşları endişeyle çatılırken, gözyaşları yüzünden hâlâ nemli olan tenini inceledi.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Bu... bir rüya mıydı?"

Her şeyi ağır ağır işliyordu ama kâbusu hatırlayınca gözleri korkuyla kocaman açıldı ve gözlerinden taze yaşlar süzüldü. Onu daha önce hiç böyle ağlarken görmemişti. Onu böyle perişan bir halde, iki elini yüzüne götürmüş, kontrolsüzce hıçkırırken görmek canını acıtmıştı. İçgüdüsel olarak kollarını ona doladı ve kucaklayarak yaklaştırdı.

"Bay Kudou, ben..."

"Her şey . Korkunç bir rüya görmüş olmalısın. Sadece ağla."

Anne ve *Kaya*'nın uykusunda söylediği kelime parçacıklarından bir araya getirebildiği kadarıyla, ailesinin ona kötü bir şey yaptığını rüyasında görüyordu.

"Sen benim nişanlımsın. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, bu birbirimize karşı açık olmamız gerektiği anlamına geliyor. Bana daha fazla güvenebilir, yardım için bana gelebilirsin. Duygularını saklamak zorunda değilsin; benden teselli isteyebilirsin. Evlilik de böyle bir şey değil mi zaten; desteklemek?"

Söylediklerinin ne kadarının ona ulaştığını merak ediyordu. Son zamanlarda yakınlaşmışlardı ama kalbindeki yaralar tahmin ettiğinden daha ciddiydi. Onun bakımı bile onları çabucak iyileştiremeyecekti.

Keşke bu yükten çoktan kurtulmuş olsaydı...

Artık kimse ona zarar veremeyecekti. Kiyoka'nın ailesinden ya da sosyal çevresinden biri ona yanlış yapmak isterse, onun yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti.

"İçini dökerek ağla. Gözyaşların kuruduğunda, seni tekrar gülümserken görmek isterim."

"..."

Kız hıçkırıklardan titreyerek göğsünün derinliklerine gömülürken, Kiyoka onun saçlarını okşamaya devam etti. Kiyoka, ağlamayı ve acı çekmeyi bırakması için gereken süre boyunca onu bu şekilde teselli etmeye hazırdı. Kucağındaki kadın narin, küçük ve kırılgan hissediyordu, sanki onu korumak için yanında olmasa kolayca kırılacakmış gibi.

Bir süre sonra, hıçkırıkları arasında kesik kesik konuşarak ona rüyasını anlattı. Kabusta üvey annesi ve üvey kız kardeşi Miyo'nun annesinden kalan hatıraları parçalara ayırmış ve yakmışlardı. Onlara durmaları ve eşyalarını kendisine geri vermeleri için yalvardığında gülmüşlerdi. Gerçek olaylara dayanıp dayanmadığını söylemese de, Kiyoka bunun gerçekten uzak olmadığını hissediyordu.

"Bu çok zor olmalı."

Kiyoka sadece rüyayı kastetmemişti. Bunu, henüz on yaşında bile olmayan Miyo'nun, tek ve biricik arkadaşı Hana'yı kaybettikten sonra tek başına hayatta kalmanın bir yolunu bulmak zorunda kaldığını hayal ederken söylemişti. Raporda okuduklarına dayanarak Miyo'nun hayatının nasıl olduğunu ancak hayal edebiliyordu. Ama kalbinin zamanla iyileşeceğine de inanmak istiyordu.

"Gerçekten sonsuza kadar sizinle kalabilir miyim, Bay Kudou?"

"Tabii ki. Hayatımızın geri kalanında birlikte olabiliriz." Kız başını kaldırıp adama baktı ve adam da ona şefkatle gülümsedi. "Bana kendimi tekrar ettiriyorsun. Seni hayatımda istediğimi zaten söyledim."

"...Bu kadar işe yaramaz olmama rağmen mi? Bu kadar yeteneksiz?"

"Seni o şekilde düşünmüyorum. Ama öyle olsaydın bile duygularım değişmezdi."

Miyo kızardı, utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırırken son gözyaşlarını da kırptırdı.

"I..."

"?"

"Seni hak ettiğimi düşünmüyorum... ama sonsuza kadar seninle kalmak ve sana bir şekilde yardım etmek istiyorum."

"Yapabilirsin."

"Seni mümkün olduğunca uzun süre destekleyebilmek için... daha iyisini yapmalıyım."

"Yapacağınız her şey için minnettar olurum."

Yıllarca yaşadığı acılardan sonra ilk kez gelecek hakkında bu kadar iyimser konuştuğunu fark etti.

Ailesi onu kendi özgür iradesini kullanma hakkından mahrum bırakıyordu. Kendine olan güvenini kısa sürede yeniden kazanamayacağı açık olsa da, Kiyoka onu kendine inanma ve ona güvenme yolunda küçük adımlar atmaya teşvik etmeye hazırdı.

Ama daha önce ortaya koyduğu o güç neydi? Zayıf izleri neredeyse kaybolmuştu. Kiyoka kaşlarını tekrar çattı ve olası açıklamaları düşündü. Miyo'nun kâbuslarına doğaüstü bir yeteneğin yol açmış olması mümkündü. Eğer bu doğruysa, suçlu hiç şüphesiz Usuba ailesinin bir üyesiydi.

Miyo ertesi sabah Kiyoka'nın yanında daha ürkekti. Kiyoka'nın banyodan dönmesini beklerken uyuyakaldığı ve basit bir kabusun onu Kiyoka'nın önünde hıçkıra hıçkıra ağlar hale getirdiği için suçluluk ve utanç duyuyordu. Doğru, duyguları konusunda açık olmasını istiyordu ama Miyo'ya göre bu davranış yetişkin bir kadın için kabul edilemezdi. Daha da kötüsü, onun evine taşındığından beri kabuslar gördüğünü ağzından kaçırmıştı ve bu onu endişelendiriyordu. Adamın yüz ifadesinin bulanıklaştığını ve korkutucu bir hal aldığını gördü. Gözlerindeki dehşet verici soğukluk, zalim ve duygusuz bir adam olarak ününe yakışıyordu. Ona kızgın görünmüyordu ama etrafındaki soğuk hava yine de kadının ürpermesine neden oldu.

Kahvaltı garip bir sessizlik içinde geçtikten ve Kiyoka işe gitmek için hazırlanmaya başladıktan sonra, Miyo ona küçük bir paket uzattı.

"Bunu senin için yaptım..."

Özür *olarak ama* o kısmı söylemedi. "...Bana yemek mi hazırladın?"

"Evet..."

Bunun özür dilediğini ve dün gece olay çıkardığı için telafi etmek istediğini açıkça ifade edeceğine tam olarak ikna olmamıştı ama Yurie'nin önerdiği buydu. Beslenme çantası mutfakta duruyordu, bu yüzden onu pişirmeye gönül verdiği yiyeceklerle doldurmuş ve dikkatlice bir beze sarmıştı.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek kabul etti, arabasına bindi ve uzaklaştı. Hayal görmüş olabilirdi ama adam neşelenmiş görünüyordu.

"Onun için daha fazlasını yapmalıyım."

Onun yüzünü güldürmek, nişanlısı olarak ona destek olmak istiyordu. Yapabileceği çok şey olmayabilirdi ama her küçük şey için elinden gelen çabayı gösterirse, belki de sonunda karısı olarak onun yanındaki yerini kazanabilirdi.

✿ BÖLÜM ✿

Meydan Okumayı Seçmek

Minoru Tatsuishi sonunda onu tamamen şans eseri gördü. Kiyoka Kudou'yu gözetlemek günlük rutininin bir parçası haline gelmişti. O gün kendini çalışma odasına kapattı ve Miyo'yu ailesi için ele geçirmesini sağlayacak bilgileri toplama umuduyla Kiyoka'yı ve şehri kağıttan tanıdığının gözünden gözlemledi.

Önce bir hata yaptığını düşündü, bu o olamazdı. Ne hatırladığı gibiydi, ne de Kaya'nın ona Miyo hakkında verdiği izlenime benziyordu. Kuşkusuz Miyo'ydu ama tavırları, ifadesi ve kıyafetleri alıştığından farklıydı. Böyle olmaması gerekiyordu. Sonunda Kiyoka'nın gerçekten de onu alıkoymaya niyetli olduğunu anladığında, Minoru öfkeyle bağırmak istedi. Sadece bunu düşünmek bile onu öfkeden kudurtuyor, hayal kırıklığı içinde saçlarını yormaya hazır hale getiriyordu. Mantıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydi; Kiyoka'nın kendisini aştığını biliyordu ama öfkesi bu basit gerçeği aklının bir köşesine itti.

Hemen Kaya'yı çağırdı. Onun itaatkâr aracı olacaktı. Kimsenin onun yöntemleri hakkında ne düşüneceği umurunda değildi; Miyo onun hazinesiydi, Kiyoka'nın değil. Minoru'nun kendi ailesinin statüsünü geri kazanmak için Usubas'ın soyundaki Hediye'ye ihtiyacı vardı.

"Sorun nedir? Neden beni görmek istedin?"

Sorgulayan gözlerle ona bakan Kaya, hemen karşısındaki deri koltuğa oturdu. Adam ona gülümsedi.

"...Az önce inanılmaz bir şey gördüm." "Ha?"

"Senin de ilgini çekebileceğini düşündüm, Kaya. Kız kardeşinin son zamanlarda neler yaptığını bilmek istemez misin?"

Annesinin emri onun ruhunda yer etmişti.

"Kaya, asla olmamalısın."

Annesi bunu ona öğretmişti. Geniş Saimori malikanesinde kız kardeşiyle her karşılaştıklarında, annesi Miyo'yu işaret eder ve Kaya'yı onun gibi olmaktan kaçınmaya çağırırdı. Miyo bir Saimori değildi, işe yaramazdı.

Kaya'nın annesi kızının üvey kızından her yönden üstün olmasını talep ediyordu. Kaya mükemmel bir öğrenci olmak zorundaydı, çünkü en önemsiz hatayı bile yapsa annesi onu azarlardı. Kanoko, Kaya'nın hatasıyla ilgili tüm kötü niyetli dedikoduları sıralıyor ve Kaya'nın bu yüzden sonunun Miyo gibi olacağına ısrar ediyordu. Böylece, her zaman üvey kız kardeşinden daha iyi olması gerektiği düşüncesi zihninde kök saldı. Miyo'nun sahip olduğu her şeye Kaya'nın da ihtiyacı olacaktı. Hatta Kaya'nın ablasından daha fazlasına sahip olması gerekiyordu. Müstakbel kayınpederi onu çalışma odasına çağırıp Miyo hakkında öğrendiklerini anlattığında ona inanmadı.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar...! Üvey kız kardeşi, şık bir kıyafetle şehirde .

kimono, bir hizmetçi eşliğinde? Bu uydurulmuş olmalı.

Evine geri döndü, kendini odasına kapattı ve babasının ona öğrettiği gibi Ruh-Görüsünü etkinleştirdi. Sonra beceriksizce kâğıttan bir tanıdık yaptı. Ruh Görüşü olan herkes bu doğaüstü tekniği öğrenebilirdi. Ancak bir kadın olarak kendisinden Groteskilerle savaşması beklenmiyordu, bu yüzden doğaüstü zanaatlarda ustalaşmayı hiç önemsememişti. Buna rağmen, kâğıttan bir tanıdık yapabiliyor ve onun gözlerinden görmek için Paylaşım Görüşü'nü kullanabiliyordu. Sürgülü kapıyı açan Kaya, küçük kâğıt parçalarından yaptığı tanıdığını serbest bıraktı.

Bir tür hata olmalı. Kalan bir tanesini sıktı.

Elindeki hurda.

Birkaç hafta önce şehre geldiğinde kız kardeşini eski püskü bir kimono giymiş halde bulunca rahatlamıştı. Ama ya Kiyoka

gerçekten evlilik teklifini yerine getirecek miydi?

O gün evinde gördüğü çekici adam Kiyoka Kudou'dan başkası değildi. Hiçbir işe yaramayan kız kardeşi sonunda yakışıklı bir kocaya ve en güzel kimonoları giyerken bir hizmetçi ordusu tutmaya yetecek kadar zenginliğe mi sahip olacaktı? *Hayır. Hayır, böyle bir şey olamaz.*

Kaya, Saimori'lerin evinin hanımlığını üstlenmenin o kadar da cazip bir olmadığını sezmişti. Sınıf arkadaşlarından ve sosyal çevresinden de öğrenmişti. Hediye'ye sahip kayda değer ailelerden çok az isim gündeme geliyordu ama Kudou her zaman bu aileler arasındaydı. Öte yandan, ne Saimoriler ne de Tatsuishiler anılmaya değerdi. İnsanlar onların hem yetenekten hem de gelecek vaat etmekten yoksun olduklarını düşünüyordu. Geçmişteki başarılarından gelen zenginlikleri ve statüleri, akranlarının onları asil olarak kabul etmesine neden olsa da, kesinlikle fazla saygı görmüyorlardı. Her iki aile de zaten çöküş yolunda olduğundan, Kaya bir Tatsuishi'nin karısı ve Saimorilerin halefi olarak kaygısız bir zenginlik hayatına güvenemezdi. Kız kardeşinin zengin Kudou ailesiyle evlenebileceği düşüncesi bile saçmaydı.

Aslında Kaya ne Kouji'yi ne de Saimori adını ve mirasını umursuyordu. Ama Kiyoka Kudou'nun, kendisi olması gerekirken Miyo'yu uygun bir eş olarak görmesini önemsiyordu.

Bu çok saçma. Miyo benim olması gereken bir şeyi çalamaz.
Oh!

Tanıdığı, kalabalık bir şehir caddesinde kalabalığın arasından dolambaçlı bir şekilde ilerliyordu. Kaya kız kardeşine benzeyen birini gördü ve neredeyse felç geçiriyordu.

"Olamaz, bu Miyo olamaz..."

Gök mavisi zarif bir kimono giymiş, Kaya'nın daha önce Miyo'yu birlikte gördüğü hizmetçiyle sohbet ederken elinde büyüleyici beyaz şemsiyesiyle tam bir soylu kadındı.

Miyo farklı bir insan gibi görünüyordu. Ufak tefek ve kırılğan olmasına rağmen, artık sağlıksız derecede zayıf görünmüyordu. Saçları, eskiden

donuk ve kıvrıcıkken, şimdi güneş ışığında güzelce parlıyordu. Tanıdığı halsiz, çirkin kız kardeşi bu değildi.

"Nasıl oldu da bu geldi...?"

Şok geçiren ve kafası karışan Kaya, tanıdığına genç ve güzel bayan ile hizmetçisini takip etmesini emretti. Ancak Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin üssüne yaklaştıklarını gördüğünde, güvenli bir mesafede beklemesini sağlayacak kadar akli başındaydı. Kız kardeşine benzeyen kadın muhafızla birkaç kelime sonra kapının yanında beklemeye başladı. Ve onu karşılamaya gelen, birkaç hafta önce Kaya'nın babasını ziyaret eden aynı çarpıcı adamdan başkası . Şaşkınlığı artarken, adamın yüz ifadesi hiç de hatırladığı gibi değildi. Onu ilk gördüğünde soğuk ve kalpsiz görünmüştü, gözlerinde cinayet vardı. Ama şimdi tanıdık aracılığıyla izlediği adam kadına şefkatle gülümsüyordu. Kadın da hafifçe kızarmış yanaklarıyla ona gülümsüyordu. Hiç şüphe yoktu; onlar hoş bir sohbetin tadını çıkaran sevgi dolu bir çiftti.

"Neden...?! Nasıl?!"

Kaya o kadar şaşırmıştı , eski püskü tanıdığının kontrolünü kaybetti ve ona gönderdiği görüntüler zihninden kayboldu.

Bu hiç mantıklı değildi. Bu imkansızdı. Kız kardeşi bu kadar güzel mi görünüyordu? Boş bir kutunun üzerindeki hayali bir ambalajdı. Güzelce giyinmiş ama yine de bir hiçti. Kaya kendini bunun hiçbir şeyi değiştirmedigine ikna çalıştı. Miyo bir hizmetçi hayatı yaşamıştı. Hiçbir başarısı yoktu ve Yetenek'ten yoksundu. Kiyoka Kudou gibi mükemmel bir adamın onunla evlenmeyi seçeceğini düşünmek bile mantıksızdı.

Kaya daha çekiciydi. Her şeyde mükemmeldi. Bir Saimori olarak kalmaktan daha iyisini hak ediyordu.

"Kaya, asla böyle olmamalısın." Ve olmayacaktı da. Miyo'nun onu geçmesine izin vermeyecekti.

Kudou ailesiyle evlenmeliyim!

Odasından koşarak çıktı ve doğruca babasının çalışma odasına gitti. Ailesi her zaman üzerine titrerdi. Eğer nişanlısını değiştirirlerse

O sordu, o düşündü. Ama büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Hayır. Bu aptallıkla vakit kaybetme. Öğreniyor olmalısın Kouji Tatsuishi'ye nasıl iyi bir eş olunur."

"Neden?!"

Babası öfkeyle kaşlarını çattı. Kaya onu neden dinlemediğini anlamadı ve daha da sinirlendi.

"Bu çok anlamsız. Miyo'yu unut artık."

"Bu Miyo ile ilgili değil, benimle ilgili! Kudou ailesiyle evlenmek için daha uygunum!"

"Kaya, yapacak daha iyi bir işin yok mu? Neden Kouji ile biraz vakit geçirmiyorsun?"

"Ama baba!"

Ona ne kadar yalvarırsa yalvarsın, onu dinlemiyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ona sertçe başladığında bile, sonunda yumuşar ve istediğini verirdi. Bu sefer neden vermemişti?

"Kaya?"

Babasının çalışma odasının önündeki koridorda Kouji'ye rastladı. Ziyarete gelmiş olmalıydı.

"Kouji..."

Kaya tereddüt etti. Kouji Miyo'nun arkadaşıydı. Eğer ona kız kardeşinin yeni keşfettiği mutluluğu engellemek için bir şey yapmak istediğini söyleseydi, kesinlikle buna karşı çıkardı. Ama bir kez daha düşününce... Onun Miyo'yu sevdiğini biliyordu. Gelinleri değiştirmek onun da çıkarına olurdu.

"Kouji, düşünüyordum da..." diye başladı Kaya, Miyo'yla evlenmeyi tercih edip etmeyeceğini sormadan önce.

"Ne?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Benim yerime onunla evlensen daha mutlu olmaz

mıydın?" "Bunu bana neden sorduğunu anlamıyorum."

"Kiyoka Kudou'ya daha iyi bir gelin olacağım açık, bu yüzden kız kardeşimle yer değiştirmeyi düşünüyorum. En iyisi bu olur. Bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Saçmalama," diye tersledi. Kaya onun gözlerinde bir anlık bir yılgınlık yakaladı ve bu onu sinirlendirdi.

"Neden sadece ? Miyo'yu benden daha çok seviyorsun."

"Kimden hoşlandığım önemli değil. Baban sana izin verdi mi?"

"..."

"Onun onayı olmadan hiçbir şey yapamazsın."

"...Oh, anlıyorum. Yani bana karşı da acımasız ."

Ne babasından ne de nişanlısından sempati gören Kaya, acı bir hayal kırıklığı yaşadı. *Ama bekle, Kouji'nin babası kesinlikle benim tarafımda olacak!*

Sadece onu her zaman dinlemekle kalmamış, aynı zamanda ona Miyo'dan da bahsetmişti. Yardım edecekti. Bu Kaya'ya güven veriyordu - her zaman insanlar olacaktı. Miyo'ya karşı üstünlüğünden ve herhangi bir erkeğin onu üvey kardeşine tercih edeceğinden emindi.

Bir süre önce.

"Bayan Miyo, hazır mısınız?" "Evet, geliyorum!"

Miyo evden çıkıp güneş ışığına doğru adım attı. Daha sabah olmuştu ama güneş çoktan bastırmaya başlamıştı. Kiyoka bir gece önce eve gelmemişti, o kadar çok işi vardı ki ofisinde kalmıştı. Yorgun olduğunu düşünen Miyo, onun için güzel bir şey yapmak istiyordu, bu yüzden ona ev yapımı bir yemek götürmeye karar verdi. Hem Yurie'den hem de Godou'dan, Kiyoka'nın işle boğuşurken yemek yemediğini duymuştu. Şimdi yola çıkarlarsa, öğle yemeği için ofisine zamanında varabilirlerdi.

"Genç Efendi çok memnun olacak." "Umarım öyle olur..."

Bezle sarılmış öğle yemeği kutusunu eline alan Miyo, şık olduğundan emin olmak için kıyafetine son bir kez baktı.

Pembe kimonoyu daha birkaç gün önce almıştı ki, Suzushima'dan yılın bu zamanı için mükemmel olan ince, astarsız kimonolar, uyumlu atletler, kuşaklar ve aksesuarlar içeren yeni paketler gelmeye başladı. Miyo, küçük evlerinde üst üste yığılmış bu kadar çok koliyi görünce şaşkına dönmüştü. Tüm bunların Kiyoka'ya ne kadara mal olduğunu düşünmek bile onu korkutuyordu ama giysileri öylece saklamak israf olurdu, bu yüzden onları az giymeye başladı. O gün dışarı çıkacağı için, sarı bir kuşakla eşleştirdiği, muhteşem bir salkım söğüt desenine sahip gök mavisi bir kimono giymişti.

"Bunu da yanınıza alın, Bayan Miyo."

"Tanrım, çok şirin..."

"Yılın bu zamanı güneş çok güçlüdür. Genç Usta bunu size vermemi söyledi."

Yurie ona sevimli beyaz dantel bir şemsiye uzattı. İyi işlenmiş ve muhtemelen çok pahalı olan bu şemsiye hem Batı hem de Japon tarzı kıyafetleri tamamlayabilirdi. Miyo bununla dolaşarak kendini soylu bir hanımefendi gibi hissedecekti... ama bunu kabul etme konusunda bazı çekinceleri vardı.

"...Umarım Bay Kudou benim için çok fazla para harcamıyordur..."

Onunki kadar varlıklı bir aileden gelen yüksek rütbeli bir subayın muhtemelen fiyatlara bakmasına bile gerek yoktu, ancak ona aldığı hediyeler için o kadar cömertçe harcama yapıyor gibi görünüyordu ki endişelenmeden edemedi. Ona yeni kimonolar almanın yanı sıra, ki bu zaten çok fazlaydı, zaten aldığı yemek ve konaklamanın üzerine her türlü günlük eşyayı sağlamak için bahaneler bulmaya devam etti. Bu, varlıklı ailelerden gelen çoğu kızın hak ettiğini düşündüğü bir şey olsa da, Miyo bu cömertlik seviyesine yakın bir şey hiç yaşamamıştı, bu yüzden ona çok fazla geldi. Aslında, Kiyoka kişisel servetini onun için çarçur ettiği için kendini suçlu hissediyordu.

"Şey, Genç Efendi'nin kişisel mali durumunun ayrıntılarını bilmiyorum elbette, ama size şunu söyleyebilirim ki

Mütevazı ve tutumlu bir yaşam sürdüğü için son harcamalarının kesinlikle bir önemi yok. Gidelim mi?"

"Evet, gidelim."

Yurie onu hafifçe itti ve yürümeye başladılar. Şehir sınırlarına girdiklerinde Miyo, kendine rağmen, Kaya'yla yaşadığı tatsız karşılaşmayı düşündü. Umutsuzca üvey kız kardeşiyle tekrar karşılaşmamayı umuyordu. Hayatı huzurlu bir hale gelmişti ama geçmişine dair anıları öyle kolay kolay halının altına süpürülemezdi. Eğer kız kardeşi tekrar karşısına çıkarsa, tıpkı geçen seferki gibi dehşet içinde donup kalacaktı.

En azından artık güvenilebileceği, yardım isteyebileceği insanlar vardı. Bunu bilmek her zaman var olan endişesini azaltıyordu.

"Merhaba."

Miyo, Kiyoka'nın üssünün önündeki nöbetçiyle selamlaştı ve ondan kendisini tanıttırmasını ve ne iş yaptığını söylemesini istedi. Miyo, Kiyoka'nın nişanlısı olduğunu ve hizmetçileri Yurie ile birlikte Kiyoka'ya yiyecek götürmek için geldiklerini açıkladı.

"Komutan Kudou'nun nişanlısı...? Ben kontrol ederken lütfen burada bekleyin."

Muhafız sanki ona pek inanmamış gibi şaşırılmış görünüyordu. O ve Yurie sabırla emredileni bekledi ve çok geçmeden Kiyoka hafifçe telaşlanmış bir halde binalardan birinden çıktı. Genelde o kadar sakin ve soğukkanlıydı ki onu böyle görmek garipti.

"Miyo, Yurie, siz ikiniz kadar uzakta ne yapıyorsunuz?"

"Çok yoğun çalışıyorsunuz Bay Kudou," dedi Miyo. "İşteyken sizi rahatsız etmek istemedim ama dışarıda yemek yiyecek vaktiniz olmadığından size yiyecek bir şeyler getirmem gerektiğini düşündüm."

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve paketlenmiş paketi ona uzattı. "O-oh, anlıyorum. Bu... bu çok düşünceli bir davranış."

Teşekkürlerini mırıldandı ve kaşlarını çatarak paketi kabul etti. Onu çok iyi tanımayan biri yanlışlıkla Kiyoka'nın üzgün olduğunu düşünebilirdi, ama Miyo onun sadece

Utangaçtı. Kiyoka'nın tavırları ve ifadeleri çoğu zaman yanlış anlaşılmalara davetiye çıkarıyordu.

"Uzun bir yol yürüdünüz. İçeri gelip biraz dinlenmek ister misin?"

"Ben iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun

Yurie?" "Oh, hayır, iyiyim."

Yurie gülümsedi ve hâlâ bol miktarda enerjisi kaldığını göstermek istercesine göğsünü sıvazladı. Hayatı boyunca hizmetçi olarak çalıştığı için güçlü bir bünyesi vardı.

"Sizi işinizden alıkoymak istemeyiz, o yüzden şimdi geri dönüyoruz."

Bir an için onun hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü düşündü ama durum böyle olamazdı. Çok meşguldü ve ona ayıracak zamanı olmazdı. Ayrılmak üzereydiler ki Kiyoka ciddileşti ve sordu:

"Miyo, sana verdiğim tılsım sende mi?" "Ha?

Ah evet... Burada."

Kadın bileğinden sarkan küçük ipli çantayı gösterdiğinde başıyla onayladı. Sonra ofis binalarından birinden biri adını seslendi ve o da bağırarak cevap verdi. Yüz ifadesi bir anda önemli sorumlulukları olan bir komutanınki gibi sertleşti.

"Bir dakika içinde orada olacağım!" Kiyoka, Miyo'yla tekrar konuşmadan önce bağırdı. "getirdiğine sevindim. Keşke yolun bir kısmında sana eşlik edebilseydim ama görev çağırıyor."

"Lütfen endişelenmeyin. Yeterince zamanınızı aldık. İşinizde iyi şanslar."

"Teşekkür . Dönüş yolunda kendinize iyi bakın." "İyi olacağız."

Ona gülümsedi ve içeri girmeden önce başını okşadı. "Heh-heh, Genç Efendi çok utangaç davranıyordu, değil mi?"

"Sanırım öyle..."

Geri dönerlerken Miyo'nun aklına çantasını kontrol etmek geldi. Şaşkınlıkla içine baktı.

"Bir sorun mu var?" Yurie sordu. "Şey..."

İçinde bazı şeyleri hareket ettirdi ama aradığı şey orada değildi. Düşmüş olabilir mi? Hayır, bir daha düşündü.

"Bay Kudou'ya tılsımın bende olduğunu söylemiştim ama görünüşe göre evde bırakmışım." "Tanrım!"

Miyo kimonosuyla uyumlu olması için farklı bir çanta seçmiş ve tılsımı eski çantasından çıkarmayı unutmuştu. Bu kadar dikkatsiz olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti, bu da istemeden Kiyoka'ya yalan söylemesine neden olmuştu. Bunun tek nedeni dışarı çıkmaya alışık olmamasıydı ama bu elbette bir mazeret olamazdı.

Gerçekten umutsuzum.

Tılsımın yanında olmadığını bilmek onu daha da endişelendirmekle kalmadı, bir şekilde Kiyoka'nın koruması altında olduğunu daha az hissetmesine neden oldu. Ayrıca ona verdiği sözü tutmadığı için de suçluluk duygusuyla doluydu.

Yurie, "O hemen eve dönmeliyiz," diye önerdi. "Evet, elbette."

Miyo başını salladı ve adımlarını hızlandırdı. Tılsımın herhangi bir gücü olup olmadığını bilmiyordu ama Kiyoka her dışarı çıktığında onu yanında taşıması için ısrar ettiğine göre, önemli olmalıydı. Tılsım zihnini o kadar çok meşgul ediyordu ki yürüyüşünün tadını çıkaramıyordu.

Yurie ve Miyo neredeyse şehirden çıkana kadar fazla konuşmadan yollarına devam ettiler. Şimdi geriye kalan tek şey sakin bir kırsal yoldan eve dönmekti. Ancak rahatladıkları anda bir motor sesi duydular ve hemen yanlarında bir araba aniden durdu. Miyo'nun aklına ilk gelen Kiyoka oldu ama yanılıyordu.

"Bayan Miyo!" Yurie çığlık attı.

Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesi Miyo'yu o kadar şaşırttı ki bir an için dondu kaldı.

"Huh? Yurie- Aah!"

Daha arkasını dönmeye fırsat bulamadan, biri kolunu canını acıtacak kadar sert bir şekilde tutmuş ve onu çekip götürmüştü. Saldırganın tutuşu karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

"Sen ne-?"

Bunu kim yapmış olabilir? Miyo saldırgana bir an bile bakamadan, hızla ağzını tıkadılar ve başına bir çuval geçirdiler. Göremedi, konuşamadı, karşı koyamadı.

Bay Kudou...! Çok korkuyorum...!

onu yukarı kaldırdılar ve şiddetle onu arabanın içine attılar.

Panikleyerek ve nefes almakta zorlanarak baygınlık geçirdi.

Kiyoka'nın dolmakalemi, evrak yığınının saldıırken hızla hareket etti. Tam mührüne uzanmak üzereydi ki, astı ofisinin kapısının arkasından seslendi.

"Komutan..."

Askerin sesinde bir tedirginlik sezdi. Kiyoka o gün herhangi bir toplantı planlamamıştı. Belki de acil bir durum vardı? Kaşlarını çatarak hızla ofisinden çıktı ve üssün girişindeki bekleme odasına girdi. İçeri girer girmez tanıdık bir yüz gördü.

"...Yurie?"

Kısa bir süre önce Miyo'yla birlikte ayrılmıştı. Yaşlı kadın ayağa fırlayıp ona doğru koşarken neredeyse düşüyordu.

"Genç Efendi, ben Bayan Miyo...!" "Ne oldu?"

"O... O.." "Yurie, kendini topla."

"Acele etmeliyiz! Bir an önce gitmeliyiz!"

Normalde sakin olan Yurie o kadar telaşlıydı ki ne söylediği anlaşılmıyordu. "Sakin ol, Yurie. Acele etmeyin ve neler olduğunu açıklayın." "Bayan Miyo, o..."

"O ne?"

"O kaçırıldı...!"

Kiyoka inledi. *Hayır-olamaz...!* Kaçırılma ihtimalini göz önünde bulundurmuştu ama bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu düşünmüştü. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Çılgına dönmüş Yurie'yi oturtuktan sonra onu sorgulamaya başladı.

"O kaçırılmadan önce biriyle karşılaştınız mı? Saimori ailesinden ya da Tatsuishi'den biriyle?"

"Hayır, kimseyi görmedik. Doğruca eve gidiyorduk." "Ama Miyo'nun üzerinde tılsım vardı."

"...Şey, görüyorsunuz..."

Yurie, yanından ayrıldıktan sonra Miyo'nun muskayı unuttuğunu fark ettiğini açıkladı. Yurie'nin hem elleri hem de sesi titriyordu. Evden ayrılmadan önce Miyo'nun her şeyi yanında bulundurup bulundurmadığını kontrol etmediği için kendini suçladı.

Kiyoka, göğsündeki öfkeli duygular onu patlatmadan önce kendini sakinleştirmek için yavaşça nefes verdi. Miyo'ya verdiği tılsım, onu tanıdıklardan gizliyordu. Onu kötü niyetli insanlardan saklayamasa veya fiziksel saldırılardan koruyamasa da, bu şekilde yerini tespit etmeye çalışan Hediye kullanıcılarına karşı etkiliydi.

"...Tsk!"

Kiyoka'nın güçsüzlüğü onu öfkeliyordu. Aceleyle cebinden birkaç kâğıt parçası çıkararak, gücünü onlara yönlendirdi ve Miyo'yu şehirde aramaları için onları gönderdi. Ancak başkent çok geniş olduğundan, bu yöntem hem zaman alıcı hem de güvenilmezdi.

Failin kimliğini bildiğinden neredeyse emindi ama kanıt olmadan harekete geçemezdi. Ailesi onu bulmayı başarırca her şey yoluna girecekti ama bu ihtimalin zayıf olduğunu biliyordu. Kiyoka şüphelinin evine girip onları alt edebilecek kadar güçlü olsa da, suçlamalarını destekleyemezse bu geri tepebilirdi. Kesin kanıtlara ihtiyacı vardı. Çıldırtıcıydı. Her ne kadar Miyo'yu hemen kurtarmak istese de, eli kolu bağlıydı.

"Komutan, başka bir ziyaretçiniz var."

Kiyoka'nın astlarından birinin rahat sesi ağır sessizliği bozdu.

"Kim o?"

Kiyoka cevap verirken duygularını dizginledi. Ama Godou cevap vermedi, onun yerine konuğun odaya girmesine izin verdi. Bu, Kiyoka'nın beklediği son kişi ydi. Adam büyük bir isteksizlikle konuştu, kendini kontrol etmek için mücadele ediyormuş gibi yumruklarını sıktı.

"Sizden yardım istemem çok saçma... Ama Miyo'yu tek başıma kurtaramam."

Kaya'nın nişanlısı Kouji Tatsuishı gözyaşlarının eşiğinde duruyordu.

Kouji, Miyo'yu korumaya yemin etmişti. Bu yüzden Kaya'yla evlenmeyi ve Saimori soyadını miras almayı kabul etmişti. Yine de, Kiyoka'nın arabasında oturmuş, son sürat giderken dudaklarını kanayana kadar ısıırıyordu. Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin üssünde Kiyoka'ya anlattığı bu olayın üzücü koşulları hafızasında canlanmaya devam ediyordu.

Kaya garip davranıyordu. Durup dururken Miyo ile kocalarını değiştirmek istediğini açıkladı. Miyo bunun imkansız olduğunu söyleyince, onun yerine babasıyla konuşmaya gitti. Bu onu şüphelendirdi ve onu takip etti. Sonrasında duydukları akıl sağlığından şüphe etmesine neden oldu.

"Ya Miyo bunu kabul ederse?" dedi Kaya.

"Evet," diye yanıtladı Minoru, "bu durumda Kudou'nun onun isteklerini yerine getirmesi ve nişanı iptal etmesi gerekir. Miyo'yu kolaylıkla kırabilir ve ona istediğinizi söyletebilirsiniz."

"Ve eminim annem de yardım edecektir! Miyo'yu bize getirebilir misin?"

"Kolayca."

Plandan memnun olan Kaya sevinęle ellerini çııptı.

"İnanamıyorum! Senin içine ne girdi böyle?!"

Kouji hışımla odaya girdi ve ikili ona soğuk bakışlarla baktı.

"Neden şikâyet ediyorsun?" dedi Kaya. "Sana daha önce de söyledim, Miyo'nun nişanını bozup onun yerine geçeceğim. Babamın izni olmadan bu işin olmayacağını söyledin, ben de senden tavsiye almaya geldim."

"Ciddi olamazsın."

Yaşadığı şokun etkisiyle soru sorarcasına babasına baktı.

"Miyo'yu geri almak için yapılması gereken bu."

"Ama baba, bunca yıl bana başka ailelerin işlerine karışmamamı söyledin!"

Geçmişte, Kouji'nin babası Miyo'ya yardım etmeye çalıştığı her seferinde onu durdurmuş ve bu işe karışmamasını tembihlemişti. Ama şimdi yaptığı şey kendi tavsiyesiyle çelişiyordu. Minoru Tatsuishi bu suçlama karşısında iç çekti.

"Bunun nedeni Saimorilerin Miyo'nun değerini anlamasının bizim çıkarımıza olmamasıydı. Aksi takdirde onu bu kadar kolay vermezlerdi."

"Ne...?"

Kouji anlamadı.

"Onun gerçek değerini bilselerdi ona bağlanırlardı. Eğer ailesi onu dışlasaydı, onu kendi ailemizle evlendirme şansımız daha yüksek olurdu."

"..."

Babası sırf ileride oğluna gelin olarak alabilmek için Miyo'nun ailesinden kötü muameleyi görmezden mi gelmişti? Babasının Miyo'ya karşı niyetinin ne kadar acımasız ve hesapçı olduğunu şimdi anlayan Kouji'nin öfkesi kaynama noktasına ulaştı. Başına kan hücum etti ve kırmızı gördü.

Kouji babasından nefret ediyordu. Minoru'nun Miyo'nun çektiği acının boyutunu, ne kadar ıstırap çektiğini, nasıl gülümseyemez hale getirildiğini fark etmemiş olması mümkün değildi. Geride durup bunun olmasına izin vermek insanlık dışı bir davranıştı. Kouji'nin bu kadar kötü birinin emirlerini bu kadar uzun süre yerine getirmiş olması onu çileden çıkarmıştı. Öfke kabardı

ve odanın camları tiz bir sesle çatladı. Duyguları kontrolden çıkmış, güçleri artık onu ele geçiren evcilleşmemiş öfkenin kaprislerine eğmişti.

"...Bunu yanına bırakmayacağım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Kouji."

"Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Odadaki mobilyalar -sandalyeler, masalar, kitaplıklar- hepsi sallanmaya başladı.

"Kaya, sen eve git." "Ama efendim..."

"Bununla ilgilenmeyi bitirir bitirmez seni görmeye geleceğim."

"Anlaşıldı. Kız kardeşimin fikrini değiştirebileceğimden emin olabilirsiniz." Kaya Kouji'ye baktı ama ilgisini kaybetmiş gibi itaatkâr bir tavırla odadan çıktı. Kapıyı kapattığı anda, odadaki her şey yerçekimine meydan okuyarak havaya fırladı.

"Miyo'yu istediğin gibi kullanmana izin vermeyeceğim...!"

O bağırdıkça, odadaki yüzen nesneler korkunç bir ivmeyle Minoru'ya doğru uçtu. Telekinezi, yani nesneleri irade gücüyle hareket ettirme yeteneği, temel Yeteneklerden biriydi. Kouji bir sandalyeyi havaya kaldırmanın yapabileceğinin en iyisi olduğunu düşünmüştü ama hayal ettiğinden çok daha fazla güce sahip olduğunu fark etti. Belki de bir insan bedenini paramparça edip parçalarını uçurmaya yetecek kadar. Yine de babası kımıldamayı reddetti, yılmadı.

"Bu kadar güç toplayabildiğinizi görmek ne kadar şaşırtıcı. Şu anda sizin de gösterdiğiniz gibi, kişinin kudretinin boyutu ruh haline bağlı olarak değişebilir."

Minoru elini kaldırdı ve Kouji'nin ona fırlattığı tüm nesneler yavaşça yere düşmeden önce hareket etmeyi bıraktı.

"Neden...? Çekil! Benim istediğim gibi hareket !"

"Aptal olma. Güçlerini geliştirmek için hiç eğitim almadın.

Benim dengim değılsin."

Üzerinden geçen bir kasırga gibi, Kouji'nin yeteneği çoktan kaybolmuş ve tespit edilemez hale gelmişti. Yine de öfkesi yatışmamıştı,

Sadece bir dakika önce içine girdiği enerjiyi tekrarlayamadı.

"Kahretsin... Neden çalışmıyor?!"

Neden bu kadar güçsüzdü? Kouji kendinden emin bir şekilde Miyo'yu koruyacağına söz vermişti ama iş başa düştüğünde harekete geçecek gücü yoktu. Kendini büyük konuşan ama aslında hiçbir şey yapamayan kibirli bir çocuk gibi hissediyordu. Hayal kırıklığı için bir çıkış noktası olmadığından, aklını kaybediyormuş hissediyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Babası onu zapt etti, bağladı ve kaçamasın diye doğaüstü bir teknikle bağlayarak odaya hapsetti.

Kouji, babasının Miyo'yu çoktan yakalayıp yakalamadığını, Saimorilerin evine götürüp götürmediğini merak ediyordu. Miyo tehlikedeydi ama kendi babasına bile karşı koyamamış ve onun şeytani planını engelleyememişti. Ve bu kadar uzun süre kararsız kaldığı için sadece kendini suçluyordu. Davranışları nezaketten kaynaklanmıyordu. Tam tersine kararsızdı, korkaktı, omurgasızdı. Daha önce harekete geçmeyi reddederek durumun bu kadar kötüleşmesine izin vermişti.

"Ben tam bir aptalım..."

Miyo'yu gerçekten korumak isteseydi, bunu daha önce yapmak için çaba sarf ederdi. Artık çok geçti. Doğaüstü yeteneklerini asla geliştirememiştir, bu yüzden Saimorilerle savaşmaya kalkarsa, sadece küçük düşerdi...

Kapının açılma sesi kendini suçlamasını yarıda kesti. "Yani öylece pes mi edeceksin?"

Şimdi de ağabeyi onunla alay ediyordu. Yaşlı Tatsuishi'nin alaycı özgüveni ve gösterişli şehirli bakışları Kouji'nin sinirini bozuyordu.

"Tabii ki hayır. Miyo'yu kurtaracağım!"

Ağabeyi, babalarının Kouji'nin etrafında oluşturduğu bağı beklenmedik bir kolaylıkla çözmeden önce, iyi bir şaka duymuş gibi bu coşkulu cevaba güldü.

"Neden bana yardım ediyorsun...?"

"Bu konuda endişelenmek yerine onun peşinden gitmen gerekmiyor mu?"

Kouji kısaca başını salladı ve kardeşinin sinir bozucu kahkahaları eşliğinde odadan dışarı fırladı.

"Yakında oraya varacağız. Bu kadar sabırsız davranmanın hiçbir faydası olmaz Bay Tatsuishii," diye sakin bir şekilde yanındaki yolcu koltuğunda oturan Kouji'yi uyardı Kiyoka.

"Şu anda nişanlının başına korkunç bir şey gelebilecek olmasına rağmen hiç etkilenmiş görünmüyorsun," diye cevap verdi Kouji asık suratla.

Kiyoka neredeyse korkutucu derecede sakindi. Yüz ifadesi, kaçırılan nişanlısı hakkında en ufak bir endişe duymuyormuş gibi, neredeyse heykel gibiydi.

O kadar mükemmeldi ki. Kouji bu adamda eksik olan tek bir şey bile söyleyemiyordu. Kouji'nin bir armağan kullanıcısı ya da bir erkek olarak onun eline su dökemeyeceği çok açıktı ve Kouji'nin hiçbir çabası bunu değiştiremeyecekti.

Ama Miyo onunla emin ellerde olacak mıydı? Onun hakkında ne biliyordu? Acılarının, yalnızlığının, kalbindeki yaraların farkında mıydı? Belki de Kiyoka onu kurtarmak için sadece gösteriş yapıyordu, ama gerçekten umurunda mıydı? *Ya onu terk ederse?* İş o noktaya gelirse, Kouji önce Miyo'yu sonra da kendini öldürmek zorunda kalacaktı. Bir bu olasılığı düşünüyordu. Onun daha fazla acı çekmemesini sağlamanın en iyi yolu bu olurdu. Onun adına buna karar vermesinin pek doğru olmadığını fark etse de, daha iyi bir plan düşünemiyordu.

Ancak Kouji çok geçmeden ölmeye hazır olmasının tamamen anlamsız olduğunu keşfedecekti.

Miyo küflü hava kokusuyla uyandı. Bulunduğu oda karanlıktı ama gözleri bazı şekilleri seçebiliyordu, yani bir ışık kaynağı olmalıydı. Ancak dışarıyı göremiyordu, bu yüzden hâlâ gece mi gündüz mü olduğunu bilmiyordu. Tozlu ahşap bir zeminde yatıyordu - onu oraya bir yük hayvanı gibi atmış olmalıydılar.

patates çuvalı. Elleri iple bağılıydı, bu yüzden güçlükle doğrulabildi.

Neredeyim ben?

Herhangi bir ipucu bulmak için odayı tararken, burayı tanıdığını fark etti. En korkunç anısı zihninde canlandı. Dar, boş oda, soğuk ve nemli. Hiç şüphe yoktu; çocukken kapatıldığı Saimori deposuydu.

Çoğu depo aynı düzene sahipti ve buranın Saimoris'e ait olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteren hiçbir Şey yoktu ama burayla ilgili her Şey tam olarak hatırladığı gibiydi. Bu onu o olduğuna ikna etmek için yeterliydi.

Bu ya Kaya'nın ya da üvey annesinin onu kaçırdığı anlamına geliyordu. Neden böyle bir Şey yaptıklarını anlamasa da, onlara hak vermiyor değildi. Ona karşı duydukları nefret çok derindi. Ona tekrar eziyet etme Őansları olsaydı, bu fırsatı ka ırmazlardı.

Durumu hakkında bu kadar çok Şey öğrendikten sonra, Miyo başına gelebilecekleri düşünmeye başladı ve bu da onu çok korkuttu. Aynı zamanda, Kiyoka ve Yurie'yi rahatsız ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Kiyoka muhtemelen Şimdiye kadar kaçırılma olayından haberdar olmuştu. Onu kurtarmaya çalıŐacak mıydı? Böyle bir yük olduğu için gözlerinden utanç yaŐları akıyordu.

Miyo'nun nabzı kulaklarında yüksek sesle atıyordu. Üvey annesi ya da Kaya her an içeri girebilirdi. Ona ne yapacaklarını hayal bile edemiyordu, bu da onu daha da korkutuyordu. Ailesinin evinden ayrıldığı ve kendini güvende hissedeceği bir yer bulduğu için çok rahatlamıştı. Biraz daha güçlendiğini sanıyordu ama aslında tam tersi olmuştu; daha az dirençli hale gelmişti. İstismarcılarının önünde gözyaşlarına boğulursa, onunla sadece memnuniyetle alay edeceklerdi.

Miyo kararlı bir Şekilde ayağa kalktı ve vücudunu kapıya çarptı, artık yetişkin bir kadın olduğu için kapıyı kırıp açmaya yetecek güce sahip olacağını umuyordu. Ama tıpkı o gibi, kapı yerinden kımıldamadı.

Umut etmek için çok fazla...

Kapı kilitli değil, parmaklıklıydı. mümkün değildi.

Başka ıkış yolu yoktu. Tek pencere ulaşılamayacak kadar yüksekti ve muhtemelen içinden geçilemeyecek kadar küçüktü. Her ne kadar vazgeçmek istemese de yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden idamı bekleyen bir mahkm gibi yere oturdu. Sonra dışarıdan bir ses duydu.

"..."

Soğuk terler dökerek kaskatı kesildi. Nefes nefese kapıya baktı ve tahta çubuğun çıkarılırken çıkardığı donuk sesi dinledi.

"Demek uyanıksın?"

Şüphelendiği gibi kız kardeşıydi. Miyo refleks olarak omuzlarını dikleştirdi. Kaya bir hizmetçiye onun için kapıyı açtırdı. Yavaşça depoya doğru yürüdü ve hemen dışarıda durdu, ikinci güneşi arkasındaydı.

Kaya, annesininkini andıran güzel yüzü, modaya uygun parlak renklerde giydiği kimonosu ve berrak, tiz sesiyle her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Yine de kara gözleri nefretle bulutlanmıştı.

"O kadar uzun süre baygın kaldınız ki, ölmüş olabileceğinizi düşünmeye başladım."

Her zamanki rahat özgüveninden yoksun bir şekilde garip garip kıkırdadı. Kaya'nın dikkati dağılmış ya da belki de beklentiyle başı dönmüş gibiydi.

"Neden sen...? Bunu neden yapıyorsun?"

Miyo o kadar korkmuş ve endişeliydi ki normal nefes alamıyordu. Sesi acınacak bir şekilde çatlıyordu. Kaya, kız kardeşinin deponun pis zemininde titreyişini izlerken alaycı bakışları daha da büyüdü.

"Bu daha iyi. Böyle güzel bir kimono sana yakışmıyor. Ama şimdi kirlendiği için sana daha çok yakışıyor."

"..."

Miyo karşılık verecek bir şey bulamadı. Gerçek şu ki, içten içe Kaya'yla aynı fikirdeydi. Kiyoka'nın pahalı giysiler hediye etmesi onu tedirgin etmişti çünkü bunları hak etmediğini düşünüyordu. Kambur duruyordu

yere bakan Miyo, yanında ayak sesleri duyana kadar başka birinin geldiğini fark etmedi. Birden yanağına keskin bir acı saplandı ve kısa bir nefesle yere yığıldı.

"Hepsi senin suçun!"

Ses üvey annesine aitti. Miyo'ya katlanır yelpazesıyla vurmuştu. Bu sözler Miyo'nun çocukluk anılarının temelini oluşturuyordu. Üvey annesi her şey ve her şey için onu suçladığından, Miyo bu sözleri sayısız kez duymuştu.

"Yine hayatımı
mahvediyorsun!" "Ugh..."

Kendini durdurmadan önce içgüdüsel olarak özür dilemek için ağzını açtı.

"Seni yetiştirdiğim için bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Seni fahişe, sırf gönderildin diye yüzsüzleşiyorsun!"

"..."

Miyo değişiklik olsun diye kendini savunmak istedi ama cehennemden çıkmış bir şeytan gibi öfkelenen üvey annesine karşı koyacak cesareti toplayamadı. Zaten dinlemezdi de. Miyo'nun söyleyebileceği hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı; ne geçmişte ne de şimdi.

"Beni iğrendiriyorsun. Senin yerin hizmetkârların yanı, bilmiyor musun? Seni Kudus'a teklif ettik diye kendini bir şey sanma!"

Miyo elleri bağlı bir şekilde yerde yatıyor, ayağa kalkamıyordu. Kanoko ayağını karnına sapladı.

"Acıyor...!"

Üvey annesi omuzlarına ve karnına bir dizi tekme savurdu. Miyo'yu saçlarından tutup acı çektirerek ayağa kaldırmak için durdu. Miyo gözlerini açtığında Kanoko ve Kaya'nın yan yana durup kendisine hançer gibi baktıklarını gördü.

"Nişanı bozacaksın." "...!"

Miyo üvey annesinin sözleri karşısında dondu kaldı.

"Evet, aynen öyle yapacaksın!" Kaya eğilerek kabul . "Kudou'nun karısı olmak senin için çok fazla sevgili kardeşim. O yüzden takas edelim."

Miyo'nun beyninin bir kısmı hâlâ sakın ve mantıklı olduğu için kız kardeşinin ve üvey annesinin öfkesine nasıl maruz kaldığını anlıyordu. Kiyoka Kudou'nun o kadar hor gördükleri birini kabul etmesine katlanamıyorlardı. Akıllarınca bu evliliğin asla gerçekleşmemesi gerekiyordu. Ama şimdi olası görünmesi onları öfkeden deliye döndürüyordu.

"Olman gerektiği gibi bir çukurda ölmeliydin," diye tükürdü Kanoko.

"Ngh!"

Miyo'nun üvey annesi onu saçlarından çekiştirmeye devam etti. Vurduğu yanak acıyla titreşirken yanıyordu. Miyo kan tadı aldı. Dudağı kesilmiş olmalıydı.

"Şimdi söyleyeceklerimi dinle. Bay Kudou'ya onunla evlenmek istemediğini söyleyeceksin. Eğer ondan sana böyle güzel kıyafetler almasını isteyecek kadar cesursan, seni eve göndermesini isteyebilirsin."

"Merak etme, Miyo. Bay Kudou ile evlendikten sonra Kouji'yi geri alabilirsin."

"..."

Emrettiklerini yapmak kolay olurdu. Ne zaman ondan bir şey çalsalar, sırf tacizleri daha çabuk bitsin diye karşılık vermeyi reddetmişti. Bu şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Bu en az direnç gösterdiği yoldu. Onun için önemli olan şeylere tutunmak ve onlara karşı direnmeye çalışmak sadece acısını ve ıstırabını uzatacaktı ki bu daha kötüydü. Taleplerini kabul ederse, muhtemelen onu hemen bırakacaklardı. Köleliğe geri dönecek, kalbinin etrafına kalın duvarlar örecektir ve bir kez daha yalnız kalacaktı. Başını öne eğerse, şiddete hedef olma olasılığı azalırdı. Buna çok uzun zamandır inanıyordu.

"."

"Neydi o?"

"Ben... Ben bunu yapmayacağım."

Pes etmeyecekti. Kiyoka'dan ve onunla yaşayabileceği hayattan vazgeçmeyecekti. Bir kez Miyo ona karşı çıkmıştı.

üvey annesinin hatıralarını teslim etmesiyle sona ermişti. Ama Kiyoka'yla olan geleceğini çalmalarına izin vermeyecekti. Kimsenin bunu ondan almasına izin vermeyecekti.

"Ben... senin istediğini yapmayacağım."

Acıya rağmen gözlerini kaldırıp onların bakışlarıyla buluştu. Ne başka tarafa baktı ne de başını tekrar eğdi. Bu direniş üvey annesinin öfkesini artırdı. Miyo'nun saçlarını sıkıca kavradı, onu kendine çekti ve yelpazesıyla bir kez vurdu.

"Sakın cevap vermeye kalkma!"

Yere düştükten sonra üvey annesi omuzlarına vurdu. Miyo dişlerini sıktı ve yakıcı acıya katlandı.

"Yerini unutma! Sen değersizsin! Kaya'nın aksine senin Ruh-Görün yok, bu yüzden hiçbir değer yok! Ailenin utanç kaynağı olan seni Bay Kudou'ya gelin olarak sunmak çok saçma bir fikirdi!"

"Sorun ne, Miyo? Bu evi ve Kouji'yi alacaksın. Öyle değil mi? ne istedin?" "I..."

Ne derlerse desinler boyun eğmeyecekti. Miyo korkusunu yüreğinin derinliklerine gömdü ve meydan okurcasına üvey annesi ile kız kardeşine baktı.

"Ben Kiyoka Kudou'nun nişanlısıyım ve ondan vazgeçmeyeceğim!"

Öfkeden yüzü kıpkırmızı olan Kanoko elini tekrar Miyo'ya doğru kaldırdı.

"Buradayız."

Hayallere dalmış olan Kouji, Kiyoka'nın Saimori malikânesinin ana kapısına yanaştığını fark etmemişti. Hızla arabadan indi ve onu takip etti. Hava çoktan yarı karanlık olmuştu ve bulutlu gökyüzü batmakta olan güneşin solmakta olan ışığını engelliyordu. Sıkıca kapatılmış ağır, eski kapı önlerinde heybetle duruyordu.

"Ne yapacağız? Bizi içeri almayı reddedebilirler..."

"Bu bir sorun olmayacak."

Kiyoka'nın sesinde en ufak bir tereddüt izi yoktu. Elini kaldırdı ve Kouji bir anlığına parlak bir ışık patlamasıyla kör, gök gürültüsüyle sağır oldu.

"Guh..."

Sanki tam yanlarına yıldırım düşmüş gibiydi... ta ki Kouji tam olarak ne olduğunu anlayana kadar. Yanık odun kokusu aldı. Kısa süre sonra görüşünü geri kazandı. Kapı kömürleşmiş ve parçalara ayrılmıştı. Kiyoka'nın kullandığı yetenek son derece güçlüydü. Kouji yıldırım üzerinde kontrol sağlayan bir Yetenek hakkında bir şeyler duymuştu ama bu kadar yıkıcı olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Hadi gidelim."

"Ha? Ah, evet..."

Kouji tanık olduklarından dolayı hâlâ şokta ve korkmuş olsa da, kendini toparladı ve Kiyoka'yı takip etti. O sırada diğer adamın gözlerini ve içindeki öfkeyi bir anlığına yakaladı. O kadar yoğunlu ki, Kiyoka'nın soluk mavi gözleri içten içe öfke alevleriyle yanıyor gibiydi.

Öfkeli mi?

Kouji, Kiyoka'nın ifadesizliğini Miyo'yu umursamadığının bir işareti olarak . Duygusuz sesi soğuk bir kalpten geliyor gibiydi. Kiyoka'nın arkasından aceleyle giderken Kouji'nin dudaklarında bir soru oluşmaya başlamıştı ama bunu dile getirmedi. Şimdi sormak anlamsız olurdu. Cevap alması pek olası değildi ve cevabı nasıl olsa yakında öğrenecekti. Ağzını kapalı tutarak, geride kalmamak için adımlarını hızlandırdı.

Kapıyı tahrip eden yıldırımın gürültüsü ve sarsıntıları Saimori malikanesinde paniğe yol açtı. Hizmetçiler ve hatta Shinichi Saimori'nin kendisi bile araştırmak için dışarı çıktı. Kapının yandığını fark ettiklerinde, şaşkınlık içinde etrafta koşuşturmaya başladılar. Ana eve doğru kendinden emin adımlarla ilerleyen Kiyoka ve Kouji'yi durdurmaya kimse cesaret edemedi.

Shinichi kendine gelen ilk oldu.

"Bay Kudou! Bunun anlamı nedir?!" diye seslendi şaşkınlıkla.

"Miyo nerede?" Kiyoka sordu. "!"

Shinichi'nin nefesi kesildi ve yüzündeki tüm kan çekildi. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Alnında ter damlaları belirdi.

"M-Miyo? O-"

"Miyo'yu geri alamayacaksın," diye araya girdi Minoru, Shinichi'nin arkasından yaklaşarak.

"Baba! Hiç utanman yok mu senin?!"

Kouji Minoru'ya doğru bir adım attı, saldırmaya hazırды ama Kiyoka onu geri çekti.

"Nişanlımı nerede tuttuğunuzu sordum."

"Sormanın anlamı yok. Bana seni bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

"Bunu ondan duymayı tercih ederim. Eğer bana nerede olduğunu söylemeyeceksen, o zaman yolumdan çekil."

Kiyoka ve Minoru birbirlerine ters ters baktılar, ikisi de geri adım atmaya niyetli değildi. Kouji artık babasıyla düşmanca bir ilişki içinde olmasına rağmen, Minoru'nun Kiyoka'dan korkmamasından yine de etkilenmişti. Adamın öfkeli aurası etrafındaki havayı parıltatıyor gibiydi. Ama bu aynı zamanda Kouji'nin babasının Miyo'nun soyunu ne kadar derinden arzuladığını da açıkça gösteriyordu.

"Geçmene izin vermeyeceğim," dedi Minoru. "Zorla geçmeye çalışırsanız, sizi için ne gerekiyorsa yaparım. Ayrıca izinsiz girdiğiniz için sizi rapor edeceğim."

"Ne istersen yap, ama beni durduramazsın."

Kouji, Kiyoka'nın şiddete başvurmasını bekliyordu ama öyle olmadı. Ne kılıcını çekti ne de güçlerini kullandı. Sadece yavaşça yürümeye devam etti, öfkesi hissediliyordu. Minoru ve Shinichi önce soğukkanlılıklarını kaybetti ve panik içinde bir bariyer oluşturdu. Ancak Kiyoka'nın ilerlemesini engelleyemedi. Kendi neslinin en iyi Hediye kullanıcısı, özel bir yeteneğin kullanıldığını gösteren herhangi bir hareket veya jest yapmadan ilerlemeye devam etti. Hem Shinichi hem de Minoru savaş deneyimine sahipti, ancak Kiyoka onların büyülü bariyerlerini parçaladı

sanki sadece kağıt mendillermiş gibi. Bu, rakiplerini tedirgin etmekten çok daha fazlasını yaptı. Kiyoka'nın kendilerinden ne kadar güçlü olduğunu fark eden Minoru ve Shinichi dehşete kapıldı. Kouji bile sessizce Kiyoka'yı takip ederken bir hayalet kadar solgundu.

"Yani Kudus'un ünü sadece bir masal değilmiş..."

Kiyoka iki yaşlı adama ulaşmış ve onları bir duvara yaslamıştı. Hediyeleri işe yaramayınca yaklaşımlarını değiştirdiler. Minoru Kiyoka'ya yumruk atmaya çalıştı ama Kiyoka kolunu hızla onu havaya fırlattı. Sonra Kiyoka yakıcı bakışlarını Shinichi' üzerine dikti; Shinichi yarım adım geri çekildi, sonra bacakları büküldü ve yere yığıldı. Shinichi kavgaya etmeyi bile denemeyecekti. Kiyoka'yla kıyaslandığında, bir çocuk -hayır, bir bebek- kadar zayıftı; bu yüzden direnmesi boşunaydı.

İmparatorun hizmetindeki Hediye-kullanıcıları arasında bu kadar büyük bir fark olması akıl almazdı. Kouji artık kıskanmıyordu. Kiyoka artık ona insan gibi değil, önüne çıkan her şeyi yok eden soğukkanlı bir iblis gibi görünüyordu. Sadece bu adam müttefiki olduğu için minnettar hissediyordu.

Kouji yerde yatan babası ve Shinichi'ye kaçamak bir bakış attı ama onlara bakmaya dayanamayarak Saimorilerin evine doğru aceleyle ilerledi. Burası, odalar ve koridorlardan oluşan bir labirent olan ahşap bir bina olan geniş bir konuttu. Her yürüme yolu bir bahçe manzarası sunacak şekilde tasarlandığından, ev birçok küçük avludan ve daha büyük bir arka bahçeden oluşuyordu. Geçmiş günlerde, bu tür özenli mimari, izleyenlere en varlıklı aileleri hemen tanıttırdı.

"Tatsuishi, Miyo'yu nerede tuttuklarını biliyor musun?" Kiyoka dönüp ona bakmadan sordu. Hazırlıksız yakalanan Kouji hızla en olası yerleri düşünmeye çalıştı.

"Hizmetçilerin eski odası... Hayır, ."

Kaya ve Kanoko onunla birlikteyse, o oda olamazdı. Hizmetçilerin odasında ölü bulunmazlardı. O zaman belki Miyo'nun asıl odasıdır? Hayır, ev annesininkinin yanındaydı, bu yüzden Kanoko onun yakınında olmaktan nefret ediyordu. Eski bir evdi ve

İnce duvarlı eski evler pek mahremiyet sunmuyordu. Bir esiri tutabileceğiniz تنها bir yer yoktu... Ya da var mıydı?

"Arka bahçede bir depo var..." "Evet?"

"Gerçekten çok eski ve pek kullanılmıyor... Sanırım onu orada tutuyor olabilirler."

Depoya dışarıdan giriş engellenebilirdi. Kouji bunu düşündükçe, doğru yer olduğuna daha da ikna oluyordu. Kiyoka başıyla onayladı.

"Bana yolu göster," dedi.

"Beni takip edin."

"Bekle, arkanda!"

Kouji şaşkınlıkla döndüğünde, babasının Yeteneklerinden biri olan, hızla ilerleyen bir alev girdabı gördü. Minoru şiddetli bir ce takiple onu takip ediyordu. Ateş kütlesi ona yaklaşıırken Kouji hareket etmek için kendini zor tutuyordu. Nasıl tepki vereceğini bilemediği gibi, kendini korumak için de bir şey yapamıyordu.

"Bu asabi aptal bir türlü pes etmiyor," dedi Kiyoka nefretle tükürerek.

Daha konuşur konuşmaz, yarattığı görünmez bir duvar Kouji'yi girdaptan ayırdı.

"Bir bariyer..."

Ancak rahatlaması kısa sürdü. Alev girdabı aşılmaz büyü bariyere çarptığında, sağa sola genişledi. Binanın duvarları hemen alev aldı ve yangın hızla yayılarak iç avluları sardı, ağaçları yaktı, çimenleri kavurdu.

"Bu korkunç..."

Kouji yıkımı görmemek için gözlerini kapatabilmeyi diledi. Babasının azminden doğan cehennem alevler önlerine çıkan her şeyi yutuyordu. Bir çocuk bile, ahşap ve kâğıttan inşa edilmiş bir evin içinde kontrolsüzce yanan ateşin nelere yol açabileceğini hayal edebilirdi. Kouji dehşet içinde orada dururken, bir zapping sesi duydu ve babasının aniden yere yığıldığını gördü. Bir şey söyleyemedi.

O anda ne hissettiğini. Kiyoka müdahale etmese onu yakarak öldürecek olan babası için üzölmeli miydi?

"Onu felç etmek için sadece küçük bir şok verdim. Yangın yayılmadan önce acele etmeliyiz."

Miyo'yu kurtarmak için oradaydılar, Minoru ile düello yapmak ya da yangın söndürmek için değil. Kouji'ye gelince, bir daha asla babasıyla bir şey yapmak istemedi. O gün, sonunda kendi yolunda yürümeye ve babasının entrikalarından elini eteğini çekmeye karar verdi.

Birden gök gürledi ve yer sarsıldı. Evin arka tarafındaki depoda bile bunu hissettiler.

"Neydi o...?"

Kaya ve Kanoko şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kanoko Miyo'nun saçını tutuşunu gevşetti ve kız dizlerinin üzerine düştü.

Miyo'nun üvey annesi hizmetçisine, " olduğunu kontrol et," diye emretti.

Sesi, giderek sersemleyen Miyo'ya çok uzaklardan geliyordu. Omuzlarına o kadar şiddetli vurulmuştu ki kolları uyuşmuştu. Yüzüne yediğı tokatlar onu giderek daha da sersemletmişti.

"Sen miydin? Bir şey mi yaptın?"

Miyo, üvey annesinin suçlamalarının sert tonunu zar zor fark etti. Bu onu zerre kadar etkilememişti.

"Ben...?"

Üvey annesi ne ima ediyordu ki? Miyo bağılı ve çaresiz bir mahkum olarak ne yapabilirdi?

"Anne, bunu ona söyletmelisin."

"Söyleyeceğim. Miyo, Kudou ile nişanı bozduğunu söyle, hemen!"

Sesi çok . "Hayır... Bunu söylemeyeceğim."

Miyo odaklanamıyor, zar zor düşünebiliyordu ama pes etmeyecekti. Onların istediklerini izin vermezdi. Sadece tek bir dileğı vardı.

ve bu dileğinden zalimlere karşı direnmeye devam etme gücünü aldı.

"Utanmaz fahişe! Karşı çıkmaya hakkın yok!"

Öfkeden yüzü kıpkırmızı olan Kanoko, Miyo'yu boynundan yakaladı. Miyo zihninde *ölüm* kelimesinin hecelendiğini gördü. Harfler hızla soldu. Ama yine de umutsuzluğa kapılmadı, çünkü eğer şimdi pes ederse ölümün hemen geleceğini hissediyordu. Daha önce, kederli ve acı dolu hayatı artık yaşamaya değer görünmediğinde, ölümüyle nasıl barıştığını hatırladı. Hiçbir yere ait olmadığına. Ama Miyo yanılmıştı; bu dünyada Kiyoka'nın yanında onun için de bir yer vardı.

"Ben... söylemeyeceğim..."

Kaya öfkeyle yüzünü buruşturdu ve Kanoko Miyo'nun boğazını daha sıkı sıkı.

Bay Kudou, pes etmedim. Bu sefer özür de dilemedim. Seni terk etmek istemiyorum. Henüz ölmek istemiyorum...

"Bay Kudou..."

"Miyo!"

Önündeki her şey kararmıştı ama adının söylendiğini duydu. Bu sesi duymayı bekliyordu. Onun sesini.

"Bay Kudou...?"

Kanoko dehşet içinde Miyo'yu bıraktı. Miyo tekrar yere yığıldı. "Miyo!"

Kiyoka kimseye aldırmadan onun yanına koştu. Kızın zincirlerini çözdü ve dövülmüş bedenini kucaklayarak kaldırdı. Bunca yolu gerçekten de onun için gelmişti.

Öksürdü, gözlerinde yaşlarla nefes nefese kalmıştı ki içini büyük bir rahatlama kapladı. Ondan hiç şüphe etmemişti. Bu iyi kalpli adamın onu terk etmeyeceğini biliyordu. O böyle biriydi.

"Bay Ku...dou..."

"Her şey girecek."

Acı çekmiş, gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Acaba hırpalanmış ve istismara uğramış bu kadın için çok üzüldüğü için mi? Eğer öyleyse, özür dilemek istedi.

onu üzdüğü için. Ama utanmıyordu; yaralar onun onur nişanıydı. Miyo hayatında ilk kez işkencecilerine boyun eğmemişti. Ailesinden gelen baskıya rağmen, onların iradesini bükmelerine izin vermemişti.

Kiyoka, nişanlısı baygın düştükten sonra onu dikkatle kollarına aldı. Hiç de hafif olmayan özenli kimonosuyla bile çok hafifti. Yanağında bir sıyrık vardı -kör bir cisimle vurulmuş olmalıydı- şaşkınlıkla ona uzandı, canını yakmamak için parmaklarını tenine değmeden durdurdu. Ona bunu yapan iki kadın yakınında duruyordu.

"...Onu bu hale getirmek için ne yaptın?"

"..."

Onun sessiz sorusu karşısında şaşırarak yüzlerini buruşturdular. Bundan kurtulacaklarını mı sanıyorlardı? Yüzlerini incelediğinde, içinde bir öfke dalgası hissetti. Bu cüretkârlıkları karşısında hayrete düşmüştü.

"Çaresiz bir kızı nasıl döversin? Ondan ne istiyordun?" "Şey..."

Kanoko somurtkan bir tavırla çenesini kapalı tuttu, ama Kaya hiç etkilenmemişti.

"Ben yanlış bir şey yapmadım." Çenesini kibirle kaldırdı ve Kiyoka'nın kollarında kucaklanan Miyo'ya baktı. "Ben sadece bir hatayı düzeltmeye çalışıyordum."

"Ne hatası?"

"Miyo'nun sana gelin olarak sunulması çok açık. Ailem bunu yanlışlıkla yapmış olmalı. Kız işe yaramaz, biliyorsun. Ruh Görüşü yok, ayrıca aptal ve çirkin. İyi bir hizmetçi bile olamazdı. Onun gibi biri benim üstümle mi evlenecekti? Gülünç. Bu anlaşma büyük bir hataydı, açık ve net."

"..."

"Ailem benim ondan daha iyi olduğum konusunda hemfikir. Ben üstün bir kıyım. Senin karın olmayı hak ediyorum. Kouji'nin babası bile aynı fikirde."

Kaya öfkeliydi, haklı olduğuna tamamen ikna olmuştu. Ona kalırsa, Miyo'ya duyduğu nefret mantıksız bir kişisel kin değil, haklarının görmezden gelinmesine verdiği doğal bir tepkiydi. Kiyoka, ailesinin ona bu hakkı aşıladığı için bu kadar sapkınlaştığını hayal etti. Onun için üzülebilirdi bile. Ama onun gazabına uğramıştı, bu yüzden sırf kandırılmış olarak yetiştirildiği için onu affetmeyecekti.

"Şüphesiz benden ondan daha çok memnun kalacaksınız, Bay Kudou.

Ben her yönden ondan daha iyiyim, bu yüzden-"

"Kapa çeneni."

"İ"

Delici bakışları onu korkutup susturdu. Kiyoka onun saçmalıklarını dinlemeye dayanamıyordu. Yaptığı hatayı haklı çıkarmaya çalışmıyordu bile; masum olduğuna gerçekten inanıyordu ve bu da Kiyoka'nın midesini bulandırıyordu.

"Böyle saçmalıklarla vaktimi boşa harcama."

"Ne...? Neden anlamıyorsun?! Çok zalimsin!"

Konuşmayı seven biriydi ama bu kadar yanlış yönlendirilmiş biriyle tartışmak anlamsızdı. Ayrıca, ana araziye küle çeviren yangın yakında buraya da sıçrayacaktı.

"Bayan Saimori! Bayan Kaya! Yangın var! Burası güvenli değil!"

Kayoko'nun işleri kontrol etmesi için gönderdiği hizmetçi koşarak geri döndü. O ana kadar sessizce beklemekte olan Kouji, Kaya'nın yanına gitti.

"Kaya, burada kalamazsın. Aynı şey sizin için de geçerli, Bayan Saimori.

Gitmemiz gerekiyor."

"Evim... yanıyor mu?"

Kanoko dehşete kapıldı. Depodan tökezleyerek çıktı ve ana konuttan yayılan siyah dumanı gördü.

"Hayır! Hayır...!" diye bağırdı. "Benim evim değil!"

Kiyoka, Miyo'dan başka kimseyle ilgilenmiyordu. Onu depodan çıkarmak için yerden kaldırırken, Kaya kolundan tuttu.

"Gitmeyin! Lütfen, Bay Kudou-!"

Sinirlenen Kiyoka kendini ondan kurtardı ve maskesiz bir düşmanlıkla ona baktı.

"Kibrinden bıktım artık. Güzel yüzler ya da hediye umurumda değil. Senin gibi egoist bir kadını eş olarak seçmem için gökyüzünün düşmesi gerekir! Çekil yolumdan."

İrkildi ve bir adım geri çekildi. Kiyoka, Miyo'yu kucağına alıp depodan çıkarken ona ikinci kez bakmadı bile.

Kouji ayrılırken nişanlısının Kiyoka'ya tekrar ulaşmaya çalışmasını engelledi.

"Buradan hemen çıkmamız gerekiyor."

"Hayır... Neden? Neden bunlar benim başıma geliyor?!" "Gitmemiz gerek, Kaya."

"Çek ellerini üzerimden!" Adam onu kolundan tutup dışarı çıkarmaya çalıştığında öfkeden deliye döndü. "Anlamıyorum! Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Kaya..."

Dışarıda Kanoko tüm bunların Miyo'nun suçu olduğunu haykırıyordu. Kouji sabrını kaybetti. İçini çekti ve Kaya'nın itirazlarına rağmen onu dışarı sürüklemeye başladı. Dışarı çıktıklarında, öfkeli Kanoko'yu da yakaladı ve onunla birlikte yürümeye zorladı.

"Bırakın beni! Derhal çözün beni!"

"Yeter artık!" Kouji bağırdı.

"Neyin var senin? Hoşlandığın kişi Miyo, değil mi? Beni bırak ve canını kurtarmak için kaç!"

Başına yine kan hücum etti. Neden bu kadınları kurtarmak zorunda hissettiğini bile anlamıyordu. Ama kurtarmak zorundaydı.

"Haklısın! Miyo benim için çok önemli. Tabii ki öyle. Ama sen ölürsen çok üzülür, senin ve ailenin ona daha fazla acı çektirmenize izin vermeyeceğim!"

Bu aşağılık insanların Miyo'yu tekrar ağlatmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Miyo'nun acı çekmesini engellemek için nefret ettiği kişileri bile kurtarabilirdi.

Yumuşak huylu nişanlısının kendisine böylesine sert ve öfkeli sözler söylediğini duyan Kaya sustu ve somurtarak yere baktı. Yanan evden kaçarlarken bir daha konuşmadı.

✿ BÖLÜM ✿

Sonlar ve Yeni Başlangıçlar

Yine o kiraz ağacı. Miyo ikinci kez onu hayal ediyordu.

"Anne."

Saimorilerin bahçesindeki kiraz ağacı tamamen çiçek açmıştı. Yanında Miyo'nun annesi duruyordu, kimonosunun rengi çiçeklerle uyumluydu. Gülümseyerek kızını yaklaştırmaya çağırıyordu. Miyo ona doğru tereddütlü bir adım attı. Sonra bir tane daha, bir tane daha... Ama tıpkı ilk rüyasında olduğu gibi, bir türlü yaklaşamıyordu.

"Anne, ben..."

"Senin tarafına geçmek istiyorum" demeyi bitiremedi çünkü adını çağıran başka bir ses duydu, cevapsız bırakamayacağı bir ses.

"Tekrar görüşeceğiz, anne!"

Annesi yaklaşması için eliyle işaret etmeye devam etti ama Miyo diğer yöne doğru ilerledi.

Her şey bittikten sonra Kiyoka'nın evindeki odasının tanıdık görüntüsüne uyandı. Bir doktor onu muayene etmişti ve herhangi bir kırık kemiği olmamasına rağmen ciddi şekilde morarmıştı, bu yüzden birkaç gün dinlenmesini tavsiye ettiler. Kiyoka ona için işten izin almış, bu da Kiyoka'yı mutlu, endişeli ve ona daha da borçlu hissettirmişti.

Yurie, Miyo'yu geri getirdiğinde rahatlayarak ağlamıştı. Miyo'yu hapsedenlerin susuzluktan ölebileceğinden endişe ediyordu. Yurie ayrıca Miyo'ya bakan Kiyoka'nın ihtiyaçlarını karşılamakla da meşguldü - her ikisine de çok minnettardı.

Onlar. Ve daha sonra, Kiyoka Miyo'ya ailesinin evine ne olduğunu yavaş yavaş anlattı.

"mı...?"

"Evet." Yüzünde gerginlik vardı. "Ev ahşaptan yapılmıştı ve birçok bahçesi vardı. Her şey çok hızlı bir şekilde kül oldu."

Minoru Tatsuishi'nin çıkardığı yangını söndürmek için hiçbir şey yapamayacağını itiraf etti. Neyse ki kimse ölmemişti.

"Ailene gelince... Hizmetçilerin yaklaşık yarısını işten çıkardılar ve kırsalda daha küçük bir konuta taşındılar. Çok daha düşük bir yaşam standardına alışmak zorunda kalacaklar. Bu aynı zamanda imparatora hizmet kariyerlerinin de sonu olabilir. Saimori Hanesi mahvoldu."

"Mahvolmuş..."

Miyo varlıklı bir aileye sahip olmanın getirdiği ayrıcalıklardan hiçbir zaman yararlanamadığı için bu habere ne anlam vereceğinden emin değildi.

"Peki ya Kaya?"

"Katı ev kurallarıyla meşhur bir aileye hizmet etmek üzere gönderildi. Daha çok genç; bu deneyim onun karakterini geliştirmesine yardımcı olacaktır."

Kaya Ruh Görüşüne sahip olmasına rağmen, sadece en temel doğaüstü teknikleri kullanabiliyordu ve özel bir gücü yoktu. Bu nedenle, onu sıradan insanlarla kalması için göndermenin hiçbir zararı yoktu.

Miyo, en azından herkesin başının üstünde bir çatısı olacağı için rahatlamıştı.

"Tatsuishilere ne oldu...?"

"Minoru Tatsuishi'nin suçları kamuoyuna açıklanmadı. Mahkemeye çıkarılmayacak, ancak evin reisliğinden istifa ederek olayın sorumluluğunu kabul etti. En büyük oğlu Kazushi artık bu unvana sahip ve benim doğrudan gözetimim altında kalmayı kabul etti, bu da onun bazı özgürlüklerini kısıtlayacak. Böylece Tatsuishi ailesi fiilen benim komutam altına girmiş oldu."

"Oh...Anlıyorum."

Doğal olarak, Kiyoka nişanlısına işkence edenleri cezalandırmaktan vazgeçmezdi. Onlara adi suçlularmış gibi sert davranmış ve bu tür düzenlemeleri tartışarak değil, gözdağı vererek elde etmişti. Ama Miyo'nun bunu bilmesine gerek yoktu. Statülerini, evlerini ve servetlerini kaybetmişler, aileleri eski hallerinin sadece gölgesine dönüşmüştü. Belki de bu köklü değişikliklerle başa çıkamayacaklardı, ama Kiyoka onlara acımıyordu.

Sonraki birkaç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. "Kendini iyi hissediyor musun?" Kiyoka Miyo'ya sordu.

"Evet. Başlangıçta ciddi bir yaralanmamıştım..."

Arabadan inmesine yardım etti. Zayıf güneş ışığı alan bulutlu bir gündü, yaz için hoş bir serinlik vardı. Arabayla Saimori'lerin evinden geriye kalanlara gitmişlerdi. Kömürleşmiş kalıntılar her an temizlenebilirdi, bu yüzden Miyo o günden önce ziyaret etmek için ısrar etmişti. Kiyoka onunla tekrar buraya gelmekten yana değildi, ama sonunda gönülsüzce kabul etmişti. Miyo binadaki bir şeyi kontrol etmek konusunda kararlıydı.

"Adımına dikkat et." "Dikkatli olacağım."

İçinde doğup büyüdüğü ev neredeyse yerle bir olmuştu. Bazı temeller ve sütunlar hala ayakta idi, ancak geri kalanı küle dönmüştü, bu yüzden bir odanın nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek imkansızdı. Neredeyse tüm hayatı boyunca orada yaşamış olmasına rağmen Miyo için neyin nerede olduğunu anlamak zordu. Ev düzleştirildiği için üzerinden yürüyerek geçebiliyorlardı. Miyo bu manzara karşısında bir parça üzüntü hissetse de bu uzun sürmedi. Hafızasının rehberliğinde hedefine doğru ilerledi. Kiyoka bazen enkaza takılmaması için ona yardım ediyordu ama sessizce yürümeye devam ettiler.

Miyo iç avluların en büyüğüne, bir zamanlar kiraz ağacının bulunduğu avluya doğru ilerliyordu. Annesinin ağacına. Kuruduktan sonra kesilmişti ama kütüğü hiçbir zaman kaldırılmamıştı. Bu özel avlu

Sadece Miyo'nun ve annesinin asıl odalarından erişilebiliyordu. Arada sırada orayı düzenleyen hizmetkârlar dışında kimse, hatta bir bahçıvan bile yıllardır oraya adım atmamıştı. Kütük o zamandan beri ölmüş ve griye dönmüştü. Yine de Miyo, pembe bir kimono giymiş annesinin bu ağacın yanında durup kızını yanına çağırdığı rüyası nedeniyle onu görmek istemişti. Bunu düşünmeden edemediği için, kendini bu yeri ziyaret etmek zorunda hissetmişti.

İşte oradaydı, kömür gibi yanmıştı ama hâlâ tanınabiliyordu. Kadın kütüğün yanına çömelirken, Kiyoka da onun yanında kalçalarının üzerine oturdu.

"Görmek istediğin şey bu muydu?"

"Evet... Annem evlendiğinde dikilen kiraz ağacından geriye kalanlar."

O bile bu bahçede fazla zaman geçirmemişti. Henüz küçük bir çocukken kesilen ağacın bu kütüğü, annesinden kalan ve kaybettiği diğer tüm şeylerin hüzünlü bir hatırlatıcısı olmuştu. Ona bakmak bile Miyo'yu yalnızlaştırıyordu.

Yavaşça ona doğru uzandı ve parmak uçlarıyla onu okşadı. Eski, kalın kütük sanki kumdan yapılmış gibi dokunuşuyla ufalandı. Aynı anda başka bir şey daha oldu.

"Oh..."

Miyo kafasında elektrik çarpması gibi keskin bir acı hissetti. Sadece bir saniye sürdü, bu yüzden bağırmadı ve geçtiğinde, bunun olup olmadığından bile şüphe etti.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır..."

Şaşkınlıkla elini kütükten çekmiş, parmaklarını esnetmiş ve yumruk yapmıştı. Acı daha önceki yaralarından kaynaklanıyor olmalıydı. Belki de henüz tam olarak iyileşmemişti. Bu açıklama onu tatmin etmişti.

"Gidelim mi?"

"Evet,
gidelim."

Artık Miyo'nun annesinin bu dünyada bıraktığı tek iz Miyo'nun kendisiydi. Ama bu iyiydi. Aslında, muhtemelen annesi onu bu yüzden oraya çağırmıştı; ona hayatına devam etme zamanının geldiğini göstermek için. Ve böylece

yapardı. Geçmişini inkâr etmese de, bundan böyle bu sayfa kapanacaktı. Talihsizlikten payına düşeni almıştı ama artık mutluluğa ulaşmak için gerekli araçlara sahipti.

Kırık kapıdan çıktılar ve sokakta tanıdık bir yüz gördüler.

"Kouji..."

Ne zaman o aradı onun İsim, o baktı at onu ile hafif bir şaşkınlık ve belki biraz da suçluluk duygusu.

"Miyo... zaman oldu." "Evet, uzun zaman oldu."

Kouji ve Kiyoka onu kurtarmaya geldiğinde baygın düşmeden önceki kısa anı saymazsak, onu en son bir ay önce Kaya ile şehirdeyken görmüştü. O zamanlar hiç konuşmamışlardı, bu yüzden sanki onu daha da uzun zamandır görmemiş gibi hissediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür."

"Bunu duyduğuma sevindim... Konuşmak için bir iki dakikanız var mı? Şehirde daha kalamayacağım, bu yüzden bu sohbet etmek için son şansımız olabilir."

Miyo, Kiyoka'nın kendisini Kouji sayesinde bu kadar çabuk bulduğunu duymuştu, bu yüzden ona teşekkür etmek istedi. Ama Kiyoka hayır derse, ısrar etmeyecekti. Soru sorarcasına ona baktı. İçini çekti ve başını salladı. Onun iznini almıştı.

"Tabii, konuşalım."

"Teşekkürler. Oraya gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Biraz uzaklaştılar ve ağaçların gölgelediği taş basamaklara oturdular. Küçükken dışarıda oynarken burada dinlenirlerdi. Kouji'yle geçirdiği o çalıntı anlar, annesini ve ailedeki yerini kaybettikten sonra çocukluğunu katlanılabilir kılmıştı. O zamanlar tek arkadaşı olduğu için ona minnet borçluydu.

"...Beni kurtarmaya geldiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim."

"Rica ederim diyebilmeyi isterdim ama gerçek şu ki ben hiçbir şey yapmadım. Gszdm. Sana yardım etmek için yapabildiğim tek şey nişanlına neler olduğunu anlatmak oldu."

zgn görünüyordu.

"Kiyoka bana, sen olmasaydın yardımına bu kadar çabuk gelemeyeceğini söyledi," diye ekledi Miyo.

"...Sanırım bu doğru. Ben de bu şekilde katkıda bulundum."

Ona cesaret verici bir şeyler söylemeyi düşündü ama kendini durdurdu. Sırf sempati duyduğu için onun zedelenmiş egosunu okşamasını istemezdi.

"Hiçbir şey yapamamak inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Yeteneği miras almış olabilirim ama yeteneklerimin hiçbir değeri yok. Eskiden önemli olan tek şeyin ona sahip olmam ve onu olduğunu düşünürdüm, bu yüzden onu geliştirmeye çalışmaktan vazgeçtim. Ama Yeteneklerimin gerçekten önemli olduğu tek seferde, seni kurtarmak , o kadar işe yaramazlardı ki o zaman da vazgeçmek zorunda kaldım."

Kayda değer güçleri olmamasına rağmen, Kouji ona başka bir şekilde destek olmuştu: ona kötü davranılmasına kızarak. Onun için asıl önemli olan da buydu. O olmasaydı, gerçekten de tek bir müttefiki bile olmazdı, dolayısıyla hayatta kalacak gücü de olmayabilirdi.

"Muhtemelen Bay Kudou'dan ama ben eğitim almaya karar verdim."

Artık acı çekmiyordu, iyimserlikle parlayan gözlerle ona bakıyordu. Eski başkente taşınacak ve usta bir Yetenek kullanıcısı olmak için eğitim alacaktı. Birçok nl Yetenekli aile hâlâ orada yaşıyordu ve doğaüstü yetenekler ve teknikler hakkındaki bilgiler henüz imparatorluk başkentinde olduğu gibi bilinmezliğe gmlmemişti. Dolayısıyla, burası onun ihtiyaçları için çok daha uygundu. Ancak, eğitim için uzaklara gitmesi diğer yükümlülüklerinden kurtulduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ Kaya ile nişanlıydı ve Saimori ailesinin bir sonraki reisi olarak atanmıştı. Tanınmış bir Hediye Kullanıcısı olup olmamasına bağlı olarak, bir gün Saimorileri yeniden yüksek statüye kavuşturabilirdi - ya da Kiyoka ona böyle söylemişti.

Bu, Kouji'nin ailesinin neden olduğu bir skandal nedeniyle memleketini terk etmek zorunda kalacağını kabul etmekten kesinlikle daha iyi bir çerçeveleme yoluydu. Ayrıca, çok uzun zamandır Grotesquerie karşıtı görevler için seferber edilmemiş olan Saimorilerin itibarını onarmak kolay bir iş olmayacaktı. Bu zor bir görev olsa da, en azından sonunda bir fark yaratabilecek bir teşkilata sahipti.

Miyo ona pratik bir tavsiyede bulunamazdı ama onu cesaretlendirerek destekleyebilirdi.

"Elimden geleni yapacağım. Ve sen, Miyo... Bay Kudou ile güvende olacaksın. O seni koruyabilir. Ve ben de benim için önemli olan şeyleri koruyabilmek için daha güçlü olmak için çalışacağım."

"Size iyi şanslar dilerim."

Tıpkı Miyo gibi Kouji de hayatına yenilenmiş bir umutla devam etmeye karar vermişti. O da Kiyoka'ya layık bir eş olmak için hiçbir çabadan kaçınmadan çalışacaktı. Kendi kararlarını düşünürken, bir an kendini düşüncelere kaptırdı.

"Bu arada..."

"Evet?"

Utanç içinde yanağını kaşıdı ve kelimeleri çıkarmakta zorlandı.

"O gün sana önemli bir şey anlatmaya çalıştığımı hatırlıyor musun...?"

Ailesinin ona Kiyoka Kudou ile evlenmesini söylediği günü kastettiğini hemen anladı. Hafızasında tazeydi.

"İstedim ki-"

O zamanlar geleceği hakkında o kadar endişeliydi, umutsuzluktan o kadar bunalmıştı ki, onun ne söyleyeceği onun için önemli değildi, bu yüzden konuyu askıda bırakmıştı. Ve şimdi sakince ona bunu sorabilse de, onun istediği şeyin bu konuşmaya devam etmek olmadığını hissetti. Bunun yerine, ona beklediği cevabı verdi.

"Çok üzgünüm ama hatırlamıyorum..."

"Bilmiyor musun?"

"Korkarım ki hayır. Önemli olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Oh, um... Hayır, pek sayılmaz. Sorun değil. Bunun için endişelenme."

Kendi kendine birkaç kez başını salladı ve sanki Miyo'nun cevabı göğsünden bir yükü almış ve onun için bir şeye karar vermiş gibi neşelendi. Miyo bunu gördüğüne memnun oldu.

"Geri dönmeliyiz. Seni uzun süre yalnız nişanlın bana kızabilir."

". "

Saimori malikanesinin kapısına doğru daha hafif bir ruh haliyle geri döndüler. Miyo son birkaç adımda koşmaya başladı ve dönüşünü ilan etti. Kiyoka gülümsedi ve şefkatle başını okşadı.

"Görünüşe göre ."

"Evet, söyledim. Beklettiğim için özür dilerim."

"Benim için fark etmez. Burada işiniz bittiyse eve dönmeliyiz." Miyo son bir kez Kouji'ye doğru döndü.

"Kouji, bir gün tekrar buluşalım." "Bir dahaki sefere kadar, Miyo."

Küçük bir gülümsemeyle ona el salladı ve o da Kiyoka'nın arabasına binmeden önce hafifçe eğilerek onu selamladı. Artık hiçbir şey onu buraya bağlayamazdı.

Kouji caddede durdu ve kaybolana kadar arabayı izledi.

Kiyoka Kudou ve Miyo Saimori arasındaki resmi nişan, resmi bir belge üzerinde sadece birkaç imza gerektiren basit bir meseleydi. Evlilik gibi büyük bir adım değildi. Evlenmeden önceki bekleme süresinin başlangıcını ifade etmesinin yanı sıra, aralarında hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Aileleri arasındaki durum böyle olduğu için nişan hediyesi alışverişi de yapılmadı.

Kiyoka'nın ailesine gelince, kendi sözleriyle, emekliliklerinde sakin bir hayat sürüyorlardı ve bu işe karışmalarına gerek yoktu. Kiyoka ve Miyo'nun, görgü kuralları gereği, evlenmeden önce onları en az bir kez görmeleri gerekecekti ama düğümü atmak için onların iznine ihtiyaçları olmayacaktı. Ailenin reisi olarak Kiyoka bu kararı kendisi verebilirdi. Yine de babasıyla temasa geçerek, kendisi için evlilik teklifi aramayı bırakmasını söyledi. Miyo, babasının onları bir araya getirdiğini o zaman öğrendi.

"Evlenme tekliflerini koordine eden oydu. Ne zaman gereksinimlerine uygun yaşta bir bayan duysa, ayarlamaları yapması için bir aracı gönderirdi."

Miyo onun yorgun yüzüne bakarak önceki adaylarla zor zamanlar geçirdiğini düşündü. Kiyoka'nın babası müstakbel gelinleri neye göre seçmişti? Ayrıntıları bilmiyordu ama kriterlerden biri evlenme çağına gelmiş olmaksızın, Saimori'lerin evinde bu tanıma uyan tek kız Kaya'ydı, kendisi değil. Ailesinin yüksek rütbesi geçmişteki başarılarının bir kalıntısıydı, bu yüzden kimse onlara o kadar ilgi göstermiyordu. Kesinlikle en büyük kızlarının hizmetçiler arasında yaşadığını öğrenecek kadar değil. Babası Shinichi, Kaya'göndermek istemediği için onun yerine Kiyoka'yı teklif etmeye karar vermiş olmalıydı. Miyo, Kiyoka'nın babasının bu durumdan hoşnut olup olmayacağını merak ediyordu.

Oğluna istediği kadını alamadığını fark ettiğinde hayal kırıklığına uğramış ve öfkelenmişti. Bu endişesini Kiyoka'ya dile getirdiğinde Kiyoka burun kıvrıldı.

"Eğer şikayet ederse, onu bir kül yığınınına çeviririm."

Vahşi sözleri onu rahatlatmak yerine babası için endişelenmesine neden oldu.

"...Ne olursa olsun, o gemi yola çıktı," diye ekledi evrak işlerini tamamladıktan sonra şehirde yavaşça dolaşırken.

"Doğru."

O gün Miyo'nun anne ve babası kırsaldaki yeni evlerine gitmek üzere şehirden ayrılmış, kız kardeşi de çalışacağı eve doğru yola çıkmıştı. Miyo onları uğurlamaya gidebilirdi ama gitmedi. Artık onlara söyleyecek bir şeyi yoktu ve onlara bir veda borcu olduğunu hissetmiyordu.

Kiyoka, "Her şeyi gerçekten berbat ettim," dedi. "Bay Kudou..."

"Kendimi olaydan kısmen sorumlu hissediyorum."

Kiyoka ona daha önce Saimori'lerin evine yaptığı ilk ziyaretten bahsetmiş, başlık parasını ödemesini istiyorlarsa ailesinin kendisinden özür dilemesini talep etmişti. Miyo'ya göre, bu mantıksız bir istek değildi. Bir tür kapanışa ihtiyacı vardı. Miyo'ya göre, evlenmek için evini terk etmesi istenmesi neredeyse ailesiyle bağlarını koparmakla eş anlamlıydı, ancak ailesi kısa süre içinde ona bu şekilde bakmadıklarını göstermişti. İlişkilerine kesin bir son vermedikleri sürece, şehirde tesadüfen karşılaştıklarında onunla alay etmeye ve onu taciz etmeye devam edeceklerdi ve Miyo, kendisine aşıladıkları aşağılık duygusunun üstesinden asla gelemeyecekti. Hâlâ onu gözyaşlarına boğma ve korkudan titretme fırsatına sahip olsalardı, asla iyileşemeyecekti. Onları kendisine, geçmişine bağlayan bağları kesinlikle koparması gerekiyordu.

"Benim için yaptığın her şey gerekliydi." "Miyo..."

"Ve benim bu kadar zahmete girmenize çok sevindim."

Onu önemseyen, onun için bir şeyler -herhangi bir şey- yapmaya hazır birinin olması bir lütuftu. Yakın zamana kadar bu neşeli duyguyu unutmuştu. Kiyoka, Yurie ve onunla tanıştığından beri olan her şey bu duyguyu yeniden yaşamasını sağlamıştı.

"Miyo."

"Evet?"

Durdular ve adam onunla yüzleşti, ciddi ve biraz gergindi. Kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Gelecek kesinlikle güllük gülistanlık olmayacak. Sizi her türlü zorluktan korumak için elimden geleni yapacağım ama ben bir askerim. Savaşmak için sizden ayrılmam gereken zamanlar olacak ve katıldığım savaşlar son derece tehlikeli. Bir de meselesi var... Biraz ama yine de yanınızda olmak isterim."

"..."

"Benim gibi zor biriyle evlenir misin?"

İkisinin de istemediği bir evlilik teklifi sayesinde tanışmışlardı ama şimdi Kiyoka ona resmen evlenme teklif ederek işleri yoluna koymak istiyordu. Miyo gülümsedi.

"Hiç de zor biri değilsin. Aksine, daha çok sorun çıkaracak olan benim. Beni karın olarak aldığına pişman olmayacağına emin misin?"

"Elbette. Seni kendim seçtim."

"Peki o zaman, birçok eksikliğime rağmen beni kabul edersen, seninle evlenmekten mutluluk duyarım."

İşlek bir caddenin ortasında duran çiftin yeminlerine tanıklık edecek kimse yoktu ama onlar bunu umursamadılar. İkisi de mütevazılığı gösterişe tercih ediyordu.

"Teşekkür , Miyo."

Birbirlerine gülümseyerek küçük, sıcak evlerine doğru yola koyuldular.

✿ SÖZ ✿

Selamlar! Ben Akumi Agitogi. İlk romanımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

İlk kez bir sonsöz bu yüzden ne hakkında yazacağımdan emin değilim. Sanırım size biraz kendimden bahsederek başlamalıyım, gerçi söylenecek pek bir şey yok... Ama eğer gerçekten paylaşacak kişisel bir bilgi bulmam gerekiyorsa, o zaman bu yeterli olacaktır: Karakterlerden biri olan *ago*, Japonca'da "çene" anlamına geldiği için insanların takma adıyla alay etmesinden endişe ediyordum. Bu kelimenin Japonca karakterinin görünüşünü beğendiğim ve ismimi akılda kalıcı kılacağını düşündüğüm için seçtim, hepsi bu!

Tamam, bunu aradan çıkardıktan sonra, size kitaptan bahsedeyim. Başlık için ilham kaynağım Japon estetiğine olan sevgimden geldi - Japon geleneklerinin dünyasında geçen bir hikaye yazmayı gerçekten istiyordum! Daha sonra, anlatımı gevşek bir şekilde temellendirmek için tarihsel bir dönem seçmem gerekti ve bana en çok Meiji ve Taisho dönemleri hitap etti. O zamanlar hayatın çok daha az elverişli olduğunu söylemeye gerek ve ben de tarih meraklısı diyebileceğiniz biri değilim, bu yüzden bu benim için ek bir zorluk oluşturdu. Yine de Japon ve Batı etkilerinin birbirine karışmaya başladığı ama henüz tam olarak kaynaşmadığı eşsiz bir dönemdi. Bu dönemde insanlar ve nesneler kendilerine özgü bir canlılığa sahipti. Bunun romanım bir ortam olacağını hemen anladım.

Ama sadece bir Meiji/Taisho romantizmi yazmak istemedim. Bu türün büyük bir hayranı olduğum için 'a biraz öğeler de eklemek istedim... Bu yüzden doğaüstü yetenekleri - Hediye - anlatıya ekledim ve Hediye kullanıcısı Kiyoka ile Hediye ile kutsanmış bir soydan gelen güçsüz bir kız olan Miyo karakterlerini ortaya çıkardım. Yaşadıkları döneme uygun bir dünya yaratmakta biraz zorlansam da, bu karakterleri yazmak son derece keyifliydi.

Bu kitap yüzde 100 benim ilgi alanıma giriyor. Ve pek çok farklı insanın teşviki sayesinde kitabımı yayınlatmayı başardım. En azından bir roman yayınlamak ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi ama hayallerimin bu kadar çabuk gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Buna hala tam olarak inanamıyorum! Yazmak çok zamanımı ve emeğimi aldı, umarım birileri okumaktan hoşlanır!

Bu arada Square Enix, Gangan Online uygulamasında hikayemin manga versiyonunu yayınlıyor (Ocak 2019 itibariyle). Çizimleri enfes ve çok etkileyici olan Rito Kousaka tarafından çizildi. Mutlaka göz atın!

Sözlerimi editörüme içten teşekkürlerimi sunarak bitirmek istiyorum, o olmasaydı bu kitap asla yayınlanamazdı. Yazma konusundaki ilk beceriksiz girişimimde bana rehberlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim!

Ayrıca harika kapak illüstrasyonu için Tsukiho Tsukioka'ya teşekkür etmek istiyorum. Güzel çizimleriniz hikâyenin dünyasını bana yardımcı oldu!

Bir başka büyük teşekkür de beni destekleyen çevrimiçi okuyucularıma ve buraya kadar okuyan herkese gidiyor! Siz olmasaydınız bunu başaramazdım! İlk kitabımı sonuna kadar okuduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim!

Umarım tekrar görüşürüz!

Akumi Agitogi

**Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi ziyaret edin www.yenpress.com/booklink

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [İçindekiler](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1. Buluşmamız ve Gözyaşlarım Üzerine](#)
7. [Bölüm 2. İlk Buluşma](#)
8. [Bölüm 3. Nişanlıma Bir Hediye](#)
9. [Bölüm 4. Meydan Okumayı Seçmek](#)
10. [Bölüm 5. Sonlar ve Yeni Başlangıçlar](#)
11. [Sonsöz](#)
12. [Sonsöz](#)
13. [Yen Haber Bülteni](#)

Kılavuz

1. [Kapak](#)
2. [İçindekiler](#)
3. [İçerik Başlangıcı](#)

Basılı versiyonun sayfa aralıkları

[Kapak](#)
[Sayfası ii](#)
[iii](#)
[1](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

